

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XV legislatura · segon període · sèrie P · núm. 8

Ple del Parlament

Sessió 8, segona reunió, dimecres 9 d'octubre de 2024

Presidència del M. H. Sr. Josep Rull i Andreu

TAULA DE CONTINGUT

Dossier

Debat sobre l'orientació política general del Govern (continuació)
255-00001/15

3

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 8.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a dos quarts de deu del matí i un minut. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general i la lletrada Mercè Arderiu i Usart.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Si us plau, comencem aquesta sessió; vagin seient.

Avui és 9 d'octubre, és la Diada del País Valencià. Es commemora que l'any 1238 el rei en Jaume va entrar a la ciutat de València.

Per tant, en nom d'aquesta presidència i del conjunt del Parlament felicitar els nostres germans valencians i valencianes per aquesta diada.

(Aplaudiments.)

Debat sobre l'orientació política general del Govern (continuació)

255-00001/15

A continuació procedirem a les intervencions dels representants dels grups parlamentaris per un temps màxim de trenta minuts cadascun. En primer lloc, té la paraula en nom del Grup Parlamentari de Junts, el senyor Albert Batet i Canadell.

Albert Batet i Canadell

Molt honorable president del Parlament, molt honorable president de la Generalitat, membres del Govern, diputats i diputades, molt bon dia a tothom, autoritats que ens acompanyen, bon dia.

President, bon dia i bon matí, esperem que aquest debat marqui millor el que ha de ser l'esdevenir del curs polític que no va ser el debat de la seva investidura. Ahir, com a mínim, el seu discurs ja va ser diferent que el discurs del 8 d'agost. Amb prou feines el 8 d'agost va arribar a quaranta minuts i que a molts ens va fer la impressió que per a vostè allò era un tràmit que calia passar com fos, vist que tenia els suports que necessitava, mentre en aquelles mateixes hores, fora del Parlament veiem també l'espectacle que estaven protagonitzant els anteriors responsables del Departament d'Interior, collapsant tot un país per una caça a l'home, d'una indignitat que els acompanyarà per sempre.

President, si en algun moment ha tingut la temptació de pensar que venir a comparèixer al Parlament continuarà sent un tràmit i que pot fer com el seu referent, el senyor Pedro Sánchez, governant d'esquena al poder legislatiu, s'equivocarà. I encara que no s'ho cregui, el meu grup desitja profundament que vostè no s'equivoqui. No pas perquè li tinguem simpatia política, com ja es pot imaginar, sinó perquè tenim simpatia i estima pel càrrec pel qual aquest Parlament el va invertir fa dos mesos. I perquè els seus errors els paguem tots els catalans.

Ja li avanço, doncs, que des de la nostra funció de líders de l'alternativa, l'ajudarem a no equivocar-se, però quan persisteixi en l'error, quan s'entesti a seguir les directrius de Madrid, quan reiteri l'actitud sectària d'alguns dels seus alts càrrecs, quan calli davant les injustícies que patim, sàpiga que ens tindrà de cara.

L'obsessió per acaparar tot el poder polític a Catalunya li ha fet oblidar la realitat, president. La realitat és que el seu partit no té majoria absoluta, però vostè fa promeses com si la tingués. De fet, va obtenir el suport de menys del 16 per cent del cens electoral. La realitat és que el seu Govern neix coix. Vostè ha volgut un govern que no representa els interessos de tots els catalans. El Govern s'entossudeix a dir que ha recuperat la normalitat política i institucional a Catalunya. La realitat no és així. La realitat és que no hi ha normalitat política a Catalunya, i s'ha de dir.

Vostè parla de normalitat en un Parlament on hi continua havent-hi escons buits per culpa de la repressió. Una situació de la qual vostè encara és hora que en faci referència. Perquè no es tracta de dos escons buits, es tracta del que representen en termes democràtics. I vostè, com a president no hauria de normalitzar el que és una anomalia democràtica.

La pregunta que li fem, president, aquí, en seu parlamentària, és la següent: Què pensa fer el Govern de Catalunya davant d'aquesta aberració democràtica? L'exili no és normalitat. I s'ha de dir. I vostè té l'obligació de reconèixer-ho.

Vostè fa dos mesos que és president i sempre parla de respecte. Ahir encara ho va tornar a fer, com si vostès comencessin un full en blanc, immaculat, i tots plegats no tinguéssim memòria. Respecte, president? Parlem de respecte. En aquests dos mesos vostè, com a president, encara no ha trobat oportú fer una recepció oficial a la segona autoritat del país, el president del Parlament. Em consta que s'ha reunit en diverses ocasions amb el president del Parlament, però cap en una audiència formal, com sí ha fet, per exemple, amb la presidenta de l'Assemblea d'Extremadura. Suposo que el fet que la presidenta de l'assemblea extremeña sigui del seu partit i el president Rull sigui de Junts no hi té res a veure.

I parlant de respecte, parlem de la seva negativa a incloure el president Puigdemont a la llista dels expresidents als quals vostè demana reunir-se. Amb aquest fet ja demostra quina és la consideració que té a la institució de la Presidència. I posats a fer la llista, també li diré que en dos mesos vostè no ha tingut cap interès de reunir-se amb el president del Grup Parlamentari de Junts, que és el segon partit d'aquesta cambra, el principal partit de l'oposició. I en canvi han desfilat pel palau antics polítics de partits que ja han desaparegut. Pels seus gestos se li entén tot, president. No cal que faci cap dibuix, ho hem entès a la primera.

Amb aquestes credencials no ens parli de respecte. El respecte es demostra respectant, no pas predicant. Des del primer dia que vostè va ser investit, president, Junts per Catalunya, el president Puigdemont i el conjunt de diputats i diputades del grup parlamentari han demostrat respecte institucional cap a la seva figura, que no ha estat recíproc per part seva. Ja sabem que Junts incomoda, a vostès i a d'altres dins i fora d'aquesta cambra. Li agradi o no, som la única alternativa viable al seu Govern. Som un grup nombrós, de trenta-cinc diputats, set diputats més que vostès. Menyspreant-nos menyspreen una bona part dels electors catalans, de manera que l'estratègia d'arraconar-nos, de menystenir-nos per sistema ja li aviso que no li servirà.

I tot això passa perquè vostè, per damunt de tot, és un home de partit. Ho veurà tothom quan s'hagin de defensar els interessos de Catalunya que incomodin o contradiguin els interessos del Govern espanyol. Ja li dic què passarà. Si governa el Partit Socialista, el PSOE, si governa el Partit Socialista vostè tornarà amb les mans buides. I si governa el Partit Popular, també. Perquè en un cas i l'altre, tractant-se de l'autogovern de Catalunya vostè no té voluntat de plantar-se davant del seu partit i tampoc té capacitat de pactar amb el Partit Popular. Amb vostès la suma per Catalunya sempre serà zero.

Aquest és el marc en què vostè ha comparegut en aquest debat de política general, que crec que farien millor de dir-ne el debat de l'estat de la nació, perquè avui, més que mai, hem de parlar de com està la nació.

Dit això, també volem deixar clar que nosaltres reconeixem la legitimitat del seu Govern, president. Després del 12 de maig vostè va trobar uns socis per ser investit i acceptem la nova realitat, perquè no farem com van fer altres grups en el passat, que es van dedicar a qüestionar de manera permanent amb falsedats i manipulacions la legitimitat del president Torra o de la presidenta Borràs. Té tota la legitimitat democràtica, però nosaltres representem l'oposició a l'acció política d'aquest Govern. I representem l'independentisme que no renuncia al mandat de l'U d'Octubre, exactament amb la mateixa legitimitat que té vostè.

I així com vostè farà bé de reclamar el seu mandat nosaltres li reclamarem respecte al que representem. De vostè, dels seus consellers i dels seus directors generals. I tindrà feina, perquè la trajectòria d'alguns d'ells no és compatible en absolut amb el missatge de respecte que vostè ens vol vendre.

Tanmateix, president, vostè va poder ser investit, però els seus fets demostren que el seu Govern és un govern dèbil. I ho és per dues raons essencials. Primera, els partits que van signar els acords d'investidura, ni se'ls creuen, ni els defensen. I segona, no té gens ni mica de voluntat d'incomodar el PSOE en la defensa de Catalunya.

Començo per descriure la fragilitat del nou executiu. Vostè té un govern de quaranta-dos diputats, ni més ni menys. Esquerra i els Comuns van invertir-lo, però no s'han volgut comprometre amb la governabilitat del país. La feblesa del seu Govern en minoria, configurat a partir d'uns acords d'investidura, que no se'ls creuen ni els defensen els partits signataris, perjudica els catalans, tots els catalans.

La proposta de finançament singular no sabem quina és, i segons qui en parla no és ni tan sols singular. Cadascú interpreta i explica una cosa diferent. El que per uns és un concert, per d'altres és una mera reforma del mateix model de finançament. I aquí sempre hem estat clars, Catalunya necessita recaptar i gestionar el cent per cent dels impostos, fora del règim comú, com fan Euskadi i Navarra. Si us plau, no juguïn amb les paraules ni amb els conceptes.

I les contradiccions entre vostès i els seus socis provoca que el seu Govern tingui una enorme falta de credibilitat. L'exemple més evident és el finançament singular, però també s'ha constatat amb la qüestió de l'aeroport de Barcelona o amb la Renda Bàsica Universal, o amb la sisena hora a les escoles i amb l'ús del català. I això és així quan la legislatura només acaba de començar.

La segona raó de la seva debilitat és que Catalunya es mereix un govern que tingui els catalans com a prioritat. I això passa per un president que tingui el coratge de defensar els interessos del nostre país i plantar cara i fer-se respectar davant Madrid i La Moncloa. En canvi, de fet, vostè va en la direcció contrària, perquè ja ha expressat més d'una vegada que un dels seus principals objectius –i ho diu emocionat–, és implicar-se en la millora d'Espanya.

Això ho ha de fer el Govern d'Espanya, no el Govern de Catalunya. Dedicui's a millorar Catalunya, perquè vostè és l'únic que, com a president de Catalunya ho pot fer. I no oblidí que quan vostè va tenir l'oportunitat de millorar Espanya, quan en va ser ministre, el seu ministeri no és recordat justament per la seva brillant gestió. No hi pot haver bona gestió amb submissió. Ha de ser conscient que amb aquesta actitud difícilment podrà contribuir a millorar el benestar i el progrés dels 8 milions de catalans.

Vostè ha anunciat que vol fer una gira per tota Espanya. Això no és nou. Això ja s'havia fet per defensar els interessos de Catalunya. La diferència és que vostè no farà una gira per tota Espanya per defensar els interessos de Catalunya, vostè farà una gira per tota Espanya per defensar els interessos del PSOE. Vostè viatjarà per Espanya per tranquil·litzar els candidats autonòmics del PSOE, com el president de Castella - la Manxa, el senyor Emiliano García-Page, que abans no el rebí ja els ha deixat clar que per ell la riquesa de Catalunya és de tots els espanyols.

Ens tracten com una colònia perquè no accepten que la riquesa generada a Catalunya sigui dels qui vivim i treballem a Catalunya. Aquesta idea extractiva del que és la riquesa generada a Catalunya, dels qui vivim i treballem aquí, és pròpia de règims colonials i no pas d'una democràcia europea. I vostè, com a president, no s'hauria de deixar dir aquestes coses. Vostè es deu, primer, als ciutadans de Catalunya que als dirigents del PSOE. Governi per a tothom i no tan sols per satisfer el Pedro Sánchez.

Com que encara no ens ha convocat a cap reunió i no hem tingut ocasió per comunicar-l'hi formalment com haguéssim fet, li diem aquí en seu parlamentària: si vostè, president, es fa respectar, l'ajudarem. Compti amb Junts. L'ajudarem en l'exigència. El que no sabem és si vostè hi està disposat o no. Vostè plantarà cara davant

Madrid, president? Nosaltres ja ho fem. Si ens acompanya, Catalunya hi guanyarà. Serem imparables i els ciutadans, tots, ens ho agrairan.

Miri, ara tenim una bona oportunitat amb la modificació del sostre de despesa que planteja el govern de Pedro Sánchez. Junts reclamem sols, en solitari, que Catalunya tingui més recursos i, per tant, més capacitat de despesa. No és just que, si l'objectiu del dèficit assignat per l'Estat és del 2,7 per cent, el Govern espanyol se'n quedi el 2,5 i deixi a la resta un minso 0,2 per cent. Això no és just quan les comunitats autònomes i els ajuntaments, principalment, carreguen damunt les seves espatlles les inversions en salut, en educació, en habitatge, per entomar també altres aspectes com l'impacte migratori. No es pot venir aquí al Parlament dient que s'ha de resoldre el problema de l'habitatge, però després votar a Madrid en contra de la possibilitat que la Generalitat i els ajuntaments tinguin més capacitat de despesa per l'habitatge. Per això demanem que el sostre de despesa sigui repartit a terços entre el Govern espanyol, entre les comunitats autònomes i els ajuntaments.

No ho troba just, president? Fixi's que Junts, d'aquesta exigència, no hi guanyem res com a partit. Ja sabem que això no és habitual, en política, actuar d'aquesta manera. No governem la Generalitat de Catalunya; no governem, per exemple, a l'Ajuntament de Barcelona, malgrat haver guanyat les eleccions, per exemple. Per tant, aquests recursos anirien directament a les mans seves, president, i de la consellera d'Economia o dels seus alcaldes, que governen com vostès. Se sumará a nosaltres, president? O és que renunciarà a aquesta oferta per no molestar el PSOE? Posarà la força dels dinou diputats del PSC a Madrid als interessos de Catalunya? S'atrevirà a trencar la disciplina de vot, com van fer els socialistes catalans per defensar el dret a decidir, l'any 2013? No s'espanti. No li esperem que ara estigui a favor del dret de l'autodeterminació. Ja sabem que els socialistes van baixar d'aquest vaixell fa anys i demanem una cosa més senzilla, més humil, fins i tot: que defensi els interessos dels catalans i el benestar de tots els ciutadans de Catalunya.

Si decideix no aixecar la veu en aquesta qüestió per parar els peus al PSOE, si no és capaç de defensar un petit increment del sostre de despesa, com serà capaç de defensar el finançament singular o el compliment de les inversions de l'Estat a Catalunya? Si no és capaç de plantar-se davant d'aquesta discriminació, ja ens podem imaginar què farà davant la reclamació que ens traspassin a la Generalitat de les competències d'immigració o la gestió integral dels aeroports catalans o la delegació de les competències plenes sobre les conques fluvials de la CHE a Catalunya.

President, amb un govern en minoria sense voluntat de fer-se respectar a Madrid, no hi podrà haver mai bona gestió a Catalunya. Davant d'aquesta situació, Junts ens constituïm en l'alternativa. La situació que viu el país en els àmbits que són fonamentals –ensenyament, sanitat, serveis socials, immigració, mobilitat, formació professional, habitatge, joventut, llengua catalana o seguretat– exigeixen un cop de timó. Demanen una refundació profunda. Ho vam dir en la campanya electoral i vam presentar un programa ambiciós que donés respostes a les demandes que ens fan tots els sectors. Vostè ahir va fer referència general a algun d'aquests àmbits i va voler ser més explícit en el problema de l'habitatge, encara que sense concretar res més que les grans xifres, com, d'altra banda, ja ens tenen acostumats a fer: promeses, promeses, promeses; anuncis, anuncis, anuncis, i paraules per a totes les orelles.

D'això li admeto que en saben. Però si després comprovem els fets, veurem que, malgrat totes les promeses que porten acumulades els governs socialistes i els governs espanyols de tots colors, els trens d'aquest país són un desastre i la gent n'està farta. President, la gent està farta que els governs espanyols prometin i anunciïn, però els trens continuïn perjudicant la vida diària de centenars de milers de catalans. El nostre model és l'esperit modernitzador del catalanisme polític, amb mentalitat d'estat. En la intervenció de demà de la nostra portaveu, explicarem amb més detall les propostes de resolució que presentarem per cloure aquest debat de política general.

Tanmateix, ara voldríem destacar cinc mesures. Primera. El català està en una situació d'emergència lingüística. Per això proposem ambició. Cal que la Generalitat es personi en els processos de discriminació lingüística. Cal protegir el català en tot moment. A més, l'aranès també és una llengua de Catalunya, com ho és la llengua de signes catalana. En aquest sentit, president, fa pocs dies, en la gala per lliurar premis d'un diari de Barcelona que té l'edició en català i en la qual vostè participava com a president de Catalunya, va fer ús del castellà simplement perquè hi era el president del Govern espanyol. Si Pedro Sánchez entén en català la Míriam Nogueras al Congrés dels Diputats, no creu que també l'hauria entès en aquest acte a la capital de Catalunya? (*Aplaudiments.*)

Dimitir d'emprar la llengua catalana és molt poc pedagògic, vostè que ahir reclamava pedagogia. A més, és inèdit amb un president de la Generalitat de Catalunya.

No serveix per a res crear un departament de política lingüística si a l'hora de la veritat vostè mateix no fa cas de les recomanacions que fa el conseller sobre la necessitat de mantenir la llengua. Ni compleix, de fet, amb un dels seus acords d'investidura que deia que calia garantir el català com a llengua d'ús normal de les administracions. Ahir mateix, molts alcaldes de Catalunya van rebre un comunicat del Departament d'Interior en castellà. Aquest no és el camí per impulsar el català, president. Esperem que rectifiqui.

Segon aspecte, immigració. Està relacionat amb el repte demogràfic i el fenomen migratori. Catalunya necessita el traspàs integral de competències d'immigració. Cal crear l'agència catalana d'immigració per gestionar totes les competències traspassades i treballar coordinadament amb el món local per a una correcta acollida de les persones immigrades.

En la mateixa línia, resulta imprescindible que en el termini de tres mesos comencin els treballs per redactar un nou pacte nacional per a la immigració i acollida, per tal de facilitar la integració a Catalunya de tots els nousvinguts i poder garantir drets i deures de les persones migrants.

Tercera iniciativa, habitatge. Miri, aquí el que cal, sobretot, és menys demagogia, menys anuncis i més fets, perquè els fets, president, no acompanyen les seves propostes. Junts presentem una proposta de resolució molt detallada amb mesures concretes per afrontar aquesta situació d'emergència.

Permeti'm destacar tres mesures de tot el paquet de mesures que presentem. Primer, cal inversió, molta i de forma urgent i saber d'on vindran els recursos. Perquè ja sabem que quan a Espanya diuen: «La pluja de *millones*», això no arriba. Cal inversió per assolir que el nivell de mitjana dels països europeus sigui la inversió que fa el Govern de Catalunya.

Mesura imprescindible per satisfer la demanda i destensar els preus del mercat i rebaixar la taxa d'esforç que les llars catalanes destinen al lloguer, impulsant la col·laboració del sector públic amb les iniciatives de caràcter social i privades per ampliar el parc d'habitatges públic de lloguer assequible.

Segona. Tanta col·laboració que vostè ahir pregonava, que pregonava, cal reclamar immediatament a l'Estat que posi a disposició dels municipis i del Govern de Catalunya els sòls residencials de titularitat de la Sareb, que gestiona una administració de l'Estat. Hi ha tres mil solars a Catalunya i el Govern espanyol només en cedeix dotze.

Tercer. Calen bonificacions per a tothom, especialment en clau d'emancipació juvenil. Demanem que el Govern creï la figura del crèdit o aval jove amb la finalitat que l'administració competent pugui avalar d'entrada en la compra d'un pis o en la prestació de la fiança en el lloguer d'habitatges per als menors de trenta-cinc anys. En definitiva, calen propostes i, sobretot, cal defensar les competències pròpies de Catalunya.

Quarta mesura. Catalunya necessita menys burocràcia. Cal una estratègia nacional per reduir-la de manera radical en l'àmbit empresarial, social i de relació amb la

ciutadania. Cal evitar duplicitats i desplegar una finestreta única per al ciutadà que abasti totes les administracions.

En aquest sentit, estudiarem el pla de reforma de l'Administració que ahir va aprovar el Govern, però que no passi igual que quan el ministre Escrivà ho va anunciar, que no ha passat res. Ja li he dit que vostès són alumnes avantatjats en anuncis, però repetidors en incompliments.

I cinquena. Cal determinar un salari mínim de referència català –tal com recomana la Unió Europea, el seixanta per cent del salari mitjà– en concertació amb els agents socials i econòmics, de forma progressiva i amb mesures de suport als sectors amb més dificultats. D'acord amb els darrers estudis, hauria d'estar per sobre dels 1.400 euros.

Tenim moltes altres propostes i veiem que algunes, ahir, vostès ja les estan assumint de forma clara, com reclamar al Govern espanyol que agilitzi els tràmits com la iniciativa de multireincidència que va presentar Junts per Catalunya al Congrés dels Diputats per donar seguretat als ciutadans.

Acabo, president. Catalunya, la seva gent constituïm un país extraordinari, un país resilient, un país imparable quan ens ho proposem. Ho hem demostrat abans i ho demostrarem en el futur. Hem viscut molts anys, moltes dècades sense eines per tirar endavant. No només hem viscut segles sense estat, sinó que hem viscut segles amb un estat en contra. I aquí seguim. I encara som aquí i serem aquí durant molts segles.

Tenim un país dinàmic econòmicament. Un país de persones que cada dia l'airequen. Un país de petites i grans empreses que exporten arreu del món. Tenim un país de persones que mantenen viva cada dia a tot arreu la nostra llengua. Tenim un país de metges, de mestres, de professionals liberals, de servidors públics, de comerciants, menestrals i emprenedors on tothom sap el que costa tirar endavant sense comptar mai amb un estat a favor. I no per això deixen de fer-ho cada dia.

Som un país de persones lliures que creuen que Catalunya mereix un futur lliure. Un país sencer, que va del Pirineu al delta de l'Ebre, amb un dels teixits associatius més vius d'Europa. Aquest és el país real que jo conec. Aquest és el país real que no cau mai en el desànim ni es deixa arrossegar per l'autoengany.

Vostè deia ahir que el seu Govern toca de peus a terra –que el seu Govern toca de peus a terra. President, qui toca de peus a terra són els catalans. President, escolti més els catalans i escolti menys els cants de sirena.

No oblidí mai el que deia Francesc Pujols: «El pensament català rebrota sempre i sobreviu als seus il·lusos enterradors.» Vostè ahir va recordar el vendrellenc Pau Casals en el seu discurs davant de les Nacions Unides, que va parlar de pau. Sí, de pau, i ho compartim plenament. Però vostè ahir va oblidar que Pau Casals, en el seu discurs, també va parlar de nació, de nació catalana. I nosaltres, els de Junts per Catalunya, som els de la pau, evidentment, i també els de la nació, i els que defensem que aquesta nació sigui lliure i plena.

Moltes gràcies.

El president

A continuació, per respondre al Grup Parlamentari de Junts, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Senyor president del Parlament, senyores i senyors diputats, consellers i conselleres, senyor Batet, molt bon dia a tothom. He seguit, com no pot ser d'una altra manera, amb molta atenció i interès la seva intervenció en tant que representant del Grup de Junts per Catalunya, amb trenta-cinc diputats en aquesta cambra. L'he seguida no només amb atenció pel grup parlamentari que vostè representa, sinó també per la meva profunda convicció de que una bona oposició ajuda a fer un bon govern –m'ho ha sentit dir vostè en aquesta cambra més d'una vegada. No és una frase meva; és

una frase d'en Cinto Codina, exalcalde d'Unió Democràtica de Vic, que a mi em va traslladar al senyor Ramon Espadaler. Una bona oposició ajuda a fer un bon govern. I com que jo tinc interès en fer un bon govern, la revolució del bon govern de la que vaig parlar ahir, tinc molt d'interès, com vostè deu comprendre, en que hi hagi una bona oposició.

Junts per Catalunya, el grup que vostè representa, quin camí seguirà? El camí de desestabilitzar? El camí de burxar? El camí de veure si podem escurçar les coses, de fer entrebancar el Govern, o el camí de la política útil? Aquesta és la pregunta que a mi no m'ha quedat clara després d'escoltar la seva intervenció. Miro els antecedents recents i no puc fer bons pronòstics. Vostès volien eleccions noves, vostès volien repetir les eleccions. De fet, era el seu propòsit després del 12 de maig. Van intentar per tots els mitjans que hi haguessin eleccions, desestabilitzar. No escoltar el que va dir Catalunya el 12 de maig. Miro una mica més enrere i tampoc trobo bons senyals. Vostès van desestabilitzar el govern que havien format amb Esquerra Republicana. Seguiran aquest camí durant aquests propers anys, durant aquesta legislatura, o agafaran –tant de bo fos així– el camí de la política útil? Que és el que vam intentar seguir amb tota modèstia nosaltres la passada legislatura, d'ajudar, de marcar discrepàncies quan hi hagin; n'hi han moltes, també poden haver-hi alguns punts en comú que poden ajudar a que el país vagi endavant. Aquesta és la meua gran preocupació. I li he de dir que he vist alguns senyals positius a la seva intervenció, als que ara em referiré, però no m'ha quedat clar. Vostè està per la política útil, senyor Batet, està per tirar endavant el país, està per respectar lo que va passar el 12 de maig o està per intentar, això, desestabilitzar, anar a votar l'abans possible?

Segona cosa que li volia dir: li dono la benvinguda a la revolució del respecte. Vostè ha tingut personalment sempre una actitud de cortesia parlamentària, que jo també he intentat sempre respectar. Rebré els grups de l'oposició; el rebré a vostè i rebré la resta de representants d'aquest Parlament. Deu comprendre vostè que hagi tingut un punt d'espera a veure què decidien vostès respecte a si assumien el rol d'un cap de l'oposició o no. He sabut... No, jo ho faig així. Cadascú que ho faci com vulgui: jo ho faig així. Vostès tenen la possibilitat d'assumir el rol de cap de l'oposició, que els hi dona unes eines addicionals per poder assumir aquest paper. Han decidit –i jo ho respecto– no fer-ho. I ara tinc clares les coses: farem una ronda amb els grups parlamentaris, amb vostè i amb la resta de grups d'aquesta cambra. L'àmbit natural de contrast, de diàleg és els grups parlamentaris, amb el president del nostre grup, del grup de la meua formació política aquí al Parlament, que és el senyor Ferran Pedret. Però jo, com a president de la Generalitat, vull tenir interlocució també amb vostè i amb la resta de membres o de caps, i, per tant, ho farem.

M'ha sabut una mica greu que em digui que no he rebut i que no he parlat amb el molt honorable president Rull. Escolti, me'l veig cada dia, quasi bé, i molt content de fer-ho –i molt content de fer-ho. Dilluns vam coincidir en tres actes, i molt content de fer-ho. I he rebut i m'he reunit amb ell al despatx, a soles, i tinc, li he de dir, una comunicació fluida, com crec que és la que correspon. I té tot el meu respecte, *només faltaria*, com a president del Parlament de Catalunya. I també l'hi he de dir: em sento respectat per ell en tant que president de la Generalitat, només faltaria, però també ho he de dir, m'hi sento respectat. Per tant, en fi, no sé. Si aquí fa falta que fem una reunió oficial, escolti'm, en fem dues, si convé. No vull que hi hagi cap dubte amb això, cap, cap ni un. Institucions, institucions, institucions, i tot el respecte que convingui.

I també he tingut ocasió d'expressar el meu respecte per tots els diputats i diputades d'aquesta cambra i per totes les persones i tots els dirigents polítics de Catalunya, també pel senyor Puigdemont. Jo m'he reunit amb els expresidents que no estan en l'exercici actiu en política. I ho he fet perquè m'ha semblat que era un gest de respecte institucional. Tinc la ferma convicció de que tots ells quan van exercir la seva responsabilitat ho van fer el millor que sabien i podien, aplicant allò que creien

que era millor per a Catalunya, i he volgut reconèixer això, estant en desacord moltes vegades amb moltes de les coses que van fer. Però agrair el servei públic que van prestar a aquest país, reconèixer-lo rebent-los al Palau de la Generalitat i asseure'm amb ells m'ha semblat que és el mínim que podia, amb aquells que ho he pogut fer, naturalment, perquè d'altres no estan en condicions personals de poder-ho fer –em refereixo a algunes malalties que tenen alguns d'ells. El senyor Puigdemont està actiu en política. Té tot el meu respecte. En fi.

I també he manifestat, crec que sense cap ombra de dubte..., i no només ho he dit, sinó que el meu partit s'hi ha implicat en normalitzar políticament, socialment i institucionalment Catalunya: això és la llei d'amnistia. I he demanat des d'aquest faristol, des de fora d'aquest faristol, al matí, a la tarda i a la nit que s'apliqui amb diligència, amb agilitat i sense subterfugis la llei que va aprovar el Congrés dels Diputats amb els dinou vots del meu partit també, del seu també i de molts altres d'aquesta cambra. Què més vol que faci? Què més vol que faci? Tant li costa reconèixer la participació de la meva formació política en aquesta qüestió? Una cosa que tots volem: la normalització completa d'això. I, en fi, crec que a la vista està que còmode per a alguns col·legues meus d'altres parts d'Espanya no ha estat. Però ho hem fet i ho seguirem fent i ho defensarem, per convicció i perquè creiem que és el camí.

Benvingut a la revolució de la normalitat, amb aquesta llei que hem aprovat. Jo vaig demanar ahir tres revolucions, i dono la benvinguda a dues d'elles, a la del respecte i a la de l'anormalitat. No li puc donar la benvinguda a la revolució del bon govern. És una llàstima, des del meu punt de vista, que l'espai polític que vostès pretenen representar –el centredreta catalanista o nacionalista o independentista, digui-li com vulgui–, que ha tingut en els darrers..., des de la recuperació de l'autogovern posicions importants del Govern a Catalunya, i que ha tingut, diguem-ne, en l'àmbit de la gestió, del bon govern, un comportament que jo discutiria en molts punts, però acceptable..., vostè no es vulgui fer hereu d'aquesta tradició i busqui més la gestualitat i no resoldre coses concretes, que no són senzilles –que no són senzilles.

Respecte a Espanya, bé, vostè és independentista. Jo el respecto. Jo no ho soc, i li demano que ho respecti. La meua visió ve expressada amb claredat en aquest Parlament. Jo tinc la convicció de que el millor per a Catalunya és que ens impliquem, ens arremanguem, ajudem a millorar Espanya, i ho faré. És el que estic intentant fer. I per això aniré a escoltar i a explicar-me, i per això hi ha persones del meu espai polític que formen part del Consell de Ministres, i jo mateix en vaig formar part. Per això hi ha molts altres companys i companyes meves que tenen presència a altres organismes de l'Estat, i crec que això, des del meu punt de vista, no li va malament a Catalunya. Li ha anat malament a Catalunya amb el Govern de Pedro Sánchez, la llei d'amnistia? Li hagués anat millor amb el senyor Feijóo i amb el senyor Abascal? Li ha anat malament a Catalunya amb el Govern de Pedro Sánchez, els acords que es van arribar el passat govern, i que nosaltres respectem, en matèria de rodalies o en matèria de traspàs de l'ingrés mínim vital o en matèria de recerca o en matèria d'encomandes de gestió en matèries d'infraestructura? Li hagués anat millor amb el senyor Feijóo i amb el senyor Abascal? És això el que m'està dient vostè? Li ha anat malament al Govern de Catalunya que puguem arribar a un acord en el que estem treballant per millorar el finançament de Catalunya? Li hagués anat més bé a Catalunya amb el senyor Feijóo o amb el senyor Abascal? (*Veus de fons.*) El senyor Alejandro Fernández diu que sí. (*Rialles.*) Jo dic que no –jo dic que no. La pregunta és: què diu vostè, senyor Batet? La pregunta és què diu vostè: millor amb Pedro Sánchez o millor amb Feijóo i Abascal? Per a Catalunya, dic, eh?, pensant en Catalunya. Li ha anat malament a Catalunya amb el senyor Pedro Sánchez als darrers pressupostos generals de l'Estat? Li ha anat millor a Catalunya que, enmig d'una pandèmia, el Govern d'Espanya posés fons addicionals sense..., a fons perdut a les comunitats autònomes, 30.000 milions d'euros? O hi va anar més bé la resposta de governs anteriors que van aplicar polítiques d'austeritat? Què li ha anat més bé a Ca-

talunya? Què ha anat més bé per a la sanitat, per a l'educació, per als drets socials, per a la justícia, per a la cultura a Catalunya? (*Aplaudiments.*)

I respecte a això, dues qüestions. Voldria ser molt clar i que se m'entengués bé o que m'aconsegueixi explicar bé. Jo no barrejaré llibretes, senyor Batet –jo no barrejaré llibretes. Lo que es negocia al Congrés dels Diputats es negocia al Congrés dels Diputats; lo que es negocia al Parlament de Catalunya es negocia al Parlament de Catalunya. Jo no barrejaré llibretes. I he ajudat, estic ajudant i seguiré ajudant en tot el que beneficiï a Catalunya i estabilitzi el Govern de Pedro Sánchez, i hi seguiré ajudant. Ho estic fent amb discreció. Ara, no es confonguin d'interlocutors. En el passat, la seva formació política en algun moment ho ha fet, i no ha anat bé. Jo no em confonc. Jo no barrejo llibretes. Aquí negociem el que competeix a Catalunya, vostès negocien al Congrés el que han de negociar. No barregem llibretes i no ens confonguem d'interlocutors, perquè ens farem mal tots. Jo intentaré no fer-ho; no ho facin vostès tampoc. Vostès estan amb unes línies de negociacions que jo respecto. Ajudo sense dir-ho massa. No barregem llibretes.

Les cinc propostes que ha fet. Sobre el català, si està en una situació d'emergència, després de deu anys de governs de vostès. O sigui, em farà responsable a mi, amb vuit setmanes governant Catalunya, de la situació del català? (*Aplaudiments.*) De les coses de les que em sento més satisfet de la passada legislatura és d'haver contribuït a que les discrepàncies que hi havien en el seu grup polític –en el seu grup polític– per aprovar la llei d'ús de les llengües oficials de l'ensenyament obligatori a Catalunya, que vam negociar amb Esquerra Republicana, que les diferències que hi havia en el seu grup no fessin, no provoquessin que aquest any no s'aprovés. I li reconec un paper especialment a vostè en aquest assumpte, que vostè i jo el coneixem. Home... El meu compromís amb el català és clar, nítid i crec que no deixa ombra de dubte. I la tasca és difícil, ho sé. Ara, doni'ns una mica de temps, almenys el mateix que vostès van tenir per aplicar les mesures.

En matèria d'immigració, jo no tinc cap problema que hi hagin competències d'immigració per a les comunitats autònomes. Respecto la negociació que s'està fent. Si no m'equivoco, ja hi ha creada una Agència Catalana d'Immigració. El que passa que no s'ha posat en marxa. Veurem si aquesta... Bé, sí, però és que governaven vostès fins fa vuit setmanes. Sí, governaven vostès fins fa vuit setmanes. Veurem si és un instrument... (*Veus de fons.*) Ah, no? Fins fa dos anys, en fi. Governaven vostès. (*Remor de veus.*) Bé, jo governo fa vuit setmanes; vostès han governat els darrers deu anys. No oblidin tampoc això a l'hora de demanar celeritat en certes coses. Aquest és un instrument que veurem si és l'adequat o no. En matèria d'immigració he deixat clara la posició del nostre Govern: tothom qui ve a millorar Catalunya és català, amb els mateixos drets i amb els mateixos deures. Si hem d'assumir competències, estarem encantats de fer-ho, perquè aquest és un element clau per al futur de Catalunya.

En matèria d'habitatge, vull dir que el mateix. Han governat la Conselleria de Territori durant molts anys, i tot el que vostè em proposa n'he pres bona nota i mirarem de recollir algunes de les iniciatives que vostès diuen, però per què no ho van van fer? Perquè els darrers deu anys, a Catalunya, 1.230 habitatges públics de mitjana.

Vostè em pot dir: «No em crec el que vostè proposa.» Doni'm almenys el benefici del dubte. En el cas de vostès ja hem vist quin ha estat el resultat, i jo, a més, no m'he recreat amb això ni m'hi vull recrear, perquè vull mirar endavant, i sé que hi havien prioritats diferents i sé que estàvem en una pandèmia, etcètera. Què m'ha d'explicar? Ja ho sé tot això. Però home, almenys doni el benefici del dubte.

I si realment creu que aquesta és una política cabdal a Catalunya, home, doncs, en el que puguin, ajudin, i si no, deixi'm fer. Almenys deixin provar si el camí que nosaltres hem explicat i emprenem en aquesta qüestió pot funcionar bé.

En matèria de reforma de l'Administració. He vist que... M'ha semblat entendre que estenia la mà. La recullo. I, per tant, en aquest assumpte, si tenen idees concre-

tes i iniciatives, estarem encantats de recollir-les, d'analitzar-les amb vostès i de posar-les en pràctica.

I en matèria del salari mínim de referència català, doncs, també estic disposat a estudiar-ho. Ara, tornant al Govern de Pedro Sánchez, l'increment més important que hi ha hagut a la història d'Espanya en el salari mínim interprofessional ha sigut amb el Govern de Pedro Sánchez. Hauria de ser un motiu perquè vostè veiés clara la diferència entre què significa quan governen els progressistes i què significa quan governa la dreta i la ultradreta a Espanya.

El salari mínim interprofessional pràcticament s'ha doblat. I recordi vostè, amb mi, el que deien moltes persones. Que s'acabaria l'economia, que es destruirien llocs de treball, que això aniria malament. És un exemple dels que més m'agrada utilitzar per exemplificar, per explicar què és la prosperitat compartida versus la prosperitat excloent.

La prosperitat compartida és això, fer que l'economia vagi bé, que hi hagi més gent treballant avui a Catalunya i a Espanya com mai abans a la història, que les dades econòmiques en matèria de creixement del producte interior brut o d'inflació siguin les millors dels països de l'eurozona, i, en canvi, s'hagi pràcticament multiplicat per dos el salari mínim interprofessional.

Prosperitat compartida versus prosperitat excloent de rebaixa fiscal i mantenir el salari ben baix, com alguns defensaven, esglaiant-se com proposàvem aquesta mesura, que a ser gràcies a l'impuls de partits d'esquerra que es va tirar endavant.

Ha acabat vostè fent una glossa de les potencialitats, de les virtuts de Catalunya. De la seva empremadoria; de la personalitat política de Catalunya; del vigor de Catalunya; de les capacitats de superació de Catalunya; de la capacitat de superar moments de dificultat; de la confiança en el país. Ho subscriu completament. Per això és molt important, senyor Batet, pensar primer en el país, després en el partit i, finalment, en un mateix.

Moltes gràcies.

El president

A continuació, per fer la rèplica, té la paraula el senyor Albert Batet i Canadell, del Grup Parlamentari de Junts. Per un temps de deu minuts.

Albert Batet i Canadell

President, nosaltres li tenim un respecte absolut com a primera autoritat del país, però en relació al conjunt del país i al discurs que va fer ara vostè, actua més com cap de l'oposició d'un partit que encara busca els vots de l'extinta Ciudadanos, president.

No s'ha de vindre aquí amb el retrovisor ni a fer retrets al principal grup de l'oposició. S'ha de vindre a respondre amb respecte, a donar explicacions i a donar la cara. I aquesta és l'actitud que li pertoca a un president de la Generalitat de Catalunya, i això veiem que això vostè no ho fa.

Vostè, ara, es vanaglòria de que al Congrés dels Diputats, el seu president, Pedro Sánchez, aprovés una llei d'amnistia, però vostè va defensar que no hi hauria amnistia, que no volia amnistia. La realitat és aquesta. Com va defensar que... Va ser el primer a defensar que s'havia d'aplicar el 155 a Catalunya. La realitat és aquesta.

Ja entenc que a vostè li interessi canviar la realitat i que no se'n recordin de certes coses que han passat en el passat, però vostè no governa per a tothom, president. Parlava de la revolució del bon govern. Parlem de la revolució del bon govern?

Revolució del bon govern és que s'han deixat desamparats 5.400 alumnes que compleixen els requisits per estudiar la formació professional i que continuen sense poder disposar d'una plaça d'estudis que volen cursar? Això és bon govern?

Sovint, la frontera entre continuar els estudis i deixar-los és molt fina per a molts adolescents, i, especialment, per raons socioeconòmiques, i més quan es troben de forma involuntàriament davant d'un risc de perdre el curs escolar per culpa de l'Administració.

Parlem de bon govern? Clar, vostè fa veure que no ha governat durant aquests últims deu anys a Catalunya, i vostè va ser ministre, i mentre vostè va ser ministre, vostè va governar, i el Partit Socialista ha governat durant tots aquests anys, i bé que ha governat. Per exemple, a l'Ajuntament de Barcelona.

I escolti'm, el desastre de Rodalies de qui és culpa? El principal desastre de Rodalies, la principal responsabilitat recau en el Partit Socialista, que és qui ha tingut més anys el Govern exercint aquesta responsabilitat, i és un desastre que afecta a la classe mitja de Catalunya, que afecta la competitivitat del país.

I ens sorprèn molt que, amb aquest panorama, la senyora Paneque nomeni el senyor Manel Nadal, que ja ho va ser a l'època del tripartit, secretari de Mobilitat i Infraestructures, un càrrec que ja havia ocupat fa catorze anys, quan el seu germà era conseller, i ens digui com si que la cosa anés que Rodalies està igual que l'any 2005.

Hi ha capteniments que ja veiem que no canvien. O, per exemple, aquest bon govern que vostè reclama, i que vostè fa i que vostè diu: «No sé, les diferències entre el Partit Popular i el Partit Socialista.» Escolti'm, si vostès, quan governen l'Estat es comporten igual. O vol que repassem l'execució de les inversions a Catalunya? L'any 2008, quan vostè era ministre, al Govern espanyol el nivell d'execució era del trenta-sis per cent a Catalunya i el cent vuitanta-quatre per cent a Madrid; l'any 2022 va ser el quaranta-tres per cent a Catalunya i el cent setanta-nou a Madrid; i l'any 2023 la inversió a Catalunya va ser del quaranta-cinc per cent, mentre a Madrid era dos cents divuit. Escolti'm, això no canvia, i quan han governat el Partit Socialista ha anat a pitjor. Aquesta és la realitat.

Miri, ni Partit Popular –vostè diu que qui vol el Partit Popular o el Partit Socialista...– Escolti'm, ni Partit Popular ni Partit Socialista: Catalunya (*aplaudiments*), un partit d'estricta obediència catalana que es faci respectar, que planti cara a Madrid i que defensi els interessos dels catalans i les catalanes. Aquest és el millor Govern per a Catalunya. Aquest és el Govern que volíem nosaltres. Perquè clar, vostè critica molt el PP, el critica molt, però a l'hora de la veritat, quan s'han de repartir els càrrecs, bé que hi pacta!, o bé que no va pactar a l'Ajuntament de Barcelona amb el Partit Popular i amb els Comuns (*aplaudiments*) partint de l'alcaldia de Barcelona quan havia guanyat l'alcalde Trias? O bé que no pacten el repartiment del poder judicial? O bé que no pacten, per exemple, com avui hem sentit en algunes ràdios (*l'orador mostra un full a la cambra*) de forma sorprenent: el país no?, l'Ajuntament de Vilanova i la Geltrú amb un alcalde del Partit Socialista que pactarà amb el Partit Popular i amb els Comuns, això sí, treure i esborrar la plaça de l'1 d'Octubre.

Un president que, a més a més, és el primer secretari del seu partit, ha de tindre respecte per tots els catalans i les catalanes. I vostè ha tingut oportunitats de mostrar aquest respecte, i el dia 1 d'octubre, en lloc de tindre unes paraules de respecte a les persones que van patir la repressió i la violència policial, el que va fer va ser portar el senyor Duran i Lleida al Palau de la Generalitat de Catalunya, i el dia 3 d'octubre va tindre una segona oportunitat i també es va oblidar de tots els catalans i les catalanes que es van manifestar. Vol actuar com a president de tothom? Doncs tingui respecte, recordi's de tots els catalans i de les catalanes, perquè ja veiem que això no ho fa; això no ho fa.

Miri, vostè ha parlat d'habitatge i demana, escolti'm, quina posició tindrà Junts per Catalunya, quin partit tindrà, com orientarem... Escolti'm, això no va de llibretes, això va de responsabilitats; això va de responsabilitats. I vostè no pot dir «no, no, el sostre de despesa...», això és responsabilitat de Madrid», no, perquè vostè és el president de Catalunya, i vostè té que aprovar un pressupost, la seva conselleria ha de fer un pressupost, i en funció del sostre de despesa que hi hagi, hi haurà més pressupost per polítiques socials, per sanitat, per ensenyament o no n'hi haurà. No pot fer veure com que no va la cosa per vostè, perquè vostè és president; quan diem que no es fa respectar, justament estem parlant d'això. Perquè clar, si repassem l'hemeroteca, l'any 2014 el PSC demanava una modificació del sostre de despesa. El

que passava és que en aquells moments el Govern de Madrid era del Partit Popular. Què succeeix, president? Que vostè canvia d'opinió en funció de si està al Govern o a l'oposició? Només demanem un petit gest, que doni suport als seus diputats a Madrid. Sap la força que tindriem per demanar més recursos per a Catalunya? Aquesta és la diferència, principal diferència quan demanem quina és la política útil. Vostè demana política útil; política útil? Faci força, conjuntament amb Junts per Catalunya, que ho estem liderant, per incrementar el sostre de despesa a Catalunya i podrà fer un pressupost més expansiu que arribi i resolgui totes les necessitats que té Catalunya. Aquesta és la seva responsabilitat.

Promeses; promeses i promeses; i paraules; i anuncis i anuncis. Vostè, senyor Illa, té un problema de credibilitat. Miri, el PSC, senyor Illa, ahir anunciava vostè a bombo i plateret cinquanta mil pisos pels pròxims cinc anys. Un gran anunci que avui veiem en totes les portades dels mitjans de comunicació que obra... Però la realitat és que ja sabem que el PSC és el partit de les promeses sense complir. Per què quan hi ha hagut la responsabilitat de govern... Vostè va ser alcalde de la Roca del Vallès de l'any 99 a l'any 2005, si no tinc mal entès, oi, president? A mi..., vaig tindre la sort i el privilegi de ser alcalde de Valls de l'any 2008 a l'any 2019 i em va trucar com a govern el Govern del president Illa..., ai, del president Montilla, perdoni, és que ja els confonc a vegades. I vostè estava al Govern en aquella època amb el president Montilla. És clar, això dels cinquanta mil pisos que farem... Jo me'n recordo aquell Govern... Se'n recorden de les ARES?, de les àrees residencials estratègiques i tot l'impacte que s'havia de fer? Miri, escolti'm, jo, simple (*l'orador mostra un full a la cambra*), una notícia de *La Vanguardia*: «Montilla anuncia l'any 2007 la construcció de cinquanta mil habitatges protegits en aquesta legislatura.» Home, miri, jo entenc que a vostè no li interessa mirar el passat i veure fotos de vostè manifestant-se amb el Partit Popular i VOX contra el dret a decidir a Catalunya, però els seus assessors haurien de mirar les promeses que el seu antecessor com a president havia fet aquí (*aplaudiments*) al Palau de la Generalitat de Catalunya; l'anunci d'ahir ja el va fer el Montilla l'any 2017; l'any 2007, president. I sap com estan les àrees residencials estratègiques a Catalunya? Uns solars; uns solars. Aquestes són les promeses que vostè em fa i que, escolti'm, i això creiem, i ens sorprèn que sigui d'aquesta manera.

Miri, acabo. Vostè molt sovint parla de Pau Casals i del president Tarradellas, i Pau Casals i el president Tarradellas van ser a l'exili. Dir que a Catalunya hi ha exili, reconèixer-ho i afirmar-ho també forma part de la seva responsabilitat.

Moltes gràcies.

El president

Gràcies. A continuació, per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor Batet. Doncs sí, el Govern que presideixo intenta ser el Govern de tothom. Aquest és el nostre propòsit. De tots els pobles i ciutats de Catalunya, des de Cabacés, passant per Castell de Mur, la Seu d'Urgell, Olot, Figueres, Manlleu, Manresa i les capitals de província i per totes les persones que viuen a Catalunya. Això és el nostre propòsit. I rebo gent que pensa molt diferent del que penso jo. I ho seguiré fent. I els escolto, i és un estímul per mi, també, contrastar amb ells les diferents posicions i intento, en fi, aprendre i intento incorporar qüestions de les que em puguin plantejar, sigui Duran i Lleida, sigui Miquel Roca, siguin els expresidents de Sanitat de Catalunya, siguin els grups parlamentaris quan ens puguem veure.

Això és una manera que tinc de fer les coses, probablement molt vinculada a l'etapa a la que vostè ha fet referència, a la meua etapa d'alcalde de la Roca del Vallès: govern de tothom, que escolta a tothom, que té la seva línia d'actuació, que té els seus plantejaments, però un govern de tothom, que no fa diferències entre ningú. Per tant, aquest és el camí nostre, de tothom. També dels que no ens han votat. Tam-

bé dels que voten formacions que estan molt allunyades dels nostres plantejaments polítics. Això és treballar des de les institucions, reconèixer que les institucions són de tots i que hem d'esforçar-nos perquè el país vagi bé i tothom hi vagi bé, i sense angoixar-nos. Quan arribi el moment, la ciutadania, com no pot ser d'una altra manera, adjudicarà l'acció de govern que hem fet i prendrà les decisions que hagi de prendre. I, naturalment, les respectarem i les acatarem, eh?

Bon govern. La revolució del bon govern. Miri, a mi em dol molt –i m'he excusat, com a president de la Generalitat de Catalunya, amb poques setmanes al càrrec– que hi hagi cinc mil i escaig de persones que no hagin pogut cursar els cursos de formació professional que volien cursar. Em dol molt i em sap molt greu, i m'he excusat de les incidències que hi ha a la xarxa de Rodalies, pels retards que hi ha en l'execució d'algunes infraestructures; de les llistes d'espera a sanitat; de les incidències que hi hagi a l'àmbit educatiu o dels retards que hi ha en matèria de serveis socials, o en justícia. Em sap molt greu –molt greu. No és el meu estil, no miro endarrere, no busco qui són els culpables. Intento buscar solucions, també en Rodalies. Intento buscar solucions. Sí que de tant en tant he de recordar-li a vostè que els darrers anys han governat vostès, no jo. I crec que em mereixo un cert crèdit.

Ara, serà fàcil, això? No. Serà molt difícil. Per què? Perquè hi ha mals servidors públics a Catalunya? No. Hi ha 200.000 servidors, bons servidors públics, a Catalunya. Tenen les eines que necessiten? No. S'ha de modernitzar l'organització? Sí. S'han de canviar maneres de fer? Sí. Se'ls ha de donar més formació, més eines digitals, més tecnologia? Sí. S'ha de buscar talent jove que es vulgui incorporar al servei públic, que abandoni aquest mite de voler guanyar molts, molts diners en poc temps per anar-se'n a les Bahames a descansar? Sí. És l'ètica que jo defenso; l'ètica del servei públic, de treballar en favor del país. I hi ha gent jove que vol fer això i hem de saber-la recaptar i donar-li una retribució adequada. Serà molt difícil.

I no es pensi que no tinc neguit per això. I no es pensi que no em treu alguna hora de son. Serà fàcil construir cinquanta mil habitatges? No. I no ho podem fer si no comptem amb els ajuntaments, que són els que tenen el sòl, que són els que donen les llicències d'obres, que tenen ganes de que hi hagi habitatge. Perquè jo parlo amb els alcaldes de tots els colors polítics..., aquest matí ho he fet amb el de Premià de Mar, que s'havia ensorrat un edifici a primera hora del matí i estava..., afortunadament, no hi ha hagut cap incidència. I sé lo que..., o crec que sé lo que pensen els alcaldes. I volen habitatge, perquè els seus ciutadans els hi demanen habitatge. I pateixen les conseqüències, a vegades, d'una tramitació urbanística eternitzada, de les innumerables traves que hi ha a nivell de contenciós administratiu, etcètera.

Ja ho saben, tots vostès, perquè molts de vostès han estat al món vocal. Serà senzill? No. Però hem de fer-ho. Jo vull saber si puc comptar amb la seva col·laboració, sí o no. Crítica. No li demano que em firmi cap xec en blanc; crítica. Que em digui «es deixa vostè això» o «aquí ho ha fet malament», que em recordi, l'any 2030, si hem fet cinquanta mil habitatges o si n'hem fet quaranta mil, o si no..., ens hem quedat a la meitat o si n'hem fet més. Aquesta és la seva feina. Una bona oposició ajuda a fer un bon govern. Jo necessito que vostè m'ho recordi periòdicament, perquè serà un estímul per poder-ho fer. Ara, li demano que ho faci amb una actitud constructiva –constructiva. Faci's hereu de la tradició que vostès pretenen representar, que ha tingut aquesta actitud constructiva per Catalunya. Això és el que jo li demano i el que jo espero de vostè.

A Espanya. És veritat que s'han de millorar les execucions de les inversions del Govern d'Espanya. És veritat. I mirarem de fer-ho. Jo em moc en xifres absolutes, no en percentatges, perquè en percentatges..., en fi, un percentatge del noranta per cent de mil, doncs, és molt menys que un percentatge del cinquanta per cent de deu mil. Però no vull fer un joc de números, sap què vull dir? No vull fer un joc de nú-

meros. Hi ha capacitat de millora? Sí. I treballarem per fer-la. Jo ho faré de la meua manera, que és intentant tirar ponts i col·laborant, no confrontant. Vostès ho han fet d'una determinada manera i hem vist com ha anat. Jo ho faré de la manera que crec que s'ha de fer, que és intentant una actitud de col·laboració.

Amb el sostre de despesa, què m'està demanant? Que m'està demanant?, que voti perquè no hi hagi pressupostos generals a Espanya? Quan ens beneficiem amb una quantitat de 7.000 milions d'euros al conjunt d'autonomies i...? Vostè està en una negociació. Jo..., miri què li demano. Li demano que vostè negociï i ho aprovi. Perquè, a la vida, les coses són com són i en aquest moment a Espanya hi ha únicament dues alternatives: o un govern progressista –o un govern progressista– liderat per Pedro Sánchez o un govern de Feijóo i Abascal. I vostè ha de triar.

I permeti'm una dada. Des que jo soc president de la Generalitat de Catalunya, hi ha hagut eleccions a Europa, a cinc països, i han votat 30 milions de persones –a diferents *länder* alemanys, a Àustria i a alguns altres països. Els partits autoritaris de dretes han tret un trenta per cent del vot. Compte! –Compte! Ahir ho vaig dir: compte. Això posa en risc la nostra democràcia. I vostè també s'han d'ubicar, ara, aquí, i haurien de dir amb claredat on són. I, ens agradi o no ens agradi, els agradi o no els agradi, coalicions de progrés per frenar aquestes derives autoritàries, que tenen un repte majúscul –majúscul– i que en pagarem les conseqüències el dia 5 de novembre, que és un dimarts, als Estats Units.

I, ens agradi o no ens agradi, aquí a Espanya això ho hem fet bé. I jo li dic molt clarament, la meua formació política no té cap dubte amb això, cap ni un. I farem tot el que puguem per blindar una coalició de progrés que barri el pas a unes polítiques autoritàries, que no serien bones per a Catalunya, que serien perjudicials per a Catalunya, amb les quals no hi hauria llei d'amnistia, a la que torno a comprometre'm a fer tot el que pugui gestionar per poder normalitzar la situació política aquí a Catalunya. Per tant, això és el que hi ha. Jo li demano a vostè, vostè negociï, ha de fer-ho. És veritat que els seus set diputats són necessaris per tirar això endavant. Ara, per a què serviran aquests set diputats, per bloquejar, per desestabilitzar o per millorar propostes i per tirar endavant? Això és el que li demano. Els diputats del PSC ja li dic jo què faran: aprovar el sostre de despesa perquè hi hagi uns pressupostos que aniran bé també per Catalunya. (*Aplaudiments.*)

I acabo. Catalunya té personalitat política pròpia. La voluntat de ser de Jaume Vicens Vives i de conviure. Però Catalunya no pot estar aïllada. Ha parlat vostè del català. Ara tenim una oportunitat. No és el final, però és una oportunitat important, que és que el català sigui llengua d'ús al Parlament Europeu. Això ho decideix la Mesa del Parlament Europeu. Són quinze persones, quinze vots. Vostè com es pensa..., com creu que es guanya una votació d'aquest tipus? Anant sol pel món o amb socis?, o amb equip de...? Deixi'm, també, aprofitar l'ocasió per demanar –no se'm senti..., no se m'ho prengui malament, senyor Fernández– que el seu grup polític, el Partit Popular, recolzi això a la Mesa del Parlament Europeu, eh? (*Aplaudiments.*) Perquè és pel català, pel gallec i pel basc.

I he vist unes declaracions del senyor González Pons que m'agradaria que vostè, senyor Fernández, tingué capacitat..., o el senyor Batet, en les relacions que en alguna vegada s'ha vist que poden tenir, tingui capacitat de canviar. Perquè és bo o no és bo que els diputats catalans i qui vulgui puguin parlar en català al Parlament Europeu, sense que això ens impedeixi seguir treballant, que és també el nostre compromís perquè el català sigui oficial a Europa? És bo o no és bo que es pugui parlar al Parlament Europeu? I com es fa això? Anant sol pel món o tenint socis? Doncs això, tenir bons socis ajuda a que Catalunya vagi millor.

El president

Per fer la contrarèplica, té la paraula el senyor Albert Batet Canadell, del Grup Parlamentari de Junts, per un temps de cinc minuts.

Albert Batet i Canadell

Clar, és que avui, a més, ens acompanyen els nostres màxims representants com a partit polític: la presidenta Borràs, el secretari general, el Jordi Turull, que està portant en primera persona molta part de les negociacions que vostè fa.

I, és clar, jo li he de dir una cosa que ens suposa molta sorpresa, president, que vol que Junts per Catalunya li faci la feina. (*Remor de veus.*) Vostè té dinou diputats a Madrid, i vostè dimiteix de la força d'aquests dinou diputats del Partit Socialistes i demana que els set diputats de Junts per Catalunya a Madrid facin la feina que no volen fer vostès per fer-se respectar i fer respectar els interessos dels catalans i les catalanes. (*Alguns aplaudiments.*) Escolti'm, facin a les pròximes eleccions..., voti'ns a nosaltres, perquè dinou i set són vint-i-sis. Escolti'm, amb vint-i-sis ja li puc assegurar que tindrem molta més força. Si vostè dimiteix de la seva responsabilitat, si vostè no està fent la feina que li pertoca com a president de la Generalitat de Catalunya, que és al que estem aquí... No hem vingut a parlar a Madrid. Hem vingut a parlar de vostè i del que fa vostè. I vostè no està fent respectar Catalunya. Vostè està entregat. S'acaba de veure a la... «No, no, escolti'm, jo no puc fer res. Facin-ho vostès i estarem contents.» Escolti'm, això no és... Això no és la feina que li pertoca.

I, clar, diu: «No, és que, què és millor?, uns o els altres?» No són millors ni uns i uns altres. Però jo crec que vostè, que porta dos mesos com a president, porta molts anys en política..., aquests mesos està confonent que «col·laboració» a Espanya s'entén com «submissió», i que si vostè no es planta no aconseguirà avenços per Catalunya. Sap quin va ser l'any que hi va haver més execució de pressupostos de l'Estat a Catalunya? Sap quin va ser l'any en què el grau d'execució dels pressupostos de l'Estat a Catalunya va ser més elevat? Va ser amb un govern del Partit Popular i l'any 2017, en ple referèndum de l'1 d'octubre. Devia ser que plantar cara, devia ser per defensar els interessos dels catalans devia fer espavilar una mica més el govern del Partit Popular. Però ja veiem que, quan vostè va ser ministre, això no va ser de la mateixa manera.

Miri, sobre el català. És clar, vostè demana..., no?, «què han fet vostès? Què han fet vostès pel català?» i no sé què més. Miri, Catalunya fa tres-cents anys que lluita pel català. Hem patit dictadures; hem patit governs que han anat a la contra, de diferents colors polítics; hem patit persecució. S'ha patit molt pel català. Però ara vostè diu: «No, és que ho aconseguirem..., estem treballant perquè el català sigui llengua oficial, llengua al Parlament Europeu.» Escolti'm, qui ha fet moure el Partit Socialistes per reclamar per primera vegada en molt de temps que el català sigui llengua oficial a Europa va ser Junts per Catalunya, degut a la negociació d'investidura del senyor Pedro Sánchez. I per primera vegada es va demanar i va cursar..., no Pedro Sánchez (*veus de fons*), de la presidenta Armengol, de la Francina Armengol.

En aquell moment, que era la Francina Armengol, li van dir: «Escolti'm, si no entra en el paperet registrat que això..., aviam.» I, escolti'm, era el dia de votar la Francina Armengol a les vuit del matí, i el PP encara no hi era. I fins que no vam rebre el paper, a dos quarts de deu del matí, no vam posar la nostra posició. Miri si els hi costa. Vol que hi hagi el català al Parlament Europeu? Només cal que faci una cosa, que el Pedro Sánchez faci un parell de trucades i que s'aprovi que el català sigui llengua reconeguda oficial a Europa. Perquè és el que ens mereixem totes les persones que parlen català, que el català sigui una llengua europea, una llengua amb totes les eines i amb tota la força. I això també forma part de la seva responsabilitat.

Miri, acabo. Vostè vol fer veure normalitat quan no hi ha normalitat. Tenim exiliats. Trobo que li costa dir molt aquesta paraula. Hi ha una situació on no hi ha resolt un conflicte polític a Catalunya. Segon aspecte. El respecte no es predica, sinó que es practica. I porta dos mesos i amb verds, el principal grup de l'oposició, vostè no ha tingut aquesta actitud. I per fer un bon govern i governar bé Catalunya, president, el que li pertoca... I potser ho aprendrà. El president Montilla ho va acabar aprenent i es va acabar manifestant al passeig de Gràcia defensant que Catalunya era

una nació. Potser ho aprendrà amb el temps, però en aquests moments vostè no ha après la lliçó que per fer un bon govern i governar bé Catalunya s'ha de fer respectar Catalunya, s'ha de fer respectar la nació catalana i s'ha de respectar i defensar i plantar cara a Madrid, a La Moncloa, al Pedro Sánchez, al Partit Socialista o a qui convingui per defensar els catalans i les catalanes. Aquest és el deure que li pertoca a vostè com a president de Catalunya. No dimiteixi de la seva responsabilitat i no dimiteixi de la responsabilitat envers tots els catalans i catalanes.

Moltes gràcies.

El president

A continuació, ja no hi ha... S'ha acabat el torn aquí. A continuació, té la paraula en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya el Sr. Josep Maria Jové i Lladó.

Josep M. Jové Lladó

Moltes gràcies, president. Diputades, diputats, conselleres, consellers.... Molt honorable president de la Generalitat, vostè té un govern en minoria; no té la majoria per implementar el programa de govern del PSC. Començo així la meua intervenció amb aquesta constatació que, malgrat és evident i coneguda, no hauria d'ignorar-la en un dia com avui. Avui vostè afronta el seu primer debat de política general com a president de la Generalitat i ho fa liderant un govern en minoria. Nosaltres l'encarem des de l'oposició per primera vegada en vuit anys, però amb la força decisiva dels vint diputats i diputades d'Esquerra Republicana. El canvi de tornes, president, és evident. Al darrer debat de política general nosaltres no teníem la majoria necessària per impulsar el nostre programa de govern. En el seu primer debat de política general, vostè no té la majoria per tirar endavant el seu. Avui només té la majoria per executar les mesures que va signar per un costat amb Esquerra Republicana i per l'altre amb els Comuns. I aquesta és la segona constatació que li volia recordar a l'inici de la meua intervenció.

Sé que n'és conscient, d'aquestes dues constatacions, i per això des del debat d'investidura s'ha esforçat a allargar la mà als qui li van facilitar i, fins i tot, ha volgut anar més enllà. Però, senyor president, el nostre model social i nacional dista molt del seu i ha d'entendre que si vol continuar governant el seu govern, el PSC, haurà d'avançar decididament en satisfer les prioritats d'Esquerra Republicana, que són, pensem nosaltres, les prioritats de les classes populars d'aquest país.

Voler governar en minoria té aquestes dificultats. Nosaltres en som plenament conscients perquè vam haver de veure com, coordinadament, el preu que vam fixar la resta de grups parlamentaris va ser el desgast interessat i partidista al govern republicà del president Pere Aragonès. A costa de tot, de la gent, alguns cops. Era i és una opció legítima, és clar que sí, però és poc constructiva i poc útil i de plantejament curterterminista. I mirin com són les coses que ara és Esquerra Republicana qui té els vots per condicionar el seu govern des de l'oposició. I vostè, president, ho ha d'acceptar. Ha d'acceptar que si vol comptar en algun moment amb nosaltres, el cost que haurà d'assumir és el d'impulsar les polítiques que, al nostre entendre, són imprescindibles per a la construcció social i nacional de Catalunya. Polítiques que suposin avenços reals en la sobirania política de Catalunya. Vostè, president, ha de triar entre això o intentar aplicar pel seu compte el programa del PSC.

Aquest és el marc que fixem nosaltres; entrar-hi és la seva decisió. És vostè qui ha de triar. Vostè, president, té la legitimitat i l'obligació de proposar un programa de govern, però, en fer-ho, ha de ser conscient amb qui vol comptar per tirar-lo endavant i dir-ho sense subterfugis. No pretengui, com s'ha vist, jugar amb majories variables per intentar imposar el seu programa. President, no s'equivoqui. Pactar amb la «sociovergència» o amb la dreta i els feixistes polítiques que contradiguin els acords signats és una mala idea. No se'n sortirà si cau en aquesta temptació. Les majories alternatives li faran perdre la majoria necessària.

Així doncs, si realment té la voluntat de tirar endavant la legislatura i amb ella la seva presidència, posi's, president, en marxa. En primer lloc, complint. Complint els pactes assolits i fer-ho amb tota celeritat. La seva mà estesa en els debats que hem fet en aquest hemicicle o la mà estesa del seu govern en les compareixences en comissió no són suficients. Amb bones paraules no en faran prou. Això sí, benvingut el canvi de to i el canvi de llenguatge. Però calen concrecions.

Miri, president, nosaltres ja sabíem que el seu govern, com vostè mateix ha dit darrerament, ha tingut el millor llegat, el millor traspàs, la millor herència transformadora dels darrers anys. I està molt bé que ho digui, entre altres coses perquè això evidencia que era mentida la seva famosa acusació de la dècada perduda. Avui estem millor que fa quatre anys i hi estem perquè desenes d'homes i dones van decidir que la seva feina cada dia seria millorar la vida de la gent d'aquest país. Vostès recolliran –ho deia vostè mateix ahir– els fruits d'aquella bona feina i potser fins i tot se n'atribuiran el mèrit. Però aquest mèrit, malgrat que alguns el vulguin negar, és dels consellers i de les conselleres d'Esquerra Republicana i del president Pere Aragonès, al capdavant d'un govern transformador, pioner i valent. I per això, precisament per això, fa unes setmanes la balança interna d'Esquerra Republicana va decidir freqüentment, recordem-ho, que calia continuar condicionant el futur d'aquest país en la mateixa direcció, ara fora del govern, marcant-ne l'ambició nacional i l'ambició social, i sent exigents. Per això hem acordat condicions i prioritats programàtiques. I vostès les saben.

Però, a banda d'això, la gent d'Esquerra Republicana també tenim memòria. Sabem perfectament on era el PSC fa tres anys i on era fa set anys. Els toca, doncs, ser més ambiciosos nacionalment i socialment del que potser s'imaginaven ara fa deu anys o fins i tot ara fa sis mesos. Nosaltres no treballarem per dècades perdudes; esperem que vostès tampoc. Procuri no caure en l'abisme ni quedar-se vacillant al límit, la indefinició es paga electoralment i, sobretot, la paga el país. La indefinició aïlla.

Aquest és, doncs, president, el marc polític d'avui. Com que li toca governar en minoria, està obligat a triar aliances i, per tant, prioritats i opcions polítiques. Vostè ha parlat de socis preferents en la seva agenda governamental i ens ha assenyalat a nosaltres. Però ja li vaig dir fa uns dies que nosaltres exerciríem d'oposició exigent i vigilant per vetllar, sobretot, que es compleixin els pactes acordats.

Perquè, president, el primer pas imprescindible per poder asseure'ns i parlar d'altres coses és, abans que res, el compliment d'allò acordat. Complir per acordar. No hi ha passos nous sense compliments demostrats. L'oposició, exigent i vigilant, és això. I, al mateix, temps serem una oposició ambiciosa que vol construir una alternativa de país, no de Govern, senyor Batet, de país.

La gent d'Esquerra només tenim com a socis prioritaris els ciutadans de Catalunya i, per tant, Esquerra Republicana només hi serà quan es facin passos endavant en sobirania social i nacional.

I amb dubtes i recels per la desconfiança que ens genera tenir memòria, entenem que els acords signats, president, són un avenç en sobirania per a Catalunya. Suposen avenços nacionals i socials que fa uns anys haurien incomodat qui els secunda avui. Per això, els caldrà una ambició que de moment no hem vist per enlloc.

Ambició en sobirania nacional vol dir també defensar les institucions catalanes, defensar que som poble, que som nació, sense subordinacions a La Moncloa ni *plei-tesia* al rei, sense banderes impròpies a les institucions catalanes. Aquesta és la diferència entre un govern republicà i un govern monàrquic. (*Alguns aplaudiments.*)

Ambició social és tirar endavant polítiques valentes que ajudin la gent d'aquest país. Polítiques d'esquerres que quedin fora del ribot de Madrid, de les excuses per competències o per ideologies, que darrerament, últimament, alguns barregen una cosa amb l'altra, sense gaires manies. Aquesta és la diferència entre un govern republicà i un govern sotmès als interessos dels de sempre.

Ahir vam veure de nou molt poca ambició en el seu discurs, president. Molt poques idees noves que ens indiquin que la voluntat del seu Govern és transformar els marcs que ens imposen els poders fàctics o la inèrcia del gestionar per gestionar.

De fet, les propostes més valorades que va dir ahir són les que vam acordar nosaltres amb vostès aquest mes d'agost. I això ens preocupa. Perquè, malgrat que som conscients que aquest debat de política general l'afronta poques setmanes després d'accedir a la presidència, presentar-nos un pla de treball ambiciós hauria de ser el mínim per a algú que ha esperat tant per assumir el càrrec.

El mínim que un president de la Generalitat ha de tenir, en especial a l'inici del seu mandat, és tenir un projecte il·lusionador per al país, no pas un projecte que pretengui ser servil als interessos dels poderosos amb les velles receptes de sempre maquillades amb el vernís de la gestió gerencial. No pas un projecte que pretengui retornar el país i les seves institucions al servilisme de l'Estat i als seus poders, que sempre –sempre– malden per retallar drets i competències a la nació que volem ser.

Per cert, ho recordava el president del Parlament, avui és 9 d'octubre, diada del País Valencià. És bo recordar-los que la nació de què els parlo la somiem i la volem completa. *(Alguns aplaudiments.)*

Ambició, senyor Illa, és el que li demanem, perquè un president de la Generalitat ha de ser ambiciós en assolir les més altes cotes de sobirania, que és un consens majoritari en el nostre país. Es tracta de dir que sí a la gent i dir que sí al país alhora.

Finançament singular és avançar en sobirania. Inclinar-se davant del rei, no. Resoldre el conflicte polític votant és avançar en sobirania. Arraconar la senyera al Palau de la Generalitat, no. Que la gestió de les infraestructures es faci des de Catalunya és avançar en sobirania. Ampliar l'aeroport del Prat al servei d'Aena, no.

Més igualtat d'oportunitats i menys risc d'exclusió social és sobirania. Afeblir el pla pilot de la renda bàsica, no. Donar continuïtat a les infraestructures per proveir aigua de boca és sobirania. Qüestionar-les i contradir-se mentre buiden els pantans, no. Recuperar la llei catalana de lloguers de temporada i d'habitacions és sobirania. Dilatar-ho, supeditar-se a Madrid o votar-hi en contra aquí o allà, no.

Com veu, president, algunes de les coses que he llistat difereixen, i molt, del fons del que per a nosaltres donava sentit a l'acord signat, el salt endavant en la sobirania política del país.

Sabem que l'incomoda que li recordem aquest objectiu, però nosaltres som independentistes i els nostres vots i la nostra activitat política té permanentment aquest horitzó de plena sobirania al centre. El nostre suport, president, ho ha de recordar, porta implícit acceptar aquest marc. O dit d'una altra manera, sense avenços decidits en la sobirania nacional i social de Catalunya, per a nosaltres aquesta legislatura no té sentit.

I li dic això, en soc plenament conscient, en un context molt diferent dels darrers anys aquí al Parlament de Catalunya. Avui l'independentisme ha perdut la majoria electoral. I aquest fet ens ha de fer reflexionar, però no podem obviar que, malgrat el nombre d'escons, avui l'independentisme, que segueix sent majoritari socialment, també segueix tenint una capacitat d'influència institucional del tot decisiva. I nosaltres ho aprofitarem.

Aquesta legislatura obre una nova etapa política, un nou cicle polític on l'independentisme ha de reformular estratègies i reconnectar amb el conjunt de la societat. Ens cal un nou impuls per superar la frustració i plantejar nous horitzons il·lusionadors, però creïbles, que, incorporant els aprenentatges dels darrers anys, ens permetin recuperar l'esperança; un nou cicle de suma on tornem a ser propositius i inclusius amb l'objectiu de donar resposta al consens del vuitanta per cent de la societat d'aquest país, un referèndum d'autodeterminació per resoldre el conflicte polític.

President, tan obvi és això com que el conflicte polític entre Catalunya i Espanya continua sense resoldre's. Pretendre passar pàgina, amagar-ho sota una catifa o obviar-ho és un error. El conflicte persisteix i persistirà fins que no s'abordi de mane-

ra decidida, d'entrada, ho recordava vostè, perquè la llei d'amnistia no s'aplica amb prou celeritat.

La interpretació de la llei ha de ser tan justa com justa és aquesta llei. I l'últim exemple del Tribunal Suprem és una nova mostra que aquest tribunal està en rebel·lió permanent contra la democràcia. I això és gravíssim. I per això fem una crida a fer un front comú aquí per evidenciar quina era la voluntat dels partits que van impulsar la llei d'amnistia a Madrid i dels que l'hem reclamat centenars de vegades com una eina contra la repressió.

Però no només és per això que el conflicte segueix viu. És que continuarà latent, president, fins que els catalans i les catalanes puguem decidir el futur polític del país democràticament, votant i de forma reconeguda dins i fora de Catalunya. Això és el que ha d'entendre. Cal votar, calen urnes, calen vots i valentia política. Cal que acceptin que la democràcia no divideix mai, tampoc quan es concreta en un referèndum. Ja els vam persuadir una vegada amb l'amnistia, que tant que calumniàvem. També ho aconseguirem –no ho dubtin pas– amb el referèndum, perquè aquesta és l'única via de resolució, la democràtica. I, fins que no tinguem un referèndum, la pretesa normalitat que alguns tant proclamen serà senzillament mentida. (*Aplaudiments.*)

Ignorar la realitat, reprimir-la políticament o als tribunals no la fa desaparèixer. Si volen governar el país, president, facin possible d'una vegada la resolució del conflicte polític que vostès mateixos ja han assumit amb els acords amb Esquerra Republicana. Qualsevol intent per obviar-ne la resolució els farà fracassar, president. És inviable governar un país d'esquenes a la voluntat majoritària de votar. L'anhel de sobirania política, mentre el conflicte continuï obert, sempre serà un mur per al govern que l'ignori.

Nosaltres som exactament al lloc on hem estat sempre: treballant incansables per construir una nació justa i lliure, aferrats a un ideal, convençuts que avançar en justícia social és imprescindible perquè els catalans i les catalanes puguin tenir una vida digna, convençuts també que les permanents traves i dificultats que ens trobem, i ens trobarem, per a aquests avenços són el que fan créixer els anhels de sobirania nacional. És així com ha crescut i tornarà a créixer l'independentisme i és aquí on seguirem picant pedra la gent d'Esquerra Republicana.

I, senyors de Junts, caldrà picar-ne, i picar-ne molta, de pedra, sense complexos ni mirades de reüll. I aprofitar que estem en un nou cicle polític per redefinir i fixar les bases d'una nova etapa, també per a l'independentisme. Tots els independentistes hem perdut suports i hem perdut responsabilitats institucionals. A tots ens toca, per tant, assumir-ne aprenentatges i superar errors, dinàmiques tòxiques i personalismes. Ignorar la persistència d'uns conflictes polítics no els farà desaparèixer; de la mateixa manera que ignorar la realitat que té ara l'independentisme tampoc el resoldrà. Les receptes màgiques són una distracció, no pas una solució real, perquè la màgia, en política, no existeix, ni tan sols ens porta a la casella de sortida. Que ho tornarem a fer, n'estem convençuts; que tornarem a ser majoria parlamentària, també. Es tracta que ens conjurem per buscar les vies útils i transitables a tot allò que no vam ser prou hàbils de fer el 2017 i els anys posteriors. Hem de superar d'una vegada per totes l'atzucac on som avui, respectant els perfils de cadascú des dels projectes propis i compartint anàlisis, buscant aquells punts que ens permetin construir una estratègia guanyadora. Per nosaltres, un bon punt de partida és la Convenció Nacional per a la Resolució del Conflicte Polític. Facin-se-la seva, no la rebutgin només per perjudicar a qui la proposa, perquè és molt més que una proposta d'Esquerra Republicana: és, al nostre entendre, una sortida viable per al país.

Un nou cicle polític vol dir també tornar a fer de l'independentisme un projecte il·lusionador, un projecte il·lusionador i esperançador, una proposta nacional capaç d'oferir respostes a les necessitats socials. Estem en una nova etapa i cal refer-nos, mai resignar-nos. Un projecte tan proper a la gent com allunyat del feixisme i el po-

pulisme, que també a casa nostra és una amenaça als drets i les llibertats de totes i tots. L'independentisme, que sempre ha estat democràtic, s'ha d'allunyar dels perillosos marcs mentals de l'extrema dreta. Ningú –ningú– els hauria d'abraçar per mantenir quatre vots. Al contrari, només desmuntant desacomplexadament les fal·làcies i les mentides dels discursos d'odi i de l'estigmatització dels col·lectius més vulnerables podrem guanyar la batalla cultural i política al feixisme, i ens cal fer-ho. Perquè tenim memòria i coneixem, perquè ja ho hem viscut, les conseqüències de deixar que el discurs de l'extrema dreta creixi i arribi al poder, que no és altre que la barbàrie, seria imperdonable tornar a cometre els mateixos errors de fa un segle i no haver après res. (*Aplaudiments.*)

Nosaltres volem un independentisme que entengui que la pàtria és la gent i que la independència pren tot el sentit quan aposta per les mesures de justícia social. Un independentisme al servei de la gent. Per això, quan som al govern, impulsem mesures transformadores, i volem que tirin endavant també ara que no hi som. És això el que entenem per posar-nos al servei de la gent, al servei de la gent que busca oportunitats justes per viure, sigui quina sigui la llengua que parlin a casa seva, on van néixer ells o on van néixer els seus pares, a quin Déu resin, si es que resen a algun Déu, o a quina comarca visquin, siguin qui siguin per raó de gènere o sexe. Aquí no hi sobra ningú, es digui Najat o es digui Montserrat. (*Aplaudiments.*) La catalanitat no es defensa per puresa, es defensa per la raó d'aixecar un país, uns drets i una llengua cada dia. Qui som com a poble es defensa cada dia amb exemples i respecte. I ningú –ningú– té el dret de repartir carnets de bons i dolents, per ser més o menys que.

Aquest és el país que volem, un país on l'habitatge sigui accessible, on els trens siguin dignes i que el servei no ens indigni cada dos per tres; un país que protegeixi la llengua, també oferint classes suficients per cobrir les demandes dels adults; un país amb els recursos que genera la seva gent per disposar dels serveis que es mereix: hospitals, escoles bressol, barris i pobles dignes, més mestres, més recerca. Un país per a tothom.

Un país també, evidentment, orgullós de la seva llengua. Perquè, president, el català està en reculada en ús social, i això és un problema en un context de globalització cultural. La nostra capacitat de resiliència lingüística passa per seguir fent útil la llengua als nous parlants i mantenir-la viva entre la joventut. Avui no tenim la mateixa casuística social que als vuitanta, quan va néixer la immersió lingüística, ni a les escoles ni al carrer. La situació ha canviat, i aquest és el repte de la nova conselleria de Política Lingüística, creada a instàncies d'Esquerra Republicana. Caldrà molta feina, trencar inèrcies i vacil·lacions. És vital, president, defensar el català a l'escola una altra vegada, com ho vam fer –vostè ho recordava– fa dos anys, per esquivar imposicions dels tribunals d'herència franquista, i, alhora, convertir-la en el tresor de cohesió social que és i ha de ser la llengua catalana. La llengua com a argamassa, eina diferencial, útil i d'orgull. Una llengua de futur.

Nosaltres estem convençuts que reconstruir la majoria independentista passa per recuperar un horitzó il·lusionant i per ampliar drets socials a tothom, i no ens faran canviar d'opinió. Les onades reaccionàries responen a la por, a l'antipolítica i al bloqueig permanent i als discursos tant i tant planers que acabaran fent relliscar la democràcia. Hem de recuperar la il·lusió i l'esperança de construir un país just, basat en la raó de les urnes. La feina passa per tornar a fer que la gent se'n senti part, que se sentin cridats a tornar-s'hi a apuntar. Tornar a ser majoritaris passa per defensar un projecte nacional en construcció permanent, un país fet de gent amb història acumulada i –tant o més important– amb un futur per teixir entre moltes mans. I això és el que vetllarem tant en aquest debat de política general com els propers mesos de legislatura: treballar perquè la Catalunya que volem, la dels 8 milions de catalans i catalanes, tingui més d'hora que tard una alternativa de país que sigui socialment justa i nacionalment lliure.

Amb aquest criteri, votarem aquí al Parlament, amb els nostres vots lliures, que tindran l'accent propi d'Esquerra. Buscant els consensos, sí, sempre, però des del nostre propi espai, des de l'independentisme d'esquerres, oferint les nostres propostes al país sense demanar permís a ningú: ni permís al centredreta català ni a l'esquerra sucursalista. I aquí sabem que trobarem les complicitats en el conjunt d'esquerres transformadores catalanes. Avui, les esquerres sobiranistes i independentistes només tenim trenta diputats, però amb vosaltres hem de construir l'alternativa del país, fer-la gran i creïble. Nosaltres no defugirem aquesta responsabilitat i aquest repte, i volem allargar-vos la mà. Nosaltres volem aquest país lliure i just. Volem aconseguir-ho amb la independència, i sabem que és possible aconseguir-ho. Necessitem perseverança, resiliència i honestedat en la diagnosi i molts esforços en el camí. Nosaltres hi serem, com hi som sempre quan el país ho necessita, reteixint complicitats polítiques i socials, construint ponts i defensant els interessos de la gent per damunt de les disputes partidistes. I també assumint riscos, però gosant ser forts, perquè ho podem ser. *(Aplaudiments.)*

Avui, Esquerra, president, és a l'oposició, però també des d'aquí podem empènyer, com hem intentat fer sempre, en aquesta direcció. De fet, ho torno a repetir: aquesta legislatura pot ser, ha de ser, una oportunitat històrica per fer un salt endavant cap a unes majors quotes de sobirania política. Un salt que, a més, té efectes tangibles en el benestar de la ciutadania. Com sempre, l'avenç nacional de bracet de l'avenç social. Si aquesta legislatura ha de tenir algun sentit és justament aquesta raó.

El que demanem al president i al conjunt de forces democràtiques d'aquesta cambra és l'ambició per defensar, impulsar i implementar, com a mínim, un nou sistema de finançament propi per a Catalunya. Senyor president, ahir ens presentava unes propostes d'actuació que vostè entén que milloraran les condicions de vida de la ciutadania. Ja li hem dit, i l'hi seguirem dient, què en pensem. Però si vostè realment creu que són necessàries i útils, sap perfectament que amb els recursos dels que disposa es quedarà molt i molt curt. A Catalunya li cal un finançament propi, singular, perquè sense aquests recursos no podrem superar aquests reptes, que són enormes. A Catalunya li cal, doncs, l'ambició política per defensar amb ungles i dents la sobirania fiscal, perquè les urgències socials necessiten respostes immediates.

La prosperitat compartida de que tant ens va parlar ahir només serà real i efectiva amb les eines i els recursos d'un estat, president, amb més sobirania política, amb la sobirania fiscal. Per aquest motiu, el canvi de model de finançament era un dels eixos fonamentals per nosaltres. Sense la voluntat d'un nou finançament no hi hagués hagut investidura, però sense la concreció del finançament singular no hi pot haver legislatura. *(Aplaudiments.)* Un finançament just, un finançament propi i un finançament singular, aquest és l'objectiu, i, com a oposició responsable i ambiciosa, exigim responsabilitat i ambició a tots els altres. Tenim l'oportunitat d'aconseguir un finançament basat en la sobirania fiscal, on la Generalitat acabi recaptant i gestionant tots els impostos generats a Catalunya i porti a l'Estat pels serveis que aquest presta al nostre territori i contribueixi a la solidaritat territorial de manera transparent i avaluable. Que cadascú li digui a aquest sistema com vulgui, com se senti més còmode, però a ningú se li escapa que aquest model ja existeix en altres latituds, i li diuen «concert».

Aquesta oportunitat existeix: no la deixem escapar. No pot tornar a passar el mateix que durant la redacció de la Constitució espanyola, quan el catalanisme conservador va rebutjar defensar el concert econòmic per a Catalunya. No fem com el 2005, quan pràcticament la totalitat d'aquesta cambra va proposar un model similar i, després, un cap de l'oposició convergent el va retallar amb un president socialista a La Moncloa. Esperem que això no torni a passar. És interessant, en aquest sentit, veure com la ministra Montero confirmava divendres el compromís ferm per tal que l'IRPF es transfereixi a Catalunya per a la renda de l'any vinent. Aquest és

el primer pas pactat. I també és interessant veure com això passava al mateix temps que el president Mas demanava a Junts que no se'n desmarqués si hi havien concrecions. Desmarcar-se d'un acord d'aquest caire, renunciar a tenir més recursos per a Catalunya, a tenir la clau de la caixa, no té cap explicació lògica; només s'entén si és pel fred de peus de no poder-se penjar la medalla. I enrocar-se en aquesta raó és menystenir el país i abandonar la ciutadania per un partidisme barroer. (*Aplaudiments.*) Són aquí. Des de Junts deixen l'habitatge a mercè de l'especulació, però no tenen cap problema en menystenir un acord per tal que Catalunya tingui la clau de la caixa, només perquè no l'han subscrit. Renuncien a la figura de cap de l'oposició, però segueixen obsessionats amb fer oposició a Esquerra Republicana. Això no té cap sentit. Obrir camí, com hem fet nosaltres, és important, però encara ho és més arribar al final. I vostès han de ser-hi, en aquest camí, amb el seu accent, amb el seu protagonisme, però no hi renunciem, si us plau. Vam aconseguir sacsejar ara fa set anys el tauler de joc de la política catalana i espanyola amb l'1 d'octubre i la tardor del 17; ho hem fet fa uns mesos amb la llei d'amnistia, i ho estem fent ara –ho veuen cada dia– amb la sobirania fiscal. Aprofitem plegats la força que tenim aquí i a Madrid. El país s'ho mereix, el país ho necessita i el país ho reclama, i Junts no hauria de girar mai d'esquena al país. No ho facin just ara que des d'Esquerra Republicana hem aconseguit moure el PSC de la seva zona de confort i acceptar el model singular.

No ho facin just ara quan des d'Esquerra Republicana hem aconseguit que el PSOE accepti la singularitat fiscal per a Catalunya. (*Aplaudiments.*) I ara, senyor Illa, vostès han de demostrar amb fets que la convicció que diuen tenir en aquest canvi de model és real. No rebaixin les expectatives, perquè sense concrecions no hi ha acords possibles. Fa just dos dies, el Govern espanyol filtrava la seva opinió posant en dubte la capacitat de la Generalitat de gestionar i recaptar tots els impostos. No posava pas en qüestió l'acord subscrit entre vostès i nosaltres; qüestionava la capacitat tècnica de la Generalitat per fer-lo efectiu. Doncs bé, no s'amaguin en aquest tipus de raonaments. Si políticament és possible, tècnicament també ho és, i això només depèn de vostès. Treballin amb la valentia política i l'ambició necessària perquè els catalans i les catalanes tinguin allò que és just. El finançament just, la sobirania fiscal, és una demanda històrica del catalanisme polític.

Facin-se-la seva, sense complexos. Defensen-la amb contundència, aquí i a Madrid, sense por. I posin-se a treballar, president, i a concretar, sense demores, perquè el calendari corre a la contra del seu Govern, president. Sense concrecions en finançament, i ja l'hi avanço, no hi haurà ni tan sols converses sobre pressupostos, i vostè ahir va dir que els volia fer bé. I tothom sap que les legislatures avancen amb concrecions i pressupostos, i que sense pressupostos, ja ho vam veure fa uns mesos, poc recorregut tenen les legislatures, aquí i a Madrid. Acabo, president.

Nosaltres estem convençuts que tenim al davant una oportunitat per fer un salt endavant en la sobirania política del nostre país, i que estem en disposició de posar unes bases sòlides per la resolució del conflicte polític entre Catalunya i l'Estat. Per això, com l'he dit al llarg de la meua intervenció, hem empès per facilitar aquestes condicions i donem una oportunitat a aquesta legislatura.

Cal aprofitar aquesta oportunitat. Però això passa per assolir la sobirania fiscal amb un finançament propi i singular per garantir els serveis públics i la justícia social, per encarar la resolució del conflicte polític que només podrà arribar donant veu a tots els ciutadans i ciutadanes d'aquest país, perquè no hi ha una altra via de resolució que la democràtica. Avui, l'independentisme és a l'oposició, però avui, Esquerra segueix sent on sempre ha estat, al costat de la gent i al servei de Catalunya. I en aquesta lluita persistirem, fins fer de l'independentisme d'esquerres la força majoritària d'aquest país i per poder fer així realitat el país que anhelem, un país lliure, sense desigualtats i amb justícia per tothom.

Moltes gràcies. I visca Catalunya lliure!

El president

Tot seguit, per respondre el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Moltes gràcies, senyor Jové, per la seva intervenció, que ha partit de dues constatacions que subscriu..., en fi, fil per randa. Primer, el meu Govern és un govern..., el Govern que presideixo és un govern en minoria, és així, tenim quaranta-dos diputats, la majoria de la cambra està en seixanta-vuit, ens en falten vint-i-sis. És més, és un govern en minoria que ha pogut constituir-se perquè hem arribat, segona constatació que vostè ha fet-, a dos acords d'investidura, un amb vostès, amb Esquerra Republicana de Catalunya i un amb els Comuns.

Govern en minoria, dos acords d'investidura, és així, en soc perfectament conscient, n'és perfectament conscient el conjunt del Govern, n'és perfectament conscient el Grup Parlamentari que presideix el company Ferran Pedret. I he dit i repeteixo que el nostre camí, el nostre full de ruta, el nostre compromís és en el compliment íntegre d'aquests dos acords d'investidura, que són dos acords d'investidura prou detallats –o molt detallats diria jo–, que fins i tot marquen un conjunt de coses que si es fan, que les farem totes senceres, doncs déu n'hi do la feina que haurem fet aquests quatre anys.

Aquest és el meu compromís, és un repte que no és menor, però aquest és el meu compromís, i ara ho torno a subscriure i jo això l'hi vull dir, senyor Jové i senyors d'Esquerra Republicana, que no només no ho oblidó, sinó que ho tinc molt present, i que, en fi, ja m'agradaria que no fos així, ja m'agradaria que hagués tingut, però és així i ho accepto, és el joc de la política democràtica.

Deixin-me dir, no per treure'n pit, però també una mica per, si m'ho permeten, reivindicar l'estil i la manera que tenim d'entendre i practicar la política parlamentària, que la passada legislatura crec que vam ser coherents amb el que defensàvem, que era la pràctica de la política útil i en moments en què vostès efectivament van perdre suports parlamentaris, doncs home, el PSC, en dues ocasions molt concretes i molt rellevants, el pressupost de 2023 i el pressupost de 2024, hi va ser, practicant política útil i jugant en aquell moment nosaltres també el nostre pes parlamentari com vostès l'han jugat i el seguiran jugant ara. Això és com es fan les coses, això és la política democràtica, això és la política tal com l'entenem nosaltres i és el que hi ha.

Vostè em deia que triéssim, ja hem triat. El PSC ja ha triat. El PSC ha triat els acords amb forces de progrés i investidura per diverses raons. Primera, perquè el que signem ho complim. I, escolti'm, poden passar moltes coses, en passen, les que passin les discutirem, o les veurem i les posarem damunt la taula i les explicarem amb transparència, però nosaltres el compliment dels acords és un senyal d'identitat de la nostra formació política. Dos, pels corrents de fons que hi han a la política europea i occidental, tal com nosaltres les entenem i crec que aquí ho compartim amb vostès i amb altres forces progressistes. Un combat entre posicions autoritàries de dreta i de dreta radical versus els valors democràtics.

M'he referit abans a les darreres eleccions que hi ha hagut al continent europeu, 30 milions de persones han votat, un trenta per cent fent suport a partits com Alternativa per Alemanya o el partit filonazi d'Àustria. Això s'ha de frenar i es frena d'una única manera –també ho hem vist a França–, que és amb acords de forces progressistes. Per tant, això ens empeny molt, ens mou a tenir acords, hi insisteixo, amb aquelles formacions que tenen això clar, com ho és la que vostè presideix en aquest Parlament.

I la segona, pels dos models –va molt correlacionat, les coses–, els dos models econòmics que es dibuixen i que també estan en joc en aquest moment, el de la prosperitat compartida per dir-ho d'alguna manera i el de la prosperitat exclouent o si vol vostè, plantejaments més socialdemòcrates versus plantejaments neolliberals

que han fracassat. Els Milei de torn –els Milei de torn–, no?, que venen a més encara aquí a treure pit de que volen desmuntar la justícia social, com si això fos una cosa... En fi, això és el que està en joc. Per tant, això també ens empeny molt i ens referma en què els compromisos que hem assumit amb formacions d'esquerres són els adequats, els que s'estan travant en els llocs d'Europa i d'Occident on nosaltres ens volem emmirallar. Per tant, hem fet aquesta tria i serem coherents amb aquesta tria.

La seva exigència cap al meu Govern, cap a la meva formació política, és una exigència, no em costa reconèixer-ho, incòmoda, perquè vostès són exigents o jo no me'n queixo d'això. Si vostè em diu, això és còmode per vostè, no, però és que entenc perfectament que és el paper que han de fer vostès. I, per tant, l'acceptem i no només no els hi retriem, sinó que és així i ha de ser així, com ho fèiem nosaltres quan estàvem en un paper invers. Ho entenc perfectament.

Buscar mèrits? Jo no en busco, i menys els que no em corresponen. I, diguem-ne, he subratllat moltes vegades que, com passa en un ajuntament, com passa en una diputació, com passa en un consell comarcal, també passa al Govern de la Generalitat, no hi ha, afortunadament, talls en sec. Un govern és hereu a les decisions dels governs anteriors, i jo no tinc cap inconvenient, perquè crec que contribueix a engrandir la política i a prestigiar-la o reconèixer que hi ha coses que són fruit d'un treball previ. I així ho he dit. I hi ha coses de les que discrepo de les que s'han fet i també ho dic, però jo ho poso molt en valor.

És més, una de les coses, si vostè em digués, escolti, vostè què valora més o..., una de les coses que jo més valoro de la seva formació política, ho he dit en altres ocasions, crec que no ho he dit mai en públic, i si és així, ho dic ara per primera vegada, al faristol, perquè una de les coses que més valoro de la seva formació política és aquesta concepció que hauria de ser comuna, però que no ho és, malauradament, que tenen vostès i també ho compartim nosaltres, que les institucions son de tots.

I per això he valorat i ho reitero, a vegades em diuen, en parles massa, no en parlo massa del traspàs, perquè és l'exemplificació de la seva concepció d'unes institucions de tots, que són dirigides en fruit de les decisions que prenen els ciutadans de Catalunya quan són convocats a les urnes i dels acords que els dirigents polítics fem en aquest Parlament, institucions de tots. I això és el que jo valoro també molt de la seva formació política.

Per tant, no em vull apuntar cap mèrit que no em correspongui i no ho faré, això, en el compliment dels acords que hem subscrit amb vostès. Són uns acords que hem fet i, escoltin-me, són bons pel país, per això els hem subscrit. No ho haguéssim fet així si haguéssim tingut seixanta-vuit diputats. Ens hem mogut de posicions, sí; vostès també s'han mogut en algunes coses, hem buscat un punt d'intersecció que crec que és bo pel país.

M'ha parlat del català com una..., en fi, fent menció a la situació del català i la necessitat de fer-ne una defensa explícita. Ho entenc com una de les meves principals responsabilitats com a president de la Generalitat de Catalunya. Correspon a la Generalitat de Catalunya la defensa de la llengua catalana. Qui pot pensar que el castellà està en risc a Catalunya? Ho deia l'altre dia en un dinar privat amb algunes persones a Madrid. Qui pot, en el seu..., en fi, si vol ser mínimament objectiu, pensar que el castellà està en risc a Catalunya. Una llengua que és la segona o la tercera del món, en número de parlants. Que té una potència enorme.

Clar que hem de defensar el català. Això no vol dir atacar ni perjudicar el castellà. I això ho assumeixo, ho prenc com una de les responsabilitats més importants. Aquí hem arribat a un acord amb vostès. Jo no tenia previst crear una conselleria de polítiques lingüístiques. Sí que tenia previst defensar el català. No hagués variat massa la política que hagués fet, però no tenia previst donar-li aquesta visibilitat al conseller executiu, va ser un acord a què vam arribar amb vostès i estic molt satisfet

d'haver-ho fet i estic molt satisfet de la feina que està fent el conseller Vila al front d'aquest departament, d'aquesta conselleria.

I vostè ho ha dit, el repte és molt rellevant i difícil, no és menor. I el primer que farem bé, tots els que ens prenem això molt seriosament –i convido tota la cambra que s'ho prengui seriosament–, és arribar a un pacte, en el que s'estava treballant al final de la darrera legislatura i que hauríem de ser capaços de concloure, si fos possible, abans d'aquest cap d'any. El més ample i possible i el més clar. Que passi per defensar el català a l'escola i que passi per defensar el català, l'ús social del català, que és el nostre gran repte que tenim i per posar-hi els recursos que això convingui. Té vostè el meu compromís en això.

M'ha parlat des del seu punt de vista, i ho respecto, d'una certa manca d'ambició. Jo tinc molt la obsessió, és veritat, de tocar de peus a terra, de ser realista, però també ha reconegut vostè que aquesta legislatura podem donar un salt endavant, en funció de l'actitud que prenguem tots plegats. Jo ja li he dit quina serà l'actitud nostra. I s'ha referit molt concretament al finançament. Finançament propi, finançament singular, ha demanat concrecions. Hi seran. El meu compromís és explícit. Ahir ho vaig dir, perquè encara hi ha gent que es pensa que hem signat un paper Esquerra Republicana i el PSC per dir, mira, hem signat un paper i ara ens n'oblidem. No, això passarà, hi haurà un finançament singular, propi per Catalunya en els termes literals que hem acordat amb vostès, hi serà. Ens hi deixarem la pell.

No serà fàcil, ja ho estem veient. El camí que seguim nosaltres és el de no caure en les provocacions. Alguns voldrien que els contestés cada dia el que estan dient. No ho farem, treballarem –ja ho estem fent–, amb discreció. És veritat que el repte és majúscul. Donaré una dada que vostès coneixen perquè han governat. La delegació a Catalunya de l'agència espanyola, l'agència de la hisenda espanyola té quatre mil i escaig treballadors. L'Agència Tributària de Catalunya en té vuit-cents. Quatre vegades menys.

Amb un temps reduït hem d'incrementar els recursos en una qüestió delicada, perquè els ciutadans han de veure que quan Catalunya recapti tots els impostos ho fa tècnicament com a mínim igual de bé que ho fa l'agència espanyola, si no millor. Però la consellera Romero hi està treballant. I ho farem. I ho explicarem. I hi hauran concrecions en el calendari que vam acordar amb vostès. I em sumo a la interpel·lació que vostè ha fet a altres grups d'aquesta cambra a que hi ajudin, perquè objectivament és bo per Catalunya això. Jo ho hagués fet així si hagués tingut seixanta-vuit diputats? No. Ens hem mogut? Sí. Si vostè hagués tingut seixanta-vuit diputats ho hagués fet així? No. Hagués fet altres coses. Això és la política democràtica, arribar a acords i jo soc clar en això.

Hi ha gent que em diu, llavors, que soc independentista, d'altres em diuen que soc espanyolista. Soc el que ha fet un acord amb Esquerra Republicana per millorar el finançament de Catalunya i buscar un finançament propi i singular. Sí, soc aquest.

M'ha agradat molt dos comentaris que ha fet al respecte del finançament. I els vull subratllar. Primer, ha reclamat una solidaritat. Atenció, solidaritat i l'ha adjectivat de dues maneres, transparent i avaluable, és exactament el que hem subscrit i el que defensem. Catalunya ha de ser solidària, però hem de saber quina és l'aportació solidària que fem a la resta d'Espanya i ha de ser avaluable, clar que sí, és el que hem signat i hi estem d'acord. És un plantejament molt d'esquerres. Els partits progressistes som solidaris, ho som i ho seguirem sent, perquè és la nostra concepció de com han de funcionar les coses és de com s'ha d'organitzar la convivència. Però la solidaritat ha de ser transparent, com vostè diu, i avaluable.

I la segona cosa que subscric també i m'ha agradat és que tots –tots, tots–, jo el primer, afrontem aquest debat del finançament singular, no amb l'ànim de penjar-nos medalles i dir: «Miri, jo he aconseguit això, i miri que ha anat bé.» No és..., sinó pensant en el país. I és així. I això ens interpel·la a tots els grups d'aquesta cambra; a tots –a tots. Ahir ho deia: no hi ha cap..., ningú, que hagi sentit jo –nin-

gú, ningú, ningú—, de cap formació política al conjunt d'Espanya, que digui que està d'acord amb el finançament que tenim ara. Bé, doncs reformem-lo. Aquí, diguem-ne, el mèrit compartit és que hem posat damunt de la taula una proposta pensant en Catalunya, clar que sí, però que no perjudica ningú, malgrat el que diguin i escriguin alguns. Per tant, efectivament, no penjar-se medalles, no afrontar aquesta qüestió amb ànim de penjar-se medalles, sinó amb l'ànim de fer avançar el país. Així ho veig jo.

Finalment, vostè ha parlat de que hi ha una oportunitat. De fet, ha vinculat també les concrecions en el finançament amb el pressupost. Serà així, ja l'hi dic; és amb l'ànim amb què estem treballant. I el pressupost és una eina, efectivament, que ajuda a fer polítiques que es reflectiran en els acords que hem signat amb vostès i amb els Comuns per fer avançar el país, però ha d'anar estretament lligat al compliment de l'acord. Ho tinc perfectament assumit i en aquesta línia estem treballant.

I deia, doncs, que si fem tot això..., vostè deia que pot haver-hi una oportunitat que hem de saber aprofitar. Té, senyor Jové i senyors d'Esquerra Republicana..., tenen el compromís que per part meua i per part del Govern farem tot el que estigui a la nostra mà, ens hi deixarem la pell, perquè aprofitem aquests anys per Catalunya; sabent que defensem models diferents, sabent que hi ha coses en què no ens podem posar d'acord, però compartim que és bo per a Catalunya que aquests propers anys, aquests propers quatre anys, serveixin per anar endavant, cadascú des de la seva òptica, i que no siguin uns anys en què Catalunya no avanci, en un moment en què el món està canviant molt i molt de pressa i en què no ens podem adormir.

Moltíssimes gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula el diputat Josep Maria Jové i Lladó, d'Esquerra Republicana de Catalunya, per un temps de deu minuts.

Josep M. Jové Lladó

Ara l'hi posaré fàcil, president. No soc tan bo com el senyor Batet en les rèpliques; per tant, estarà més còmode. Però, vinga, tres idees, fonamentalment.

Vostè diu que ha triat, que ja han triat. M'agradarà veure-ho aquest dijous en les votacions, el que han triat; quin tipus de polítiques i quin tipus d'aliances trien. Tant de bo m'equivoqui, però... L'hi recordo. Li recordo una part de les idees que li deia en la meua intervenció inicial. Nosaltres hi serem. Vostè parlava ara, citant-me a mi, diguem-ho així, de l'oportunitat. Però entengui què vol dir «oportunitat» per a nosaltres. Hi serem si hi han avenços reals, tangibles en sobirania política, en sobirania socials i en sobirania nacional. Si porta propostes a aquest hemicicle, a aquest Parlament, en aquesta clau, hi serem per discutir-les, per parlar-les i debatre-les i, arribat el cas, aprovar-les; si no, jo m'estalviaria la feina. Aquesta és la clau, per nosaltres, d'aquesta legislatura.

L'hi recordava: el finançament singular. Importantíssim. Vostè ha fet referència al model que nosaltres presentem de concert solidari, que hem acordat, i ha posat molt èmfasi que jo he parlat de solidaritat perquè som d'esquerreres, etcètera. Evidentment. Però hi ha un altre element que crec que l'he citat més vegades, eh?, que és la clau de la caixa. És recaptar, és gestionar, és tenir capacitat normativa de tots, absolutament tots els impostos que paguen els ciutadans i ciutadanes de Catalunya. I després, parlar, debatre i negociar amb l'Estat per aportar-li pels serveis que presta a Catalunya. Crec que això, juntament amb la solidaritat, és aquest model que defensem. Però el concepte de clau de la caixa crec que és molt important. El concepte de sobirania fiscal és molt important. Si vostè vol destacar la solidaritat, destaquï-la, al costat de la sobirania fiscal.

Miri, ahir vostè va parlar de tres revolucions. Està bé. Benvingut, el seu esperit revolucionari. Però, miri, en tindríem per molt de temps, de parlar de revolucions i quin tipus de revolucions. Vostè en va parlar de tres. Jo crec que el que hauríem

de fer... El que m'agradaria és que, en aquestes revolucions, n'hi hagués almenys una en què ens trobéssim al mateix costat de la trinxera. I no la va citar, que és la revolució democràtica –que és la revolució democràtica–, que és la que engloba la resta de revolucions i la que fa possible que les altres revolucions, ja siguin del bon govern, de la normalitat institucional i del respecte, siguin possibles. Aposti per la revolució democràtica, que és posar les urnes i donar la veu al poble de Catalunya (*alguns aplaudiments*) i ens tindrà vostè al seu costat.

En la seva intervenció del debat d'investidura, l'altre dia, quan em presentava el seu equip de govern, el seu Govern, avui en aquest seu primer debat de política general, com li deia, amb un govern en minoria, ha fet servir un to de tendir la mà a totes les forces polítiques, en especial a Esquerra Republicana. Ja l'hi he dit abans: benvingut aquest canvi de to respecte a nosaltres. Però també li diré una cosa. Ja sé que vostè..., o va poc amb vostè, que no li agrada caure en provocacions, però creiem que de tant en tant és important aixecar el to. És important aixecar el to quan s'han de defensar les institucions de Catalunya i la seva ciutadania davant dels atacs interns i externs en aquestes institucions i en aquesta ciutadania. Aleshores, jo li demano que aixequi el to, que sigui més contundent.

Apugi el to, si segueix veient el rei, aquell rei que va ordenar i que va avalar l'atonyinament de gent d'aquest país l'octubre del 17. Aixequi el to i parli de democràcia i de drets humans. I aixequi el to –ja ho va dir ahir una miqueta, molt suaument, però aixequi el to–, no tingui por d'aixecar el to i denunciar aquells tribunals hereus del franquisme que es neguen a aplicar les lleis que aprova el poder legislatiu, com la llei d'amnistia. Aixequi el to, perquè avui no estan aplicant la llei d'amnistia i ja hem vist que arribarà un altre moment que no aplicaran altres lleis. I, sobretot –això és més fàcil, crec; és més fàcil–, aixequi el to davant dels dirigents del seu partit, com García-Page, que en nom de la santa i sagrada unitat d'Espanya diuen els disbarats que diuen. Perquè allò que està dient el senyor García-Page i que ha dit els darrers dies, però que porta molt temps dient-ho, atia la catalanofòbia. I de la catalanofòbia al populisme i al feixisme que vostè tant ha criticat i que tant s'hi oposa hi ha un pas molt petit. Aixequi el to quan aquests dirigents (*alguns aplaudiments*) fan aquest tipus de declaracions.

I ara ja sí que acabo, espero que de manera més distesa. El darrer cop que vam fer una rèplica, li vaig fer una recomanació musical a vostè i al senyor Batet. Espero que ja hagi escoltat uns quants discs de metall en català i que els hagi «disfrutat» i els hagi gaudit.

I avui li faré una segona recomanació. Avui és una recomanació política. Vostè, que sempre cita i que té com a referent el president Tarradellas, jo crec que agafa una part, segurament, distorsionada de la política del president Tarradellas, que és aquesta idea del president pactista i autonomista. Doncs, avui jo li recomano que intenti obrir una miqueta les mires, que recordi que el president Tarradellas, entre d'altres coses, abans de ser president de la Generalitat o mentre era president de la Generalitat, va ser secretari general d'Esquerra Republicana.

Que obri una miqueta les mires; que recordi aquell president que tenia un catalanisme desacomplexat de l'època de la falç i que sempre –sempre– va defensar les institucions catalanes enfront dels atacs de l'exterior, que va defensar les institucions catalanes quan des de Madrid se li volien laminar competències, com va defensar les institucions catalanes quan el feixisme se les va voler carregar. Aquell president Tarradellas que sempre havia defensat la relació bilateral amb l'Estat i que va criticar l'Estat de les autonomies. O aquell president Tarradellas que sempre –sempre– demanava altes quotes de sobirania política per a Catalunya, com jo avui li he recordat. El president Tarradellas que, quan va estar al capdavant del Govern de la Generalitat, va liderar un govern –en èpoques molt difícils, certament– del tot independent respecte al poder de Madrid. Podria recordar vostè aquell president Tarradellas.

Moltes gràcies.

El president

A continuació, per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Moltes gràcies, senyor Jové. Sis coses. Li ben asseguro que hem triat, hem fet una elecció, hem triat un camí, hem escollit un camí, el que era possible després de que enraonessin els ciutadans de Catalunya el 12 de maig d'aquest any en les eleccions al Parlament de Catalunya, i serem coherents amb aquesta tria i amb camí. I els fets així ho aniran confirmant.

Dos. M'ha convidat a reflexionar què vol dir «oportunitat» per a Esquerra Republicana i ho ha desglossat, no?: oportunitat política, social i nacional. Dues formacions polítiques que compartim algunes coses –una visió progressista, una visió d'esquerres, uns serveis públics potents, una prosperitat compartida–, però que no en compartim d'altres en altres horitzons, hem fet un exercici que jo valoro molt de punt de trobada, de punt d'acord. Sé que per a vostès això no només no implica renunciar als seus objectius polítics a nivell nacional, sinó que ho veuen com un pas cap a aquests objectius. Jo..., en canvi, la meva formació política ho veu com un pas cap a un enfortiment de les capacitats de Catalunya, que intentarem cobrir d'una altra manera.

Però ens hem posat d'acord en una base que crec que, en fi, permetrà que els ciutadans de Catalunya, cada vegada que sigui el moment, puguin triar i puguin decidir cap a on volen anar. Així es fa en democràcia. A aquesta revolució democràtica, que és que els ciutadans, quan han de votar, triïn cap a on volen anar, jo m'hi apunto. M'ha convidat a que m'apunti a aquesta revolució. Jo m'hi apunto, en aquesta. I hem reconegut..., vam negociar vostè i jo, ja fa uns anys, el 2019, uns acords, en aquest cas en un altre àmbit parlamentari, i vam parlar de conflicte polític per primera vegada. Jo reconec la seva voluntat de buscar punts aquí; jo també la tinc. Ara, hem acordat el que hem acordat i a això ens atindrem nosaltres.

El finançament singular. Sí, literalitat del que hem acordat. I, per tant, gestionar els impostos, sí. I és un salt endavant molt important que, des del meu punt de vista, és bo per a Catalunya. I tinc molt clar –també l'hi he dit abans– que no serà gens senzill, perquè hi haurà gent que intentarà que això no surti; alguns a base de demanar més, de demanar impossibles, alguns altres a base d'obstaculitzar..., en fi, a vegades, *cuerpo a tierra, que vienen los nuestros*, d'obstaculitzar... Bé, ja ho sabem, això. Però sortirà endavant –sortirà endavant. El compromís el té i crec que és bo per a Catalunya.

Ha fet referència al canvi de to amb Esquerra Republicana. Jo poso en valor aquest d'Esquerra Republicana, però també poso en valor que durant la passada legislatura crec que la meva formació política es va mostrar sempre respectuosa amb el Govern de vostès, crítica en algunes ocasions, i no vam jugar –per a mi això és important– a desestabilitzar res –no vam jugar a desestabilitzar res. I crec que això ho hem dit en tot moment i ocasió i, efectivament, ara ho torno a fer i ho torno a dir i ho torno a comentar.

I m'ha demanat, també parlant del to, que quan arribi el moment no tingui por d'aixecar el to. No passi compte que ho farà –no passi compte que ho farà. Tinc molt clar quines són les obligacions que tinc com a president de la Generalitat de Catalunya. Ara potser alguns voldrien que estiguéssim tot el dia amb el to aixecat. A mi el que m'importa, senyor Jové, és que l'acord que hem signat amb vostès en matèria de finançament es compleixi, i que jo, en el calendari que vam acordar, li pugui dir: «Senyor Jové, això està fet. Ciutadans de Catalunya, això està fet», i que els ciutadans de Catalunya vegin qui hi ha estat remant a favor, qui no ha remat i qui hi ha remat en contra, i facin la seva elecció. Això és el que jo busco.

I tinc capacitat d'encaix. Una persona que admiro molt, que ja no està entre nosaltres, em va dir..., no soc aficionat a la boxa, però em va dir que els combats de boxa

es guanyen no noquejant el contrari, sinó si tens molta capacitat d'encaix. I li asseguro que en tinc. Però buscaré el moment de tornar-m'hi, quan hagi d'aixecar el to. Ara, jo vull guanyar el combat, ni que sigui a punts. No vull donar un bon cop de puny al principi per perdre al tercer assalt. I hi han bastants assalts aquí.

En això que ningú es confongui. Sé on soc i em miro amb respecte el president de Castella-La Manxa, però sobretot, pel que fa referència a la família socialista, miro el secretari general del PSOE i president del Govern, que es diu Pedro Sánchez, que és amb qui jo parlo, i que és amb qui m'he d'entendre, i que és amb qui m'entenc de forma fluida. Per tant, això és el que m'importa. El meu nord en aquest tema és que es compleixi l'acord, i quan convingui aixecar el to, clar que l'aixecarem. Farem el que convingui per complir lo que hem signat amb vostès, perquè és bo per Catalunya, i perquè les coses que signen es compleixen, eh?

No he escoltat la música *metal* que em va recomanar, però no tornarà a passar. (*Rialles.*) Faré l'esforç, eh? Li he de dir que per a mi suposa un esforç, perquè no soc amant del *metal*; però si vostè m'ho demana, jo ho faig tot per Catalunya. (*Rialles.*)

I respecte al president Tarradellas, és polièdric, i és veritat que subratllo molt el seu esperit pactista. Subratllo encara més la seva visió, el seu respecte..., que, per a mi, és un dels trets essencials –almenys, que a mi m'atrau– de la seva personalitat política: el seu respecte per les institucions, la tenacitat que va tenir per fer respectar la institució.

Va ser d'Esquerra Republicana, és veritat. Va ser una persona combatent. I sobretot, és veritat, va voler sempre defensar competències, sobirania, defensar, diguem-ne, que Catalunya tingués les màximes capacitats d'autogovern. Això també ho tinc present del president Tarradellas, que va ser una figura polièdrica. I no he volgut mai, no he pretès mai obviar el fet de que va ser una figura clau a Esquerra Republicana. És veritat que al final de la seva vida política, doncs, va tenir –sobretot a l'etapa del seu retorn, no?– una aproximació, per dir-ho així, o una bona sintonia amb el PSC o del PSC amb ell.

A mi m'uneix a la seva personalitat política, a la seva figura política..., ja sap quin és el vincle que tinc, que és una persona a la que jo considero un mentor polític meu, que és Romà Planas i Miró. Però sé perfectament que és una figura polièdrica i que dona..., en fi, per subratllar moltes parts de la seva personalitat. Jo em quedo amb aquesta de la seva defensa de les institucions.

Moltíssimes gràcies.

El president

Tot seguit, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el senyor Alejandro Fernández Álvarez.

Alejandro Fernández Álvarez

Moltíssimes gràcies, president. Assistim a un debat de política general amb unes coordenades diferents d'anteriors debats. Tenim un nou govern, tenim un nou president d'una formació política diferent, i, a més, no han passat ni tan sols els cent dies que convida la cortesia parlamentària abans d'atacar amb tota l'artilleria. I també es pot dir i no es pot atribuir tota la situació actual de Catalunya al senyor Salvador Illa i al Partit dels Socialistes. No tota, però sí de manera substancial, perquè el Partit dels Socialistes i el senyor Illa van ser la cossa d'Esquerra Republicana en l'anterior legislatura, i han tornat a signar amb Esquerra Republicana un acord de govern que consagra la continuïtat de les mateixes polítiques de l'equip de govern anterior. I subratllo la paraula «continuïtat».

El senyor Illa es compromet per escrit a mantenir una política fiscal confiscatòria. Cap comunitat autònoma espanyola, fins i tot les pitjor finançades que Catalunya, com és el cas d'Illes Balears i la Comunitat Valenciana, tenen una política fiscal d'aquesta naturalesa –cap ni una. El senyor Salvador Illa es compromet per escrit a mantenir una política de gestió de l'aigua ineficaç, que posa per davant el

sentimentalisme a les solucions als problemes estructurals. El senyor Salvador Illa es compromet per escrit a mantenir una política de seguretat ciutadana que ha convertit Catalunya en una de les societats més insegures d'Europa. El senyor Salvador Illa es compromet també per escrit a mantenir una política educativa que situa Catalunya a la cua de la qualitat educativa de tota l'OCDE. I el senyor Salvador Illa es compromet per escrit a mantenir una política lingüística que no satisfà ningú: baixa l'ús social del català i, a la vegada, es vulneren drets lingüístics dels castellanoparlants.

Per si tot això no fos suficient, el senyor Illa manté una política econòmica que provoca que les 8.934 empreses catalanes, segons el Col·legi de Registradors de Catalunya, que han sortit de Catalunya a hores d'ara descartin radicalment la seva tornada perquè hi troben un clima poc propici per a les empreses. Una política econòmica que situa Catalunya també a la cua en nivell d'execució de fons europeus: trenta-dos per cent Catalunya, cinquanta-tres per cent la mitjana espanyola. Una política econòmica que genera uns fluxos d'inversió estrangera, l'any 2023, un cinquanta-cinc per cent inferiors als de l'any 2017.

Totes aquestes dades, tot aquest diagnòstic de conjuntura, ens remet a les grans idees. Resulta que Catalunya, més enllà de la qüestió del procés, fa vint anys que està governada per polítiques d'esquerres. Totes les grans decisions que s'han pres a Catalunya en els darrers vint anys porten la signatura de PSC, Comuns, algunes vegades CUP, Esquerra Republicana i el paperot de Junts, que va votar aquesta política fiscal confiscatòria i aquest tipus de política econòmica en general o política d'habitatge.

Per tant, molta esquerra i molta història, però si parlem de política social, en el període 2018-2023, la taxa de privació material i social ha passat a Catalunya del sis al nou per cent. Aquesta dada, en fred, pot no significar gaire cosa per a la gent que ens estigui escoltant, però traduïda significa, ni més ni menys, que el vint-i-set per cent dels nens catalans estan ara mateix en risc de pobresa: xifra rècord històrica. Molt d'esquerres tot això.

Amb governs d'esquerres a Catalunya i al conjunt d'Espanya, la taxa d'emancipació juvenil s'ha reduït fins al punt que el seixanta per cent dels joves catalans de menys de trenta-cinc anys encara viuen amb els pares. Catalunya necessita 170.000 habitatges socials, però vostès, *perros del hortelano*, ni fan ni deixen fer. Molt d'esquerres. En la tradició d'esquerres. Després parlarem d'habitatge.

Per tant, en conseqüència i com a conclusió, insisteixo sempre en una mateixa idea: Catalunya continua sent una societat europea desenvolupada, però no pot aguantar massa temps més un tipus de política d'aquestes característiques. I vostès el que proposen és continuïtat de les mateixes polítiques. Nosaltres demanem canvi.

Es una continuidad, la del señor Illa, muy particular, porque Cataluña es cada vez más pobre, pero que nadie se preocupe, porque es una continuidad con empatía. El señor Illa te promete un abrazo, aunque te empobrezca, y tiene un tono menos arisco que Quim Torra o Carles Puigdemont.

Todo esto necesita una alternativa. Y hay alternativa. La hay y la queremos liderar desde el Partido Popular. Uno, frente a su política fiscal confiscatoria, supresión del impuesto de sucesiones, del de patrimonio y deflactación del IRPF en su tramo autonómico. Dos, frente a su, sí, complicidad con la ocupación ilegal, protección de los propietarios catalanes. Tres, frente a su política educativa fracasada, cultura del esfuerzo, autoridad del profesor y libertad de los padres para elegir el modelo educativo que quieren para sus hijos. Cuatro, frente a su laxitud y buenismo frente a la delincuencia, tolerancia cero ante la multirreincidencia y apoyo máximo en medios e instrumentos a las fuerzas y cuerpos de seguridad, todas ellas. Cinco, frente a su «papeles para todos» en materia de inmigración, inmigración legal, ordenada y que respete nuestro ordenamiento jurídico, en especial la igualdad entre hombres y mujeres. No vamos a aceptar de ustedes lecciones de feminismo de salón mientras toleran que en Cataluña se estén consolidando guetos donde las mujeres viven sumisas

y humilladas en un régimen que es absolutamente inaceptable. Y eso..., no vamos a pasar por ahí. (*Aplaudiments.*)

A todo esto, señoras y señores, se le llama «una alternativa»; una alternativa de centro derecha, liberal, europeísta y humanista, sí, heredera del espíritu de los padres de Europa –Adenauer, Schuman, De Gasperi, Monnet–, sí, el Partido Popular Europeo. Fueron los fundadores del Partido Popular Europeo. Y Cataluña necesita dicha alternativa. Quizá la anomalía es que la alternativa, el partido más grande de Europa, aquí en Cataluña no haya tenido la oportunidad de gobernar. Y nadie más va a ofrecer esa alternativa. Comuns y Esquerra, aunque hagan un poquito aquí el baile y tal, al final están gestionando un tripartito encubierto. Junts lleva mucho tiempo con sus cositas. Sus cositas es renunciar al papel de alternativa y centrarse exclusivamente en la situación personal de Carles Puigdemont.

Y ofrecemos esa alternativa con ambición, pero humildad. Tres diputados no son lo mismo que quince, pero quince, por supuesto, no son la mayoría de la oposición. Pero el panorama es propicio, a nuestro modo de ver, para que, aunque no seamos cuantitativamente los líderes de la oposición, sí aspiramos a serlo cualitativamente, poniendo encima de la mesa un modelo radicalmente distinto de manera de entender la vida, de entender la sociedad, las relaciones humanas y la economía –totalmente distinto. Hace mucho tiempo que el centro derecha no gobierna en Cataluña y creemos sinceramente que ya va siendo hora.

¿Se ha dado cuenta, señor Salvador Illa, de que la continuidad con respecto a lo anterior, por su parte, es tal que incluso usa el lenguaje de Pere Aragonès? Habla usted de tres... Él, el señor Aragonés, hablaba de tres transformaciones. Usted habla de cuatro. Asume las anteriores del señor Aragonès y añade la de la vivienda. Ha anunciado a bombo y platillo la construcción de cincuenta mil viviendas hasta 2030. Eso ya lo prometió el señor Pere Aragonès, con los resultados de todos conocido.

Debo avanzarle que ni en el más psicodélico de sus sueños va a ser capaz usted de construir seis mil viviendas al año hasta 2030. Ya le avanzo que hará cien al año como mucho. ¿Y por qué? Porque la clave no son las que usted prometa, sino no hacerle la vida imposible a aquellos que aspiran a poder construir. Y le insisto en la cifra, y ya lo verá usted de aquí a un año: cien viviendas hará, como mucho, al año, y se necesitan 170.000; faltan unas cuantas. Y usted lo sabe perfectamente, pero no se va a atrever a hacer lo necesario y va a acabar tomándole el pelo a la gente. O se acomete una reforma drástica de toda la legislación al respecto o es imposible construir, tanto desde el ámbito privado, como público, como en cooperación público-privada, vivienda en Cataluña. Es el sistema –ustedes le llaman «progresista»– que han ido construyendo a lo largo de los últimos años en Cataluña.

Y hecha esta referencia a la cuestión de la gestión, sí que me gustaría también poner encima de la mesa un tema que nos preocupa y que creemos que habría que descartar en los próximos tiempos en Cataluña. Nos preocupa mucho, señor Illa, su pretensión de copiar algunas de las peores cosas del nacionalismo. Básicamente –y lo vemos en sus discursos–, si se le discute a usted, se está discutiendo la convivencia, la concordia, el diálogo y Cataluña. Y eso, ya hemos tenido presidentes de la Generalitat que se identificaban a sí mismos con Cataluña. Usted no es la convivencia en exclusiva; usted no es el diálogo en exclusiva, y usted no es en exclusiva Cataluña. A ver si va a acabar copiando lo peor del espíritu del pacto del Tinell.

Hace unos días, en un acto público, señalaba usted –cito textualmente–: «Si al PP le preocupa Cataluña, debería celebrar esta nueva etapa.» ¿Cómo? ¿Me lo repita? O sea, que resulta que para querer a Cataluña y que te preocupe Cataluña hay que masajearle a usted los hombros y bailarle el agua. Ni lo sueñe. Ni lo sueñe, señor Illa. Que le quede claro: somos la oposición, somos la alternativa, y nos preocupa y queremos a Cataluña, como mínimo, tanto como usted. Pretende usted hacer creer que todos los que discrepamos de usted al estilo nacionalista somos una especie de ogros de la catalanofobia.

Es más, para abonar esta teoría ha llegado incluso a inventarse que yo le he insultado en plenos. Yo jamás le he insultado... No he insultado a nadie desde un atril, nunca, pero a usted tampoco. Yo lo máximo que le he dicho es que aparenta usted ser el yerno ideal. Y eso no es ningún insulto. Es más, no lo pienso retirar, porque creo que es una de las metáforas más afortunadas que me ha venido a la cabeza. Aparenta ser usted el yerno ideal.

Permítame, en consecuencia, desarrollar un poco la teoría del yerno ideal, porque refleja a la perfección lo que nos podemos esperar de usted en los próximos meses. Mire, usted es un señor muy amable y yo eso lo secundo. Estoy a favor. En la vida hay que ser amable, cortés, educado. Creo que hay que intentarlo y yo lo tengo clarísimo. Pero a lo largo de mi vida, cuando me he encontrado a alguien demasiado amable –demasiado amable–, tiendo a desconfiar y pensar que hay gato encerrado.

Mire, eso me lo enseñó mi padre, que en paz descanse, cuando yo tenía dieciséis años. Era una noche de viernes y yo quería salir, pero iba canino y no tenía ni un duro. Y cuando llegó mi padre a casa, se sentó en el sofá y yo, sonriente, le acerqué las zapatillas de casa. Y él se me quedó mirando incrédulo, porque no lo había hecho yo eso en la vida. Y me dijo –no lo olvidaré nunca–: «–Hijo mío, tanta amabilidad me confunde. ¿Cuánto quieres? (*Rialles*.) –Quinientas pesetas, papá.» Pues, bien, a mí me pasa con usted exactamente lo mismo: tanta amabilidad me confunde.

Mire, es usted, me atrevería a decir, el único político de la Europa occidental –y tiene mucho mérito– que es capaz de ir por la mañana a un casal okupa y decirles: «Amigos okupas, os entiendo, os protegeré. Yo he venido aquí a unir y servir.» Y por la tarde de ese mismo día es capaz de ir usted a la Cámara de la Propiedad Urbana y decirles: «Amigos propietarios, os comprendo, os voy a proteger de esos okupas, porque yo he venido a unir y a servir.» Y lo más gracioso de todo es que durante un tiempo usted es capaz de convencerlos a los dos de que están en lo cierto. Y eso es un don. Y yo lo reconozco: yo no lo tengo.

Ahora bien, la historia ésta de reírle las gracias a todo el mundo y decir mensajes contradictorios... Al final, en la vida hay que elegir: o se está con los okupas o se está con los propietarios. Y ¿sabe cuál es el problema? Que, si luego analizamos la historia de lo que usted ha votado a lo largo de su trayectoria política, cuando le ha tocado elegir, cuando ha tenido que votar, lo ha hecho siempre a favor del okupa. Y con ese tema y con otros muchísimos, mientras usted no demuestre que van a cambiar ese tipo de cosas y continúe comprando una agenda de extrema izquierda en lo económico y nacionalista en lo identitario, no nos pida nuestro apoyo, porque, evidentemente, nosotros no se lo vamos a dar en esas condiciones. Vamos a ser la oposición y vamos a ser la alternativa.

Muchas gracias.

El president

A continuació, per respondre al Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Moltes gràcies, senyor Alejandro Fernández. Hi han dos models, dos maneres de veure les coses, molt diferents, eh?: prosperitat compartida o prosperitat excloent. Correlat polític d'aquests dos models econòmics: autoritarisme o defensa dels valors democràtics. Vostè ho ha deixat clar avui aquí; ha deixat clar on està. Jo crec que també la meua intervenció ha deixat clar on soc: jo estic per la prosperitat compartida, no l'excloent. Vostè està per la prosperitat excloent. Ho va dir l'altre dia. Em va sorprendre, perquè no sé, en fi, en ocasió de què ho va fer, però va fer-ho. Va dir: «Prefereixo Trump i Abascal que Sánchez i Yolanda Díaz.» Trump i Abascal: autoritarisme, prosperitat excloent. Bé, aquí no ens trobarem.

Jo seguiré sent amable amb vostè encara que a vostè li molesti. Puc entendre que el sorprengui la meua amabilitat, perquè en el seu partit no es gasta així. No hi

han massa gendres ideals al seu partit. (*Remor de veus.*) Jo ho seguiré fent així –jo ho seguiré fent així. (*Aplaudiments.*) És més, intentaré fer-ho amb cortesia. Però no ens enganyem: vostè està amb els de la prosperitat excloent. Tres de cada deu euros que ha rebut del Govern d'Espanya el Govern de la Comunitat de Madrid han anat per rebaixar impostos, per desmuntar serveis públics. Això no és el que jo defenso. Jo defenso una fiscalitat justa, un model de prosperitat *compartida*.

Tant que em parla d'Europa, miri lo que ens diu la Comissió Europea en l'avaluació de les polítiques i dels pressupostos d'Espanya. I ens diu que encara estem per sota del nivell de recaptació fiscal en comparació amb Europa, dos punts per sota. Amb els governs de progrés a Espanya n'hem retallat dos, de punts. Estàvem quatre punts per sota de la mitjana europea en termes de recaptació *versus* producte interior brut. Encara estem dos punts per sota. I vostès segueixen regalant... I no em surti amb la corba de Laffer, que això ha quedat bastant antiquat ja: «No, recaptant menys vindrà més gent.» Sí, a base d'empobrir; tant patriotisme a base d'empobrir i de xuclar recursos de la resta de regions. L'últim cas l'hem vist avui a Castella i Lleó. A veure què diu el seu company president d'aquesta comunitat autònoma quan se'n van les empreses a Madrid per pagar menys impostos, no per generar prosperitat compartida. Doncs aquest no és el meu model. Ja està. No passa res. Vostè en té un, jo en tinc un altre. Els ciutadans trien. De moment, ens trien més a nosaltres que a vostès. Vostè fa bé en esforçar-se, en tenir més suports, i jo intentaré que no sigui així.

M'ha fet referència a diferents polítiques: la fiscal... Que és confiscatòria la política fiscal catalana? Confiscatòria? Va, home, va. No, home, no. Que vostès el que volen és, hi insisteixo, rebaixar, rebaixar, rebaixar i desmuntar, desmuntar, desmuntar els serveis públics. El model seu, el model de vostès és el de tallar i retallar: tallar els llaços entre territoris i retallar els serveis públics. El model nostre és el de reforçar i blindar: reforçar la convivència entre Catalunya i Espanya i blindar l'estat del benestar.

Política d'aigua. Escolti'm, hem aprovat augmentar les inversions per poder arribar a un nivell d'un setanta per cent d'autonomia hídrica, perquè no haguem d'estar pendents de la pluviometria i per poder garantir que el recurs aigua està disponible per als ciutadans de Catalunya.

En seguretat ciutadana. Ha seguit les festes de la Mercè? Ha vist les polítiques que hem aplicat?

En matèria d'ocupacions il·legals. M'ha sentit a mi mai defensar una ocupació il·legal? Busqui'm un sol pronunciament meu en aquest sentit. Les he condemnat sempre. És més, he dit que cap política d'habitatge que vulgui ser solvent es pot basar en les ocupacions il·legals, i són dissolvents per als nostres barris. I sap per què ho sé, això? Perquè m'ho expliquen els alcaldes i alcaldesses amb els que parlo, que els preocupa això. I, efectivament, seguim una política de fer complir la legalitat vigent. Ah, això sí, oferint alternatives. Perquè en matèria d'habitatge hem de tornar a les polítiques del senyor Rato, que sabem tots com van acabar, políticament i personalment, amb campí qui pugui i bombolla? Sí, sí, varen ser uns anys... Escolti'm, era un model d'èxit. I veiem com va acabar la festa, eh?: *The party is over*. Se'n recorda de la portada del *The Economist*, no? Era més o menys aquesta: *The party is over*, eh?, s'ha acabat la festa. Bé, doncs jo no vull donar... Una festa d'aquest tipus no crec que sigui bona per a nosaltres. Crec que n'hem d'aprendre, d'això. I no s'ho prengui..., sé que vostè no hi va tenir cap decisió personal en això, ja ho sé. Però, home... Pot defensar polítiques conservadores, però no defensem coses que ja sabem que no funcionen.

En matèria d'habitatge, què intentem fer nosaltres? Doncs sí, ens plantegem un repte. Vostè em diu que en farà cent a l'any. Bé, jo li dic que no. Jo li dic que el 2030 n'hi hauran cinquanta mil. Aquest és el nostre objectiu. Quaranta-cinc mil cinc-cents? No ho sé, ja ho veurem. El nostre objectiu és cinquanta mil. I ja veurem com

va. També he dit que no ho puc fer sol, però que el Govern de Catalunya posarà de la seva part. Però el que m'importa a mi és: vostè governa, el seu partit governa a dos alcaldies, Badalona i Castelldefels. Parli, si us plau, amb els alcaldes de Badalona i Castelldefels. Si volen... (*Veus de fons.*) Aquestes dues, les més rellevants. Dues més, quatre. No són tantes, tampoc, eh? És veritat, fa vostè bé en queixar-se, de dir: «Home, poques que en tinc... No me'n retalli cap. Són quatre.» D'acord. I ho dic amb tot el respecte. Dues molt rellevants: tercera ciutat, o quarta, de Catalunya, en funció de com es miri, que és Badalona, i Castelldefels –no sé on deu estar, però està entre les ciutats més importants de Catalunya. Parli amb els seus alcaldes, si tenen un problema d'habitatge o no. Jo m'adreçaré a ells, eh?, també, i els hi demanaré si estan disposats a col·laborar per fer habitatge a les seves ciutats, perquè governo per a tothom, també per als ciutadans de Badalona i de Castelldefels. I els hi diré: «Escolta, us hi sumeu o no us hi sumeu? Teniu sol per posar a disposició del Govern? Treballem conjuntament per fer habitatge a Badalona i a Castelldefels? Sí o no?»

Bé, doncs parlarem amb ells. I per ajudar a que les seves ciutats siguin més segures, en especial Badalona, que ho estem fent. I a treballar per resoldre el problema de la multireincidència, que ho estem fent, i que s'estan donant progressos. Ja l'hi dic, un pla de xoc en aquesta matèria, després de la reunió que el conseller Espadaler va tenir amb el ministre Bolaños; un pla de xoc que s'està posant en marxa. I s'ha avançat ja amb unes aplicacions que permeten compartir entre els cossos policials i l'àmbit de la justícia la magnitud dels delictes de reincidència per poder aplicar la reforma, que ja està vigent, perquè la vam impulsar diferents grups al Parlament de Catalunya. Això és fer feina. I no es fa d'un dia per a l'endemà –no es fa d'un dia per... Però es fa treballant i tirant-ho endavant, no?

Política lingüística. Vostè realment creu que és una política que agredeix drets de ningú? Jo, aquí, l'hi dic amb molta sinceritat, i puc entendre perfectament els marges de maniobra que vostè té, però cregui'm que li faig un oferiment sincer. A més, he de dir-li que ho he compartit amb el conseller de Política Lingüística i ho veiem igual. Per què no se sumen vostès al pacte lingüístic? El seu partit ha governat molts anys en una comunitat autònoma, que és Galícia, que té una llengua oficial, que és el gallec. Per què no m'ajuda vostè –sobretot ajuda els catalans i els gallecs i els bascos– a que, al Parlament Europeu, el seu representant voti a favor de que el català, el gallec, i el basc siguin llengües d'ús? Quin mal fa això al castellà? Quin problema hi ha en que qui vulgui pugui parlar...? Quin mal va haver-hi..., quin prejudici tenim que el ministre Hereu parlés, en una reunió del consell, en català fa unes setmanes? Realment va trencar alguna cosa, això? Algú es va sentir ofès? Algú es pot sentir ofès perquè ell hi fes la seva intervenció en català i fos traduïda i tothom el pogués seguir? Quin mal hi ha en que els diputats catalans que vulguin puguin parlar en català al Parlament Europeu? Per què no donen suport a això? O en gallec.

Jo quan vaig a Galícia veig que allà vostès, quan governen, defensen l'ús del gallec. I aquí per què no ho podem fer? L'interpello a vostè, que, a més a més, ha demostrat coratge en el seu partit polític, i l'hi reconec, molt coratge, i l'hi dic sabent de què parlo, perquè tots sabem lo que són els partits polítics. Però m'adreço també al senyor Feijóo. Per què no podem fer això? Ho havíem fet aquí a Catalunya fa uns anys, no tants anys. Per què aquesta cosa de que... Escolti'm, la política lingüística que defensem és que el català sigui una eina de cohesió i que tothom el pugui aprendre i el pugui dominar. I, llavors, jo no em poso en... I això no va contra ningú. Crec que no va contra ningú. Crec que és un factor d'enriquiment personal per a moltes persones. Aquesta persona que quan vaig anar a Madrid l'11 de setembre em va dir..., bé, uns dies més tard, la setmana següent, em va dir: «Aprinc català *porque me da la gana*.» Doncs, bé, és un factor d'enriquiment personal. Em vaig quedar bastant parat jo, eh? Però, sí, què passa amb això? Realment, aquí no li puc demanar... Jo li demano un esforç en això, de coratge polític, i em tindrà al seu costat. I no trenca re, no trenca absolutament re, ni anem contra ningú.

En política educativa. Sí, ja ho sé que estem malament. Però la qüestió és com ho resollem. Vostè creu que ho resoldrem atacant els professionals o diagnosticant-ho malament, dient que el problema és un problema lingüístic a l'escola? Jo crec que no és així. Vostè coneix el sistema educatiu d'Andorra o de la Vall d'Aran? Al de la Vall d'Aran, cinc llengües –cinc. I no surten «tontos», eh? Surten dominant..., surten més llestos. Cinc llengües. No va malament, eh? I a Andorra tenen un...? I això... Realment, diagnostiquem que això és el problema? No. Crec que és una altra qüestió, la que ens ha passat aquí. Crec que hem de posar-hi recursos. Crec que hem d'escoltar més els professionals. Crec que, efectivament, hem de recuperar l'autoritat dels servidors públics, siguin mestres, siguin metges, siguin mossos, siguin policies, siguin dirigents polítics, siguin servidors públics. Ara, això m'ho atribueix a mi? Ho atribueix al senyor Batet? Ho atribueix al senyor Jové? O és un problema més aviat d'una societat, en fi, que per moltes raons, possiblement pel nivell de riquesa que tenim sense que en siguem conscients, doncs no valora prou la cultura de l'esforç i dona moltes coses per fetes i per conquerides? Doncs això, sí que és veritat que tots hem de treballar-hi. Bé, però sumi vostè. No vingui a dir: «Això és molt fàcil i això és cosa de vostè.» Bé...

I de Catalunya. Jo el que vaig dir, adreçant-me especialment a algunes persones..., no a vostè, eh? –no a vostè. A vostè... Pensem molt diferent sobre Catalunya, però li reconec un cert coneixement de les coses que passen aquí. Però a alguns col·legues seus sí que els hi vaig dir: «Ecoltin-me, vostès no diuen que Catalunya és Espanya? I ara per què s'estranyen que Catalunya s'impliqui a Espanya? Que els hi fem nosa, perquè defensem un model alternatiu de prosperitat compartida que és exitós? Els hi fem nosa, que els hi desmuntem aquesta cosa de que..., «no, és que aquí *va bien*, o va bé, perquè som molt bons gestors?» Que va! Va bé perquè ho xuclen tot. Doncs sí, nosaltres..., penso que algú s'hauria d'alegrar que nosaltres –és el que jo defenso–..., m'impliqui, ens impliquem en el Govern d'Espanya i en defensar el nostre plantejament per a Espanya, que és el d'una Espanya plural i diversa, *federalista* –li dic la paraula: federalista–, que és una tècnica que ha funcionat a Europa de la que vostè en parla. Funciona així, amb federalisme. Així s'ha construït Europa: enraonant, pactant, buscant acords, respectant les maneres de ser. Doncs això és el que jo defenso, senyor Fernández.

I és veritat, ho intento fer amb empatia. Espero que això no li molesti, eh? I no, no pensi que ho faig amb empatia per intentar enganyar-lo; sé que amb vostè no és possible ni ho pretenc. Ho pretenc fer amb empatia perquè crec que les coses ja són prou complicades com perquè, a més a més, utilitzem expressions gruixudes i innecessàries –no dic que ho faci vostè– que la ciutadania no entén i que el que fan és només desprestigiar la política. Per tant, seguiré fent-ho de la manera que crec que és més convenient fer-ho.

Gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula el senyor Alejandro Fernández Álvarez, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya.

Alejandro Fernández Álvarez

Gràcies, president. Bé, diu vostè, senyor Illa, que hi han dos models: de prosperitat compartida o de prosperitat excloent. I vostè diu que el seu model és la prosperitat compartida. Doncs, bé, li he de dir que amb la qualitat educativa pitjor que mai, la taxa d'emancipació juvenil pitjor que mai, la taxa de pobresa infantil pitjor que mai, l'execució pressupostària a Catalunya pitjor que mai, si el seu model és la prosperitat compartida, amb tot el respecte, se li dona de pena. Potser que es plantejgi com fer que les coses es comparteixin.

Perquè, miri, li diré que és el que es comparteix a Catalunya a través de les seves polítiques: el fracàs escolar, compartit; l'ocupació il·legal, quaranta-tres per cent de

tot Espanya, compartida; la inseguretat ciutadana, compartida; talls d'aigua, compartits. Perquè ja se sap que en repartir i compartir misèria, l'esquerra és absolutament insuperable. I aquí reconec la meva inferioritat.

Dos: parla vostè del tema de Badalona i Castelldefels. Jo li explicaré el que diuen els alcaldes d'allà i què ens expliquen sobre la situació que s'han trobat. Resulta que en l'anterior legislatura el Partit Popular ja havia guanyat de manera rotunda les eleccions i vostès, malgrat quedar molt lluny, havien fet una mena de pacte també Frankenstein a totes dues ciutats, fins i tot amb la CUP, i és el que va provocar que totes dues ciutats avui es trobin en una situació d'inseguretat, d'ocupació il·legal i de manca d'habitatge, que estan resolent. Per això continuaran millorant els seus resultats electorals.

I tres: la qüestió sobre el català. Miri, parla dels drets. Doncs sí, mentre a Catalunya hi hagi un sol ciutadà que pugui rebre una multa per tenir o retolar el seu establiment comercial d'una manera o d'una altra, sí, s'estan vulnerant drets individuals, perquè en una societat lliure –ja sé que en aquesta cambra costa una mica que això s'entengui–..., a qualsevol societat lliure d'Europa, del món occidental, cadascú retola el seu establiment com li dona la gana, menys a Catalunya –menys a Catalunya. Per tant, no em digui que no es vulneren drets.

Dos: miri, parla vostè del cas de Galícia. A Galícia no hi ha immersió; a Galícia hi ha conjunció lingüística, per això és un model legal. I aquesta és la gran diferència; que aquí no es fa conjunció i es respecten les sentències judicials. Jo..., miri, diu «per què no dona suport al pacte lingüístic?». Perquè, clar, com podem donar suport a un pacte lingüístic que vol mantenir la immersió, que és un sistema fracassat, que vol aprofundir en les sancions, les multes i fins i tot la policia lingüística? Com vol que nosaltres donem suport a una política d'aquestes característiques? No passarà mai.

Ara, jo també li dic una cosa, i és..., ho hem parlat més d'una vegada aquí: amb el model vigent que s'ha desenvolupat des de la llei de política lingüística de l'any 1998, que ha tingut temps de desenvolupar-se i que vostè hi vol aprofundir, l'ús social del català cada vegada baixarà més. Perquè és que és impossible que una cosa funcioni quan es basa en la imposició o en la sanció –és impossible.

També és impossible que avanci en la mesura que es consideri que el català i el castellà formen part d'un joc de suma zero i que, per tant, per promoure'n una t'has de desempallegar de l'altra. Doncs no, són complementàries i és l'únic que funciona. Mentre no canviïn això i pensin més i de manera creativa, atractiva per als joves, de com fer unes polítiques culturals que generin aquesta empatia i no la sensació d'imposició i de llengua institucional, política, ideològica, molt associada amb unes determinades formacions polítiques, el català tindrà un futur difícil.

Però sembla que vostè vulgui aprofundir en les mateixes polítiques que ens han portat a aquesta situació. Com es pot imaginar vostè, no serem, en fi, cooperadors necessaris d'una política tan absolutament desastrosa.

Gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Moltes gràcies, senyor Fernández. També amb certa brevetat. Vostè ha parlat de la prosperitat compartida; ha assenyalat algunes qüestions a millorar a Catalunya, a les que jo també em vaig referir a bona part d'elles, sinó a totes, a la meva intervenció inicial d'ahir. Però, sap què? Prosperitat compartida vol dir que tenim més gent treballant que mai, a Catalunya i a Espanya; que tenim un ingrés mínim vital; que s'ha aprovat una reforma laboral que ha reduït molt la temporalitat en els llocs de treball; que es van reformar les pensions i s'han revaloritzat amb el cost de la vida; que el salari mínim interprofessional –abans en parlàvem, en ocasió del salari de referència a Catalunya– ha crescut més que mai.

Repassi vostè la posició de la seva formació política en totes i cada una d'aquestes qüestions que li he mencionat i veurà de forma clara, crec, la diferència entre els que defensem la prosperitat compartida i els que defensem una prosperitat excloent. Tot era la fi del món: «més aturats que mai. Si apugem el salari mínim interprofessional, les pensions..., trencarem el sistema.» Tot –tot, tot, tot– anava malament. Sempre defensant això: que vagi bé només per a alguns, no per a tots.

Té raó que segueix havent-hi un índex de pobresa important a Catalunya, ja ho vaig dir jo ahir. Té raó que hi ha gent que li costa arribar a final de mes. Per això és important no rebaixar la fiscalitat, tenir una fiscalitat justa. Perquè, com ho financaria vostè això? Com resoldria aquestes qüestions vostè? Com? Doncs amb una fiscalitat justa, que no desincentivi la generació de prosperitat, però que permeti finançar polítiques públiques dignes, adequades, en matèria d'educació, en matèria de sanitat, en matèria de serveis socials, en matèria de justícia, en matèria de seguretat. Aquesta és la diferència dels dos models.

Dos: Badalona i Castelldefels. Jo només li torno a dir..., no vull fer història de com van anar les coses a Badalona i Castelldefels, ja les coneixem prou bé tots. Probablement, en fi, els ciutadans han decidit i jo no tinc res a dir-hi, en això, més que respectar-ho. I els alcaldes que hi han en aquest moment a Badalona i a Castelldefels, i a les altres dues poblacions que governen vostès, tenen el meu respecte. He dit que jo treballaré també perquè hi hagi habitatge aquí i que parli amb ells si els hi convé tenir un Govern de Catalunya que treballi al seu costat per resoldre-ho o no, i que, en funció d'això –suposo que els importarà que a aquestes alcaldies les coses vagin bé–, doncs, també vostè decideixi quina actitud ha de prendre al Parlament de Catalunya.

Amb independència de la que vostè prengui, estigui tranquil, nosaltres estarem amb aquests municipis, com amb tots els altres de Catalunya, per igual, perquè són ciutadans que mereixen també l'atenció, i la tindran, del Govern de Catalunya. Però és bo o no, per a ells, que hi hagi una política d'habitatge? És bo o no, per a ells, que no fem cent habitatges a l'any, sinó que en fem cinquanta mil fins al 2030? És bo o no, per a ells, que hi posem recursos? És bo o no, per a ells, que els hi oferim suport tècnic o que els hi diguem que hi ha una reserva pública de sòl a la que poden aportar els seus solars per poder aconseguir habitatge conjuntament? És bo o no, per a les famílies d'aquests municipis, que posem un fons per pagar un vint per cent de l'entrada de la seva «vivenda» si la volen fer, o que donem ajut a famílies d'allà que ho necessitin? Jo crec que és bo, no? Doncs, vull dir que això nosaltres ho aplicarem exactament igual a tots els municipis de Catalunya, també a Badalona i Castelldefels.

El català. Jo crec que la defensa del català passa, efectivament, perquè sigui una llengua integradora a Catalunya, compartida per tothom, no identificada amb cap ideologia política, i aquí vostè hi té un paper important. Per això li demano que s'hi sumi –per això l'hi demano. I, evidentment, defensem polítiques que prioritàriament siguin de convidar a usar la llengua, amb altres mesures perfectament testades i comprovades i estandarditzades i normals a altres indrets del món d'incentivar que hi hagi un ús de la llengua, perquè està en regressió l'ús social. I això a vostè, que viu aquí, que coneix això, li hauria de preocupar tant com a mi. La responsabilitat és meva, més meva que seva, però li hauria de preocupar. Hi té un paper important, vostè, i jo el jo convido a que l'assumeixi, a començar per la votació que hi haurà d'aquí uns mesos al Parlament Europeu. Aquí veurem on està vostè.

El president

El portaveu..., el president del Grup Parlamentari del Partit Popular pot fer la contrarèplica. No la vol fer? *(Pausa.)* D'acord.

Doncs tot seguit, i en nom del Grup Parlamentari de VOX en Cataluña, té la paraula el senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Gràcies, president. Señor Illa, afrontamos este nuevo debate de política general con usted en el Gobierno, tras un año de mucha inestabilidad que provocó cambios en el Gobierno, que desencadenó en un proceso electoral –por cierto, el sexto proceso electoral en tan solo diez años; algo nunca visto en España– de lo que usted también es responsable, pero fueron unas elecciones como las anteriores, unas elecciones que respondían exclusivamente, por un lado, a cálculos partidistas, a luchas de poder y a peleas entre unos y otros para ver quién blindaba privilegios o cómo se los pasaban de unos a otros. En definitiva, unas elecciones fruto de lo que siempre han hecho unos y otros, es decir, no lograr la estabilidad en Cataluña, porque en el fondo no les importa absolutamente nada la estabilidad en Cataluña.

Llevamos demasiados años donde su partido ha sido un actor fundamental en la normalización de la incertidumbre en Cataluña. Ustedes han contribuido abiertamente a que los catalanes sean presos de los caprichos, de los impulsos o de los intereses de los de turno –en el momento, pues, quien estuviera en el poder. Pero también ha sido responsable usted –y lo ha demostrado, tras escucharle en su intervención–..., que usted no tiene un rumbo claro para Cataluña. Solo han decidido optar por un camino determinado, según el momento, para lograr los objetivos que ustedes defendían en un momento determinado. Pero el largo plazo, los proyectos de futuro, el abordar los verdaderos retos que tiene Cataluña, eso nunca ha existido.

Sobre educación. ¿Qué proyecto tienen ustedes sobre educación? Ninguno. ¿Sobre el modelo sanitario que necesita nuestra región? Silencio. Sobre el proyecto económico, a pesar de que usted ha hablado mucho de esa economía compartida, ese progreso compartido, cuando en realidad su progreso compartido se convierte en miseria compartida. Pero usted lleva muchos años, y su partido de manera especial, aprobando en este Parlamento leyes, unas tras otras, que no han servido absolutamente nada para cambiar lo verdaderamente necesario, lo que preocupa y lo que urge a los catalanes. Luego, usted, señor Illa, es responsable de la decadencia que padece Cataluña. Y estoy convencido de que nada va a cambiar estos próximos años. Nada va a cambiar y, por tanto, sus tres ejes y sus cinco prioridades que tanto repite son y constituyen una auténtica estafa política.

Cataluña sí necesita un cambio estructural; lo necesita, porque no funciona absolutamente nada en nuestra tierra. Y sé que usted dirá: «No, ya están los que siempre caen en el catastrofismo.» Y no, eso se llama realismo, señor Illa. Porque lo único que funciona en Cataluña son los más de doscientos ochenta organismos públicos, o esos chiringuitos donde ustedes se reparten los puestos en negociaciones y en cuartos oscuros. Pero todo va a peor para los catalanes y es una realidad, y eso no lo puede negar. Cataluña está paralizada. A pesar de los datos macroeconómicos que usted haya podido citar, Cataluña está paralizada, señor Illa. Lo único que sí avanza es el declive social, el declive cultural, el declive económico y, por supuesto, lo que mejor saben hacer, que es recortar libertades y promover imposiciones. Porque hay que hablar, sí, hay que hablar del recorte de libertades.

Recorte de libertades en materia educativa. Los padres en Cataluña no pueden escoger la escolaridad que quieren para sus hijos. Podemos hablar del recorte de libertades que existe en los medios de comunicación, por supuesto teledirigido por el Gobierno de turno a base de suculentas subvenciones.

Pero déjeme que haga un pequeño paréntesis para hablar sobre el recorte de libertades, haciendo referencia a las recientes elecciones autonómicas en Cataluña; unas elecciones que se hicieron a medida, como todas las que hemos celebrado en Cataluña; unas elecciones propias de partidos autoritarios, sí, de esos que usted..., no sé a quién se refería, pero ustedes son la imagen viva del autoritarismo en nuestra región, porque ustedes atacan la libertad política. Ustedes atacan la libertad política utilizando los medios subvencionados para silenciar a quien disiente del pensamiento que ustedes determinan que hay que defender, y ustedes atacan la libertad

política vetando, o contribuyendo al veto de ciertas formaciones políticas que lo único que hacen es representar la voluntad popular y el derecho de representación política que tienen cientos de miles de catalanes. Y por desgracia, y lo he de decir frente a ustedes, a veces tenemos algunas formaciones políticas, como el Partido Popular, que, en lugar de ponerse en el lado de defender la libertad y el derecho a representación política, deciden callarse o mirar hacia otro lado. Pero yo le he de decir, señor Illa, que la estrategia que comparte con el separatismo y con la extrema izquierda de intentar matar a VOX no les ha funcionado, porque estamos aquí en un nuevo debate de política general con más apoyos, y ya le auguro que esto es un movimiento exponencial. (*Aplaudiments.*)

Pero vayamos a hablar de los problemas de Cataluña, de esos que usted, pues, no ha querido hablar o ha pasado de manera muy sibilina. Usted ayer hacía referencia y sacaba pecho de que usted representa a un gobierno sobre el terreno, que va a hacer gala del rigor, de la realidad. Pues hablemos de cómo usted ha contribuido a dividir Cataluña, con rigor, desde el realismo. Cataluña fue –supongo que lo recordara usted más que yo– una Cataluña alegre –¿se acuerda?–, próspera, una Catalunya libre. Y usted ha contribuido, su partido, de manera activa a que esa Cataluña se haya convertido en una Cataluña dividida, en una Cataluña antipática para el resto de España, en una Cataluña degradada y que cada día pierde su identidad. Ese camino se empezó hace muchos años y su partido ha sido un actor principal.

Por supuesto, a la vanguardia iba el separatismo, destrozando a la tan amada Cataluña. Iba a la vanguardia, el separatismo. Pero ha habido actores políticos, como usted y también como el Partido Popular, que han creado las condiciones para el crecimiento del separatismo. Podríamos relatar innumerables circunstancias que han contribuido a que hoy Cataluña esté peor que hace veinte años, empezando por la promoción del Estatut de autonomía, pasando por los pactos del Majestic, permitiendo las consultas del 9-N, poniéndose del lado de los separatistas, defendiendo amnistías, indultos...

Usted no es la solución para esa Cataluña, como usted dice, *de tothom*; es que hemos pasado de la Cataluña *sencera* del señor Aragonès a la mentira de la Cataluña *de tothom* del señor Illa. Porque usted, señor Illa, es parte del problema. Usted niega el derecho a poder escolarizar a nuestros hijos en ese pírrico veinticinco por ciento de español –lo niega–, porque no se ha puesto a la vanguardia de la defensa de los derechos de los niños. Usted ha impulsado los indultos y las amnistías, contribuyendo a esa división y a esa confrontación entre catalanes. Y eso, sinceramente, no es *governar per a tothom*; eso es *mentir a tothom*, señor Illa. (*Aplaudiments.*)

Ayer, usted..., en el inicio de su discurso, yo no sabía si estaba en el debate de política general del Parlament de Catalunya o ante la declaración del nuevo Kofi Annan, presidente de la Generalitat, el señor Illa. Usted salió aquí hablando del mundo, de la paz, del contexto internacional, incluso hizo gala de dejar al lado la confrontación. ¡Pero si usted es uno de los máximos exponentes de la confrontación que existe en Cataluña, señor Illa! Ayer usted puso mucho énfasis en el retroceso democrático que está sufriendo parte de Europa, en el autoritarismo que avanza en Europa, en los discursos de odio que hay en Europa. Pues, mire, señor Illa, no se engañe, usted ya lo ha reconocido, cada día el discurso de la realidad, de relatar la verdad y de denunciar ciertas políticas que, como usted, promueven, cada día tiene más apoyo popular. Y eso lo defienden fuerzas patriotas, que defienden su soberanía, sus fronteras, la libertad y el derecho a prosperar de los pueblos europeos. Y eso, señor Illa, no es hacer gala del rigor y de la realidad como usted decía; eso es mentir, eso es manipular y eso es contribuir a la confrontación y a la estigmatización de ciertas formaciones políticas que representan a cientos de miles de personas que están hartos de todos ustedes, que están hasta las narices de las políticas que les han condenado a la precariedad, a la falta de libertad y a vivir inseguros en sus barrios y en sus ciudades.

Pero es que usted también ha contribuido a la Cataluña antipática, y eso es parte del gran problema que usted representa. Porque hablar de financiación singular o de cupo catalán aleja a Cataluña del resto de España –la aleja, señor Illa. Usted hablaba y decía que no renuncia a la solidaridad. Miente. ¿Por qué tiene que ceder siempre al separatismo? ¿Por qué siempre tiene que ir dos pasos por delante que el separatismo? ¿Por qué abandona la igualdad de todos los españoles? Ustedes no buscan mejorar la financiación, no mientan; ustedes buscan tener más mecanismos y más dinero para seguir recorriendo esa senda que hace muchos años decidieron recorrer de la mano del separatismo para blindar sus privilegios. Y puedo decir, con mucha humildad, pero con total rotundidad, que VOX es el único partido político presente en esta cámara que defiende la igualdad de todos los españoles en materia económica en España. La única formación política. Porque hay algunos que olvidan que defendían la financiación singular, otros ahora le llaman «cupo catalán», otros le llaman «*finançament singular*», pero, en definitiva, ustedes lo que pretenden es romper la caja única y la igualdad de todos los españoles.

¿Mejorar la financiación de los catalanes? Por supuesto. Y nosotros en primera línea de saludo. Pero le voy a decir cómo, señor Illa: bajando impuestos. Cataluña –lo sabe– somos la región que más impuestos propios tiene. Bajemos impuestos, eliminemos los propios, bajemos el tramo autonómico o eliminémoslo, como propone VOX. Eso es progreso compartido.

Y no caiga en las mentiras de que bajar impuestos implica menores o peores servicios públicos. Es falso. ¡Si Cataluña tiene los mayores números de impuestos propios y tiene la peor sanidad, la peor educación y la peor seguridad, señor Illa! Es usted responsable de esta realidad que tenemos en Cataluña. Y usted es responsable de la Cataluña degradada también, porque ha mantenido a los últimos gobiernos de la Generalitat, sean de Esquerra, de Junts, incluso compañeros suyos de partido también han gobernado.

Habló usted de prioridad económica, pero obvió –obvió– que usted también ha contribuido a la degradación y a la pérdida de prosperidad de los catalanes. En los últimos quince años, señor Illa –y usted lo sabe–, los catalanes han perdido más del diez por ciento en su poder adquisitivo. La mitad de los catalanes –lo hemos hablado– tiene dificultad para llegar a final de mes. Uno de cada cuatro catalanes está en riesgo de pobreza y uno de cada diez catalanes está en riesgo de pobreza severa. Esta es la Cataluña *del progrés* que usted representa. Ustedes son los mayores generadores de pobreza, señor Illa.

Pero ayer, cuando usted jugaba a ser Kofi Annan, olvidó el contexto catalán, olvidó que los catalanes tienen más cara la cesta de la compra que hace unos años, tienen los coches más caros que hace unos años, tienen la luz, el gas, los carburantes más caros que hace unos años, y la vivienda da para un capítulo aparte, ¿verdad? ¿Y que han hecho ustedes? Ayer decía: «Hemos de pasar de las palabras a los hechos.» No, pero es que ustedes ya han hecho mucho, señor Illa. Ustedes han hecho tanto que en materia de vivienda son responsables, tras impulsar esas políticas abusivas de regulación permanente, de que se haya reducido la oferta, que haya subido el precio y que hoy los jóvenes no puedan sacar adelante su proyecto familiar y que muchas familias tengan dificultades para llegar a final de mes.

Esto eran las respuestas eficaces que usted planteaba, señor Illa. Claro, para tapar la vergüenza de que Cataluña tan solo tenga el dos por ciento de vivienda de protección oficial, muy lejos del quince o veinte que recomiendan, claro, usted vino aquí con la lluvia de miles de viviendas, de promesas a futuro que, coincido con algún portavoz que me ha precedido, no las va a cumplir. Porque solo hace falta poner la vista atrás: ¡si en tan solo once años han sido capaces de levantar dieciséis mil viviendas! Ese es el bagaje de los gobiernos de Cataluña que usted también ha apoyado, señor Illa.

Usted quería, dice, ser el líder de la región con mayor inversión en vivienda pública. Mire, usted de momento lo que es es el líder de la región con mayores impuestos

propios y el líder de la región con más delincuencia y mayor criminalidad de toda España.

Luego, cuando usted decía que también había recurrido a pedir ayuda para generar prosperidad, ¿qué prosperidad va a generar usted asfixiando a las familias catalanas con los impuestos más abusivos de toda España? La realidad es muy tozuda, señor Illa. Y por más que ustedes gestionen tantos impuestos propios, la educación ha obtenido los peores resultados históricos. Hay más de cuatrocientos barracones en Cataluña y hay un curso de diferencia entre la pública y la concertada. ¿Impuestos para esto?

Sobre sanidad. Casi medio millón de personas en listas de espera y más de cinco meses esperando para que un pobre catalán sea atendido, sea operado en un hospital en Cataluña. ¿Impuestos para esto, señor Illa? Su recaudación millonaria hace que la sanidad en Cataluña tan solo destine en torno a doscientos euros por habitante, muy lejos de la media nacional. Y, por supuesto, le recuerdo que somos la segunda región que menos invierte en sanidad.

Es decir, todo va a peor: aumentan los precios, se disminuye la capacidad económica de los catalanes honrados y son expertos generadores y destrucción de empleo. Es decir, todo va a peor.

Pero yo quiero centrarme en uno de los problemas de los cuales ninguno habla con sinceridad y que urge solucionar. Y quiero referirme a la inseguridad en Cataluña. Pero hablemos con rigor, hablemos desde la realidad de lo que padecen los catalanes. Lideramos, señor Illa, usted como presidente de la Generalitat, la región que lidera las agresiones sexuales, las ocupaciones, los robos con violencia, el tráfico de drogas, los secuestros. Catalunya ha triplicado en los últimos diez años los delitos con arma blanca. Solo hace falta recordar lo que pasó este verano: casi dos apuñalamientos se produjeron al día.

Barcelona, hace pocos días, incautó hasta cuarenta armas blancas en una sola noche, detuvo a 675 personas, con más de dos mil delitos a sus espaldas. Esto no es un bulo y no está inventado, son datos oficiales de los Mossos d'Esquadra y que padecen los catalanes en sus calles y que usted decide silenciar cuando no manipular. (*Alguns aplaudiments.*)

Usted no quiere solucionar el grave problema de la inseguridad, porque están equivocados en el diagnóstico. Creen que poniendo más *mossos* en la calle van a solucionar el problema. Oiga, como si pone a cincuenta mil *mossos d'esquadra* el año que viene. Si por la puerta de atrás siguen creando e importando delincuentes, no se soluciona con más *mossos d'esquadra*.

Tienen que acabar, de una vez por todas, con las ayudas sociales a los que acaban de llegar en situación ilegal y priorizar a los catalanes. (*Alguns aplaudiments.*) Tienen que acabar con las subvenciones a esas empresas que han hecho del tráfico de personas su negocio. Y tienen que acabar de pactar regularizaciones masivas con el Partido Popular para que los catalanes puedan vivir tranquilos en sus pueblos y en sus ciudades. En definitiva, usted, señor Illa, está liderando la región más insegura y más degradada de toda España.

Y mire, sí, usted lo dijo ayer, pero yo le voy a rebatir también con datos. Sí que hay relación entre inmigración ilegal e incremento de la delincuencia. Y le voy a dar datos –le voy a dar datos. El cincuenta por ciento de los agresores sexuales en Cataluña son extranjeros. El sesenta y cinco por ciento de los robos con violencia que se han producido en Cataluña son extranjeros. El cincuenta y cinco por ciento de los atentados y desobediencia hacia la autoridad son extranjeros. Más del cincuenta por ciento de la población reclusa en Cataluña son extranjeros. ¿Verdad, *senyor conseller de Justícia*?

Más del ochenta por ciento de los presos en las cárceles de jóvenes son extranjeros, señor Illa. Y más del noventa por ciento de los últimos violadores en Cataluña son extranjeros, señor Illa. ¿Esto lo va a seguir negando o va a hacer gala de la rea-

lidad y del realismo que decía usted defender desde el *Govern* de la Generalitat? (*Alguns aplaudiments.*)

Esto es la realidad. Y lo dramático de esta realidad es que seguramente usted no va a hacer nada. Pero no va a hacer nada, porque ni usted ni todos los que se ponen muy nerviosos desde sus escaños no lo sufren, porque desde sus casas no graban las violencias, los machetazos y las puñaladas que sí que graban los catalanes y que podemos ver a diario en las redes sociales.

Yo le voy a dar dos recetas para solucionar este problema. Voluntad política. ¿La mejor receta? Billeto de vuelta a todos los ilegales que estén en Cataluña y fin del efecto llamada con subvenciones (*alguns aplaudiments*) a los que acaban de llegar. Porque sus políticas migratorias, señor Illa, están laminando la identidad de nuestra región. Ustedes dicen amar Cataluña de la mano del separatismo, dicen defender Cataluña, pero ustedes defienden una Cataluña islamizada y sin catalanes.

Porque ustedes, desde su Gobierno, desde la *consellera d'Educació*..., qué lástima que no está aquí, me gustaría preguntarle por qué desde nuestros colegios tenemos que impartir cultura árabe y lengua marroquí, a la vez que expulsamos el español de las aulas. ¿Por qué? Los catalanes ponen sus ahorros, la Generalitat pone las aulas y el Gobierno marroquí pone los funcionarios. Pues esa no es la Catalunya que queremos, señor Illa. (*Alguns aplaudiments.*) Y frente a eso, nosotros lo vamos a denunciar.

Por eso la conclusión es que con usted no va a cambiar absolutamente nada, porque usted es parte esencial del problema. Como le he dicho, usted representa una de las mayores estafas políticas en los últimos años de Cataluña. Porque, usted, quiero recordarle que se presentó como la alternativa al desastre del separatismo. Usted venía a unir i servir, a fer la Catalunya de tothom, y a presentar alternativa a los que habían destrozado Cataluña de la mano de usted. Pero usted lo primero que ha hecho es convertirse en la casa común del separatismo. Unos días juega a ser el señor Mas, otros días juega a ser el señor Montilla. Por la mañana recibe a su majestad el rey y por la tarde se reúne con Quim Torra. Usted ha incorporado a miembros destacados de Esquerra Republicana, de Junts. ¿Eso es alternativa, señor Illa?

Es fácil adivinar, por tanto, que sus ejes y sus prioridades están muy alejados de los que dijo ayer. Se lo digo yo, sus ejes van a ser seguir ahondando en la falta de libertad educativa en Cataluña, la muestra está con su consejería de Política Lingüística. Usted va a mantener la persecución política y la normalidad democrática que jóvenes como, por ejemplo, los de S'ha Acabat! no puedan montar una carpa en su universidad para explicar su proyecto asociativo a la gente corriente. Por cierto, aún estamos esperando que usted condene esos actos violentos.

Sus ejes van a ser seguir promoviendo esa política migratoria que cambia la identidad de nuestros barrios y que envía a personas en situación irregular, no solo en Tossa de Mar, sino en Blanes también, como hemos sabido recientemente. Usted va a seguir impulsando esas políticas de impuestos abusivos –de impuestos abusivos. Que, deje de mentir, esos impuestos a quienes más perjudican son a las clases medias y a las clases populares. Elimine el IRPF autonómico, baje impuestos y verá cómo llegan mejor a final de mes, señor Illa.

Usted va a seguir despilfarrando económicamente. Tiene el Gobierno más caro de la democracia. Va a mantener la división, lo ha dicho. Desprecia a una formación política como es VOX. Pero más allá, insisto, de despreciarnos a nosotros..., que nos da igual, porque no hemos venido a contentarles a ustedes, venimos a representar a la gente de la calle, que está hasta las narices de todos ustedes. Pero usted va a ahondar en esa división. Y usted va a mantener, sin duda, la ruina y los ataques a España, como buen representante del señor Sánchez en Cataluña. Es decir, usted, señor Illa, es la cara amable. Se lo han dicho muchas veces, sí, pero yo lo quiero puntualizar. Usted es la cara amable del separatismo. (*Alguns aplaudiments.*)

Frente a todo esto que yo le he dicho, pues comprenderá que nosotros vamos a liderar esa oposición, pues, total, absoluta y contundente frente a quienes lideran la

ruina, la miseria, la falta de libertad y que condenan a los catalanes a vivir en una Cataluña cada día menos catalana, y, sobre todo, más insegura. Y por eso hemos presentado –y lo hará nuestro portavoz en las próximas horas– propuestas de sentido común; esa es la revolución que le falta asumir.

Asuma la revolución del sentido común, señor Illa. Esa revolución que lo único que pretende es traer la voz de la gente que está en la calle harta de políticos que les han abandonado durante tanto tiempo, que ven como muchos de ustedes lo único que hacen es, pues, legislar en contra de su progreso. Cuando no promueven políticas ecologistas que impiden a la gente humilde entrar a las ciudades con las zonas de bajas emisiones, deciden crear más impuestos diciendo que no pueden venir más turistas. Cuando hablan de vivienda, por un lado, permiten la ocupación por otro.

En definitiva, nosotros vamos a presentar propuestas que, aunque les moleste y no lo quieran reconocer, comparten la mayoría social de Cataluña, señor Illa. Y, por supuesto, en esas propuestas, vamos a denunciar a los responsables de que hoy Cataluña no sea, como fue, el motor de España y se haya convertido en el vagón de cola. Medidas, en definitiva, que representan, pues, una alternativa política que cada día tiene más apoyo popular, no solo en Cataluña, en España, sino en toda Europa, que, como le he dicho, aspira a liderar esa revolución del sentido común frente a esas políticas progresistas –mal llamadas «progresistas»– en las cuales los únicos que progresan son ustedes, mientras el pueblo honrado ve y sufre sus políticas.

Medidas, en definitiva, que quieren proponer rebajas fiscales para poder prosperar y tener más dinero en el bolsillo. Políticas, en definitiva, que planteen luchar contra las nuevas formas de criminalidad que usted no reconoce. Políticas, en definitiva, que pongan en valor el campo, la agricultura, a la gente de la mar que tanto y con tanto esfuerzo trabajan y sirven en nuestra región. Medidas también para acabar con esas listas de espera sanitarias dramáticas, que la población no entiende cómo puede ser que tengamos que esperar tantos meses para poder ser operados de una cadera o de una prótesis de rodilla cuando ustedes nos roban cada mes a impuestos abusivos.

Y, por último, señor Illa, por mucha gracia que les pueda hacer, yo quiero terminar mi intervención advirtiéndole; advirtiéndole una vez más a los grupos parlamentarios de esta cámara, y, sobre todo, a los catalanes, del grave problema que tiene nuestra región, nuestra nación y, sobre todo, Europa, que es la invasión de inmigración masiva e ilegal. Es el mayor problema que afrontamos, señor Illa. Es el mayor reto que tiene Cataluña, España y Europa. Y a diferencia de otros aspectos, como pueda ser la vivienda, los servicios públicos, la mejora de las infraestructuras, la educación, que sí tienen solución a corto plazo, no pasa lo mismo con la cuestión migratoria. No pasa lo mismo, porque importar a miles de personas que no comparten cultura y forma de vida tiene consecuencias. Porque promover y permitir la sustitución cultural y demográfica a un ritmo vertiginoso, borrando la fisonomía de nuestra tierra, tiene consecuencias.

Y yo le quiero urgir, señor Illa, a tomar medidas urgentes, porque cada día que pasa sin tomar medidas, son décadas perdidas para las generaciones futuras. Y usted está muy empeñado en querer desmontar –lo ha dicho en sus dos últimos discursos en esta cámara–, punto a punto, los planteamientos de VOX. Pero déjeme que le dé una mala noticia: no va a poder desmontar nuestros argumentos ni nuestras ideas porque estamos defendiendo y relatando la realidad y la verdad que padecen y que sufren los catalanes.

Un gobierno, usted decía, que quiere estar sobre el terreno, que quiere reflejar y solventar la realidad de los catalanes. Pero no se equivoque, si no reconoce el principal problema que tiene hoy Cataluña, ni va a estar sobre el terreno ni va a representar la realidad de los catalanes. Y no va a haber cordón sanitario que frene la denuncia y la responsabilidad que asumimos como única formación política en esta cámara que reconoce el grave problema de la invasión de inmigración ilegal que padece Cataluña.

Le doy la mala noticia, como sabe, de que VOX no es flor de un día. VOX ya ha cambiado todo. Y lo mejor para nosotros, para los catalanes, y, seguramente, lo peor para usted es que lo hemos cambiado para siempre. Lo hemos cambiado, porque su derrota será la victoria del pueblo español, de la gente que quiere seguir siendo lo que hemos heredado de nuestros padres y nuestros abuelos. Y yo le puedo decir, y estoy convencido de ello, de que dentro de un tiempo serán ustedes quienes hablarán del grave problema de la inmigración ilegal.

Hablarán ustedes cuando vean que tiene un coste electoral para sus formaciones políticas. Será entonces cuando yo les recordaré sus palabras de combate global contra el autoritarismo, contra el discurso de odio. En definitiva, lo que siempre repiten para estigmatizar y demonizar el discurso, que no es otra cosa que relatar la verdad y la realidad de los catalanes. Verán que sus políticas de cortar micrófonos, abrir expedientes, modificar reglamentos, invitando a personajes del resto de Europa, constituyen el mayor suicidio político y social al cual pueden condenar a los catalanes.

Nuestro esfuerzo y nuestro papel en este Parlamento lo conocen bien. Vamos a seguir denunciando la realidad a la que han condenado a los catalanes para acortar los tiempos del desastre al que ustedes nos condenan. Asumimos todos los calificativos que nos quieran poner. Ya les avanzo que nos dan absolutamente igual, porque, a diferencia de ustedes, nosotros sí podremos mirar a los ojos a nuestros hijos dentro de unos años cuando nos pregunten qué hicimos para frenar la invasión de inmigración ilegal. Nosotros les podremos decir que estábamos defendiendo nuestra identidad, la herencia recibida y, sobre todo, el derecho que tenemos a poder seguir siendo en un futuro.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre al Grup Parlamentari de VOX en Catalunya, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Senyor Garriga, la cortesia no la perdo ni amb vostès. Per això pujo en aquest faristol.

Vostès pretenen la supressió de l'estat de les autonomies. Voldrien que no hi hagués Govern de la Generalitat. Vostès practiquen –ho hem pogut veure– un discurs d'odi. Tot això em té a les antípodes del que vostès defensen, però la cortesia ni amb vostès la vull perdre. Punt primer.

Punt segon. Vostè ha dit que nosaltres volem matar VOX. No, jo no vull matar VOX; morirà sol amb el discurs que fa. (*Aplaudiments.*) Jo al que vull ajudar és a que mori més aviat amb arguments, adreçant-me a les persones que tenen dret a la seva llibertat i els han donat suport, des del meu punt de vista, d'una forma, diguem-ne, equivocada i per això vull contribuir a aclarir algunes coses.

Tercera qüestió. Vostè és un dels representants més nítids d'això que jo anomeno l'onada autoritària reaccionària que està patint Occident. Formen part del grup europeu Patriotes. Van començar fent-se fotografies amb Meloni; no n'hi va haver prou. Se n'han hagut d'anar més a la dreta, que ja és dir, amb Orbán, i han creat el grup Patriotes, la sucursal del trumpisme a Europa per desmuntar el que és Europa. Per a mi això és molt rellevant. Diria que és el més rellevant respecte a vostès. Perquè l'única possibilitat que tenim de defensar el nostre model de vida, el model de vida europeu del que vostè s'ha beneficiat –generar prosperitat en règims de llibertat amb un estat del benestar que no es dona enlloc més del món i que no s'ha donat abans mai més històricament, i que fins i tot alguns diuen que és fruit de l'atzar de la història, després de dues guerres mundials devastadores al segle passat a Europa–..., doncs l'única possibilitat de mantenir el nostre model de vida és anant junts els europeus. I vostès són el cavall de Troia per desmuntar això i afavorir els interessos del

senyor Trump, grup de Patriotes. A més, amb un nom confusiu. Fins i tot en això han de confondre la gent.

Per tant, aquí estem molt allunyats, a les antípodes. I ho fan semblant divisió i odi, com fa el senyor Trump a Estats Units, dividint la societat, buscant constantment la divisió de la societat. A partir d'aquí, és que no hi han punts de contacte possibles, no? Quan baixa ja al terreny d'Espanya i Catalunya, doncs què vol que li digui? De quins drets em parla? De quina llibertat em parla vostè? De què em parla en matèria de pluralitat? Les societats avançades són societats plurals. I vostès, això, no ho respecten ni tenen tan sols capacitat d'escoltar els que pensen diferent de vostès, ni molt menys de debatre. Imposen, imposen, imposen.

De quina cohesió social em parla vostè? Amb quines polítiques volen fer cohesió social? Quin és el rèdit de la seva acció de govern on han governat? Què han aconseguit, en matèria d'igualtat home-dona? Amb un discurs retrògrad en matèria de valors democràtics. En matèria de respecte al medi ambient, amb el terraplanisme de les vacunes, que el tinc molt present –molt present–, com es pot imaginar. Sí, sí, rigui, rigui... Ens jugàvem la vida de ciutadans i vostès estaven en això, en que..., terraplanisme de les vacunes. Trump. Trump, un cop més –Trump.

Per cert, jo encara no he tingut temps, però llegiré amb atenció aquest darrer llibre que ha sortit, eh?, que ja no era president d'Estats Units i parlava amb Putin. Caram! Amb Putin, un comunista. Això vostè ho hauria de posar un punt... Sí, sí, amb ell, parlaven. Ara què ens venen a parlar?

Matèria d'immigració. Vostè la vincula a la seguretat. S'equivoca –s'equivoca. Les dades que dona són falses i són enganyoses. S'equivoca. Hi ha immigrants que delinqueixen? Sí. I són detinguts i empresonats, exactament igual que una persona no immigrant que cometi un crim o que vulneri la convivència a Catalunya. Per cert, a casa nostra, hi ha el percentatge més alt de persones immigrants que tenen feina, que treballen i que fan una aportació a la societat.

En matèria d'immigració, vostè també se sent amenaçat des d'un punt de vista de la seva identitat. Caram, venen de fora i ens destruiran la nostra identitat; la seva identitat, vostè es refereix a Espanya, la nacionalitat espanyola. De fora vingueren que de casa ens tragueren. Doncs no. Jo, la meua tesi, el que nosaltres defensem és que quan s'acull i s'integra les persones que venen d'altres països, d'altres indrets, d'altres cultures, això no només no posa en perill la nostra identitat, sinó que l'enriqueix i la millora –l'enriqueix i la millora. Aquesta és la història de Catalunya i d'Espanya.

Acollir i integrar el diferent, l'immigrant, no posa en risc la teua identitat, la millora i l'enriqueix. I per això diem, i ho repetim i n'estem convençuts que tothom qui ve a millorar Catalunya, a integrar-se a Catalunya, és català amb els mateixos drets i amb els mateixos deures. I li he de donar una mala notícia: vostè, això, ho té perdut. I sap per què ho té perdut? Perquè a Catalunya i a Espanya recordem lo que era la immigració quan la practicàvem nosaltres, quan molts catalans i molts espanyols havien de viatjar a fora després d'un segle XX, la primera meitat del segle XX, molt dur a casa nostra.

Vagi a Canàries i pregunti què passava fa setanta anys allà i com els *cayucos* que ara arriben a les seves costes eren de canaris que se n'anaven a les costes de Veneçuela. I ells saben lo que és arribar a un país diferent, voler preservar la teua identitat, però voler-te integrar en aquest país i que t'acullin. I per això tenen molt més humanisme que el que vostè demostra. Tant parlar de la família i tan poc humanisme quan parla dels altres. (*Aplaudiments.*)

Igual que aquí, que molta gent que avui se sent català, que és català, va venir aquí d'altres parts d'Espanya a guanyar-se la vida. I no només no van qüestionar la identitat catalana, sinó que en van voler formar part. I van demanar ells que se'ls ensenyés el català, començant per Santa Coloma, consellera Parlon. Van demanar ells que volien integrar-se i que volien contribuir a aixecar aquest país i que volien

participar i enriquir-se amb la cultura catalana, sense renunciar a les seves arrels extremes, andaluses, aragoneses, murcians, valencians, madrilenys, castellano-manxegues, gallegues, d'on fos, asturians, càntabres...

Aquesta és la història de Catalunya i d'Espanya. Per això vostè té aquest combat perdut, per més que exageri les expressions i que faci un discurs molt poc humà. Recordi, vostè que és de conviccions cristianes, Sant Joan: «Qui no estima el que veu és incapaç d'estimar el que no veu.»

Moltes gràcies.

El president

Per fer la rèplica, té la paraula el senyor Ignacio Garriga Vaz de Concicao, del Grup Parlamentari de VOX en Catalunya.

Ignacio Garriga Vaz de Concicao

Vejo que ha hecho caso a su socio de gobierno, al señor Jové, en eso de elevar el tono. Pero, mire, por mucho que grite no va a tapar la verdad que padecen los catalanes. Los datos que yo he dado son del balance de criminalidad de los Mossos d'Esquadra. Y, si miento, que salga el *conseller* y que lo diga aquí delante. Lo saben todos los catalanes y lo tienen todos los medios de comunicación. (*Aplaudiments.*) Luego, no intente manipular, hacer esa política del fango de que tanto cacarea su jefe y reconozca la realidad de las calles en Cataluña.

Y tenemos un concepto muy distinto de *millorar* o *enriquir* la cultura en Cataluña. Para mí, para nosotros, para los catalanes, señor Illa, no enriquece ni mejora nada, absolutamente nada, una cultura que llama «putas» a nuestras mujeres por ponerse colonia. (*Aplaudiments.*) Esos no los queremos aquí, los queremos en sus países de origen. Evidentemente, damos las gracias a esa inmigración legal, ordenada, que ha contribuido y contribuye a sacar adelante nuestra región, por supuesto, con la que compartimos forma de hablar, cultura. Es bienvenida y lo agradecemos. Pero a aquellos que vienen y no respetan nuestras maneras de vivir, de relacionarnos, y que ni siquiera respetan a nuestras mujeres, no los queremos aquí: ni mejoran la convivencia ni enriquecen absolutamente nada. Lo que hacen es destruir nuestra identidad, algo que nosotros sí vamos a defender.

Usted, lo único que conoce de Canarias es el palacete de su jefe, señor Illa. Pásese por las calles; pásese por las calles y vea las consecuencias de esa inmigración masiva, ilegal y descontrolada. Y evidentemente que ha habido procesos migratorios de compatriotas nuestros, incluso de antepasados nuestros. Pero estudiemos los datos. ¿Cuántos gallegos, vascos, andaluces estaban en las cárceles de Sudamérica, por ejemplo? ¿Cuántos extranjeros que vienen aquí están en las cárceles de Cataluña? Le he dado el dato: más del cincuenta por ciento son extranjeros. Yo no los quiero en Cataluña. Usted ha decidido su camino.

Apelaba al humanismo y a la familia. Pues sí; sí, sí, lo defendemos con total rotundidad y con la radicalidad del concepto desde principio a fin. Defendemos esa humanidad y ese derecho a poder ser de nuestras mujeres y nuestras hijas en las calles de Cataluña. Usted hará lo que quiera, pero, le insisto, dentro de unos años nosotros podremos decir que nosotros sí protegimos a las mujeres, a nuestras madres y a nuestras hijas, no creando consejerías que no sirven absolutamente para nada, más que para colocar a cuatro amigos y adoctrinar a nuestros hijos en los colegios, como la *conselleria de feminismes*, no.

Como protegemos verdaderamente a las mujeres y sus derechos y sus libertades es garantizando la seguridad y expulsando a los que son responsables del noventa y un por ciento de las violaciones en Cataluña, señor Illa. (*Aplaudiments.*) Y eso no es discurso de odio, de verdad, que, por más que lo repitan, no van a convencer a los catalanes. Usted ya lo reconoce: el treinta por ciento en Europa ya ha despertado, está liderando la revolución del sentido común, está dando patadas en el tablero político del resto de Europa y lanzando a la papelera de la historia las políticas que,

como usted, está dispuesto a seguir promoviendo desde el Gobierno de la Generalitat. Le auguro, no que moriremos solo, sino que usted verá la realidad que antes reconocía Abascal en el Gobierno de la nación. (*Aplaudiments.*) Y eso sí será un problema, no para los catalanes, porque verán cómo de verdad se garantiza su seguridad, su prosperidad y un largo etcétera, sino que, sobre todo, los catalanes lo agradecerán porque las políticas que no respetan la libertad...

Porque usted defendía..., usted me decía: «Pero, ¡cómo usted habla de la libertad!» Pues sí, hablo de la libertad para que los catalanes, los que no piensan como usted, puedan ver a sus representantes políticos, por ejemplo, en los medios de comunicación que usted controla con millonarias y suculentas subvenciones. Hablo de libertad para que aquellos jóvenes que les dé la gana salir en su universidad a poner una mesa informativa lo puedan hacer sin tener que estar rodeados por Mossos d'Esquadra. Y hablo de libertad para poder elegir el colegio que nos dé la gana a los padres en Cataluña, algo que ustedes nos impiden todavía hoy. Eso es libertad, señor Illa. (*Aplaudiments.*)

Y frente a todos ustedes y frente a sus mentiras y manipulaciones, yo le he de decir que sí, ojalá gane Trump el próximo noviembre en Estados Unidos; ojalá gane una formación política, un líder político que sí defiende a los suyos, que sí defiende la libertad, que sí defiende sus fronteras y que sí defiende a su industria, a diferencia de muchos políticos como usted en el resto de Europa. Y le digo la verdad: prefiero cien mil veces más y muchas fotos más con Orbán, con Meloni, con Le Pen, que las fotos que tiene, por ejemplo, el líder de su partido, el señor Sánchez, con un imán que acaba de ser imputado por tener una trama de financiación con Al-Qaeda. Esas son las fotos que tiene (*aplaudiments*) el Partido Socialista cuando no decide hacerse fotos con aquellos que hace cuatro días, señor Illa, encapuchados, disparaban a compañeros de partido suyos. Esas son las fotos que ustedes tienen y que les perseguirán el resto de su historia.

Muchas gracias.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Moltes gràcies, senyor president. Els que no respecten la nostra forma de vida són vostès. (*Aplaudiments.*) I pujo breument per dir-li dues coses: una, per recordar-li que les dones no són seves ni de ningú, són d'elles mateixes. (*Aplaudiments.*) Que protegir les dones és reconèixer la violència masclista i que són l'única formació política que no va donar suport al pacte contra la violència masclista. (*Aplaudiments.*)

Abans ha fet un pronòstic de com serien els anys del Govern que jo presideixo a Catalunya. Ho veurem d'aquí a un temps. De moment, el que hem vist és que Milei, en pocs mesos, ha aconseguit que a Argentina hi hagi més d'un cinquanta per cent de pobresa. I vostès s'hi segueixen fent fotos.

Gràcies.

El president

Vol fer contrarèplica el president del Grup Parlamentari de VOX? (*Pausa.*) No.

Doncs, tot seguit, en nom del Grup Parlamentari Comuns, té la paraula el senyor David Cid Colomer.

David Cid Colomer

Gràcies, president. President, si m'ho permet, abans d'entrar en matèria sí que voldria fer un apunt sobre els discursos d'odi. Sap com es defensa el dret de les dones i la llibertat de les dones, senyor Garriga? Que no les matin –que no les matin. I vostès van prendre decisions en el Govern de Castella i Lleó..., que era, per exemple, eliminar ajuts a les empreses per contractar dones que havien patit la violència

masclista. Això són les seves polítiques en defensa dels drets i llibertats de les dones. Això són vostès. (*Aplaudiments.*)

Bé, president, com bé sap, per nosaltres aquest és un debat rellevant –crec que és una obvietat. Bàsicament, per dos motius. El primer, perquè és el primer debat que substanciem, el primer debat de política general amb vostè de president. I les resolucions que presenti el Partit Socialista, però també aquelles que voti, conjuntament, evidentment, amb la negociació de pressupostos, seran la prova del cotó de la voluntat que té el seu Govern de complir els acords d'investidura, òbviament, amb els Comuns i, com deia també el senyor Jové, amb Esquerra Republicana. Perquè això és el que tenim: un acord d'investidura. I, sens dubte, necessitem mesures urgents, agilitat i, sobretot, accions contundents, perquè els reptes que tenim com a país són molt grans. I, sens dubte, aquest –conjuntament, deia, no?– debat de política general, amb la negociació de pressupostos, és el primer examen que passa el seu Govern, i, si m'ho permet, també la gran revàlida sobre si aquesta serà o no serà la legislatura del dret a l'habitatge.

Miri, hem de dir que ahir vam escoltar el seu discurs, i li he de dir –perquè també està bé criticar, però també està bé dir les coses positives– que és veritat que, ahir..., sembla que el Govern té la intenció, com a mínim en els anuncis, de seguir el full de ruta que nosaltres hem marcat en matèria d'habitatge. I ens ha agradat –i l'hi dic sincerament, i no se m'ho prengui malament– que ha decidit escoltar més els Comuns que la ministra de «vivenda» del PSOE. Jo l'hi dic: li anirà millor a aquest Govern i li anirà millor al país si escolta més Jéssica Albiach que la senyora Isabel Rodríguez.

I, per tant, l'hi dic: la música sona bé –la música sona bé. Però vostè també feia ahir referència..., no?, parlava de la partitura i de la lletra. I aquí crec que cal passar de les paraules, dels discursos als fets. I això, com li deia, vol dir: les votacions, en aquest cas, en les resolucions, però també la política concreta en els pressupostos. I, miri, cal veure-ho; cal veure si aquests anuncis que ha fet de recursos són recursos propis o és crèdit; vol dir també veure on construirem aquests nous habitatges, si allà on hi ha més demanda i, per tant, també és més necessitat, però també arreu del país. Miri, li poso l'exemple: l'alcalde de Planoles fa més de tres anys –el David Verge– que reclama que Foment li cedeixi dotze pisos –dotze– per destinar a lloguer social en un municipi del Ripollès. Són situacions que segurament, no?, per a nosaltres, o per a milers de catalans, són molt petites, però que tenen un impacte molt concret en l'equilibri territorial.

I la tercera qüestió, que també per a nosaltres és molt important..., perquè en habitatge s'ha de fer tot i el més ràpid possible, però també vol dir i hem de saber quins límits està disposat el seu Govern a col·locar al sector privat i a aquells que volen fer negoci, només negoci, amb el dret d'accés a l'habitatge. I crec, sincerament, que estem segurament davant de l'última oportunitat per no generar més frustració, i crec que el Govern no pot fallar; no pot fallar amb el nou sistema de finançament i no pot fallar amb el dret a l'accés a l'habitatge.

I li he de dir que ahir vam trobar a faltar també certes coses. No vam parlar, o no va parlar pràcticament de turisme i de l'impacte i les externalitats que té el turisme en moltes qüestions; segurament també en l'accés a l'habitatge, però també, per exemple, en aquest cas, en l'ús dels serveis públics, o, per exemple, també –feia referència a la situació de sequera– en el consum d'aigua. I jo crec que hem de parlar. Perquè vostè situava..., no?, l'escenari, en aquest cas. Situava com a projecte del Govern la prosperitat compartida; hi estem d'acord. La desigualtat segurament és un dels reptes principals que tenen la majoria dels governs avui a Europa i al món. Però també la pregunta que ens hem de fer és: el nostre model econòmic genera o no genera prosperitat compartida? I jo crec que s'estan saltant totes les costures, estem arribant a tots els límits. De fet, aquests dies també sortia publicat un article, crec que era interessant..., que és veritat, el PIB de Catalunya creix molt, tenim més treballa-

dors que mai, però al PIB *per capita* –al PIB *per capita*–, segurament som de les pitjors regions a la Unió Europea –només estem davant d'Itàlia i per darrere de Grècia. Per tant, és veritat que generem més creixement, però també perquè tenim més gent treballant i som més catalans i catalanes. I, per tant, jo crec que aquest és un element fonamental.

I l'altre element que també jo crec que per nosaltres és clau és: sí, evidentment, prosperitat compartida, però també prosperitat climàtica –també prosperitat climàtica. I per nosaltres –i després hi insistiré– no té sentit que vulguem portar 20 milions de turistes més a Catalunya quan tenim les rodalies fetes un cromó. I això també va de prioritats, vostè també ho diu; és tot molt complicat, és tot molt difícil, i una de les qüestions que ha de fer també el Govern és prioritzar.

Per tant –l'hi deia–, és evident que és rellevant aquest debat, perquè és el primer i hem de veure, no?, en tot cas, quina és l'orientació del seu Govern. I, en segon lloc, perquè crec que també estem en un moment clau, no? Parla Joan Subirats de canvi d'època i també d'un context molt molt complicat.

El primer, deia vostè, desigualtat, i, evidentment, ho és, amb un afebliment dels serveis públics. És veritat, tenim més treballadors públics que mai, però els serveis públics més tensionats que mai. Ens passa en educació. Tenim una crisi educativa, que, a més a més, moltes de les mesures que s'han anunciat generen frustració. Ho hem vist, per exemple, amb el decret d'escola inclusiva –no tenim els recursos. Ho hem vist, per exemple, també amb la situació del professorat. Per tant, crec que, en aquest sentit... Una xarxa educativa que segueix generant segregació. I també –també, per dir-ho– que, és a dir, no afrontem reptes com, per exemple, també l'educació sexoafectiva, que segurament ens ha de permetre fer front a discursos d'odi, de discriminació contra les dones, contra el col·lectiu LGTBI i també contra, no?, tota la gent nouvinguda.

També en sanitat. També n'hem parlat a bastament, i també es parla en el nostre acord d'investidura, sobre l'accés al sistema públic de salut, i, especialment, a l'atenció primària. Nosaltres sap que tenim, jo diria, elements compartits, com aquesta voluntat d'avançar en aquesta legislatura en l'accés a la sanitat pública i a l'atenció primària en quaranta-vuit hores. Nosaltres creiem que cal un debat sobre el model. Jo, també, dir-li que certes afirmacions de la consellera ens alarmen; no només a nosaltres, ens arriba que també fins i tot al seu partit. Crec que necessitem un model diferent al que tenim en aquests moments, i que jo crec que hi ha sectors que la col·laboració públicoprivada, com a mínim, està mostrant els seus límits, perquè estem construint un sistema de salut sobre les desigualtats dels professionals i les desigualtats en l'accés. No tens els mateixos drets si treballes en determinats centres, en aquest cas, de la sanitat pública, que a la sanitat concertada per la mateixa feina, i no tens els mateixos drets si vius en determinats llocs del país que en altres, en l'accés a la salut.

I, finalment, també, evidentment, en els serveis socials, que crec que estan també afeblits. Miri, jo crec que, no?, em parlen..., en aquest cas, sí, plenament d'acord amb la consellera del repte que tenim en l'envelliment. I avui, doncs, probablement, si tens necessitats, en aquest cas, de situacions de dependència, això acaba recaient sobre les dones, sobre les famílies, perquè, en aquest cas, no arribem com a estat del benestar. I, evidentment, també la desigualtat. És a dir, depèn a quina família neixis a Catalunya, doncs, tens més dificultats, en funció dels ingressos de la teva família, de prosperar i, per tant, no estem garantint la igualtat d'oportunitats.

I, finalment, de l'habitatge –i ho sap–, que és l'element, en aquest cas, central per a nosaltres, és l'element principal de desigualtat. Avui, la diferència fonamental a Catalunya és si ets propietari d'una «vivenda» o no. I això és la fractura..., poden parlar de moltes fractures, però això és la fractura principal que avui s'està instal·lant al nostre país: si tens una casa per viure i és teva o no. I això és el repte principal que ha d'afrontar el Govern. I per nosaltres, aquesta legislatura, pels Comuns, la legislatura va d'habitatge.

I no és casual..., ahir vaig fer no sé si la temeritat o l'exploració de veure l'informatiu d'Antena 3 del Vicente Vallés. És a dir, el nivell de conversa a Espanya i a vegades també a Catalunya és surrealista, és a dir, és *cayucos*, ETA... Per cert, el senyor..., en aquest cas, parlo del portaveu del PP. Però, clar, no és culpa nostra si no saben llegir les lleis –no és culpa nostra si no saben llegir les lleis. Però, en tot cas, tot és Begoña Gómez, ETA i els *cayucos*.

Miri, el principal problema que té avui la gent al nostre país és l'accés a l'habitatge, i això és fonamental per a nosaltres. I la dreta no vol que parlem d'això perquè està defensant els interessos dels seus amos, d'aquells que han decidit que l'habitatge, malgrat el que digui la Constitució, aquesta sacrosanta Constitució que mencionen sempre –l'article 47 de la Constitució no el citen mai–..., doncs que es pot fer negoci amb el dret a l'habitatge. Per tant, crec que això és el que hem de situar.

I, mirin, jo crec que aquí és fonamental per a nosaltres la regulació dels preus del lloguer –és fonamental. A Barcelona, per exemple, el seixanta-tres per cent de l'habitatge avui en lloguer és lloguer de temporada; a Girona, el cinquanta-tres per cent, i a Tarragona, el quaranta-vuit per cent. Estan fent frau de llei.

I miri, jo, Junts..., evidentment respecto les posicions de cadascú, però amb els Comuns es pot estar d'acord o no es pot estar d'acord amb la posició, però fem els debats *a calzón quitado*. Vostès sempre van de que defensen Catalunya. Miri, votar contra la regulació del lloguer és votar contra Catalunya, perquè és votar contra els catalans i catalanes. I si vostès estan a favor que es pugui fer frau de llei amb el lloguer de temporada, defensin-ho, però no argumentin que això defensa Catalunya. No tenen l'exclusivitat de defensar Catalunya.

I quan vostès voten al Congrés en contra del lloguer de temporada estan votant, evidentment, en contra dels catalans i catalanes. (*Alguns aplaudiments.*) Perquè, miri, es defensarà..., l'hi dic així de clar: es defensarà més Catalunya aquest diumenge en la manifestació per regular el preu del lloguer a Madrid que amb la seva votació al Congrés dels Diputats. Així de clar l'hi dic. La vida és més complexa, de vegades, del que sembla, entre bons i dolents, entre bons i mals catalans.

I jo crec que, en aquest sentit, també valorar –no sé si és una epifania del Govern, però, en tot cas, com diu la meua àvia, «està bé el que bé acaba»– el seu canvi de posició. Jo crec que està bé que el Govern català posi en valor que la regulació del lloguer funciona; crec que està bé. No és el que ha estat sempre i, per tant, crec que això és fonamental que també ho situem.

I li demanem dues coses, li demanem dues coses molt concretes. La primera és implicació màxima, com a mínim al mateix nivell –com a mínim al mateix nivell– que la defensa del nou sistema de finançament per a Catalunya, en la reforma de la llei d'arrendaments urbans a nivell de l'Estat. Li demanem el mateix nivell d'implicació, lideratge, i també li demanem autogovern, en aquest sentit.

Miri, jo l'hi deia abans: s'està fent frau de llei. Es fa frau de llei i, per tant, el que nosaltres volem és: hi ha la llei del dret a l'habitatge; posin en marxa des del Govern, de manera immediata, el règim sancionador, informin la ciutadania dels seus drets. Joestic segur..., sempre li deia a l'anterior Govern que a mi m'encantaven les campanyes institucionals que feien des del Govern de la Generalitat. Doncs potser està bé que la Generalitat faci una campanya d'informació als llogaters i llogateres de quins són els seus drets i que sàpiguen que està del costat d'aquells que tenen dificultats per accedir a l'habitatge.

I, finalment, la creació d'un equip d'inspecció, perquè al final nosaltres estem demanant una cosa, no sé ja si és revolucionària, que és complir la llei. O sigui, simplement el que demanem ja és de mínims: és que es compleixi la llei de Catalunya. I això..., li reclamem aquest doble sentit. I que explori tot l'autogovern de Catalunya que tingui, tots els marges que tingui, per regular el lloguer de temporada, fins on puguem –fins on puguem–, perquè aquí ens hi estem jugant, evidentment, el projecte de vida de milers i milers de ciutadans.

Perquè, miri, li donaré algunes dades. A Catalunya hi ha mig milió de pisos que estan a lloguer: 125.000 són de persones que com a mínim tenen sis –sis– «vivendes» –bé, podríem entrar en la discussió d'on colloquem el llindar de petits propietaris; la meua opinió és que no són petits propietaris, però bé–; quaranta mil d'aquestes «vivendes» –d'aquestes 500.000– són de persones que en tenen deu; però és que hi han 320 empreses –320 empreses– que tenen més de cinquanta habitatges –més de cinquanta habitatges.

Entre aquestes 320 empreses sumen 70.000 «vivendes» a Catalunya. Els hi puc fer la llista: Caixabank, 5.000; Cerberus, 2.800; Blackstone, 2.400; Cevasa, 2.100; el BBVA, 2.180. I podria continuar. Això no són petits propietaris; això és la banca fent negoci. I jo crec que les coses les hem de començar a dir pel seu nom.

I, mirin, no hi haurà solidaritat, com diu la ministra, de Blackstone, Cevasa i de La Caixa, perquè el seu objectiu és: màxim benefici –que els bancs n'estan fent molt; tenim la banca disparada amb els beneficis a Espanya–, per repartir dividendes. Quan l'accés a l'habitatge nosaltres entenem que és un dret, igual que ho és l'educació i igual que ho és la sanitat, perquè si tu no tens un lloc on viure..., la gent l'únic que vol és una «vivenda» on poder viure, tan senzill com això. Això és l'anhel de la classe mitjana i de la classe treballadora d'aquest país.

I, miri, no es pot algú emocionar veient la pel·lícula d'*El 47* –al final és un acte, si vol, de desobediència– i després enviar, en aquest cas, la policia a fer càrregues policials quan algú es manifesta pel dret a l'habitatge. Perquè, avui, el senyor Manuel Vital estic segur –militant del PSUC i de Comissions Obreres– que el que hauria fet és plantar el 47 davant d'un desnonament; això és el que hagués fet a la pel·lícula d'*El 47*. (*Alguns aplaudiments.*)

I deia: «el primer element, aquest de context, és la desigualtat i la crisi dels serveis públics; el segon és l'emergència climàtica.» I, miri, jo aquí sí que sap que tenim matisos importants. Jo crec que ho hem reconegut. Vostè deia: «Hem arribat a acords i seguim tenint també diferències rellevants.» I, miri, jo crec que no es pot fer front a l'emergència climàtica i no es pot fer front a les transformacions que necessita el país i a la construcció d'una Catalunya amb un model productiu modern, evidentment, que canviï, com deia, les bases d'aquest model productiu, quan la gran aposta, o una de les apostes del Govern, és portar 20 milions més de turistes i ampliar sense límit l'aeroport del Prat.

I, miri, jo també l'hi he de dir: és a dir, l'únic inconvenient de l'ampliació del Prat no és els ocells com si fossin una obra de museu. I jo a vegades tinc la sensació que per algunes declaracions que fan membres del seu Govern, no sé, crec que entenen l'ecologia i, en aquest cas, també la lluita contra l'emergència climàtica com si fos l'ambientalisme no del segle XX, sinó del segle XIX. I jo, sincerament, no sé si vostè comparteix les declaracions del senyor Sargatal, dient que la gran solució per a l'ampliació de l'aeroport del Prat és crear un aeroport d'aus. Jo ja sé que segurament és molt més senzill el debat sobre l'ampliació de l'aeroport si no parlem dels 20 milions de turistes més i els impactes que tenen això sobre el preu de l'habitatge o sobre el consum d'aigua, o, evidentment, sobre la sobrecàrrega turística de moltes ciutats –i també de Barcelona– que si només parlem de la Ricarda. La Ricarda jo crec que és insubstituïble, però és que no només va d'això, estem parlant d'un tema molt més profund, perquè al final..., miri, li posaré algunes dades també.

L'aeroport del Prat..., que també, clar, alguns a vegades fem els debats com si semblés que tinguéssim, no ho sé, no vull comparar, però un aeroport... Tenim el setè aeroport d'Europa –tenim el setè aeroport d'Europa– i emetem, en aquest cas, 9 milions de tones de CO₂. Clar, és a dir, cada turista que ve a Catalunya és l'equivalent d'un viatge de català, d'un català o d'una catalana, de 420 quilòmetres en cotxe. Clar, poden multiplicar la quantitat, en aquest cas, de gasos d'efecte hivernacle que estem generant. I, evidentment, a nosaltres ens agrada que ens visitin, volem turisme, però, bé, no ho sé, jo crec que en algun moment, alguna de les qüestions que

nosaltres teníem a l'acord, i crec sincerament que no es pot fer un debat seriós sobre l'ampliació o no de l'aeroport sense un estudi de càrrega; que, per cert, tenim a l'acord un estudi de càrrega, en aquest cas, de quins són els límits o no del turisme al nostre país.

I jo també ho dic, perquè és molt difícil d'explicar a milers de catalans que tenen dificultats cada dia per agafar Rodalies, que arriben tard a la feina, que arriben tard a visitar les seves persones estimades o que arriben tard a estudiar, i que la prioritat no és Rodalies, sinó que és portar 20 milions més de turistes a Catalunya. Jo crec que hi ha alguna cosa que no quadra.

Perquè, clar, jo crec que..., no ho sé, no sé si hem de tindre l'aeroport més gran del món –és a dir, un aeroport de mega Champions League–, quan tenim Rodalies a segona regional. I això també va de prioritzar. I per tant..., és a dir, jo, sincerament, ja sé que vostè creu que serà jutjat per si és capaç de desencallar alguns projectes que vostès consideren estratègics a nivell de país. Jo, sincerament, li dic..., i és la meva opinió, humilment, des del nostre grup parlamentari, però jo crec que vostè serà jutjat com a president de la Generalitat per dues qüestions que per nosaltres són fonamentals: si posa solucions o no, o com a mínim comença a caminar per posar solucions a la crisi d'accés a l'habitatge, i per què passarà amb Rodalies. Això segurament són els dos elements fonamentals que marcaran el seu mandat.

I dèiem, no?, tres elements de context per nosaltres: evidentment, desigualtat i habitatge; segon element, crisi climàtica i emergència climàtica, i després el clima social. Jo crec que podem estar d'acord –de fet, no és un concepte nostre, l'ha fet servir sobretot Gutiérrez-Rubí i també Joan Subirats– que estem en una situació de fatiga democràtica, de desconfiança, desmobilització social, cansament, apatia..., que la gent ja no creu. I per això li deia que és tan important no fallar en l'accés a l'habitatge, perquè la gent crec que ja comença a no creure que la política sigui un instrument per solucionar les seves vides.

I la fatiga democràtica també connecta amb unes emocions que existeixen a la societat, que són, per exemple, la por; la por i la ràbia i l'odi. Recomano també un article, aquests dies, que és interessant de l'Adrià Porta, que parla sobre l'odi. Clar, el problema és que la dreta i l'extrema dreta han entès molt bé la por i la ràbia; les estan utilitzant. El problema és a qui volen que odiem. Perquè, clar, la dreta i l'extrema dreta el que volen que odiem, segurament, és el menor no acompanyat que arriba a través d'una pastera a Canàries. No volen que odiem el CEO de Blackstone, perquè d'això no en parlen mai –no en parlen mai. I, per tant, jo crec que hem de ser conscients que aquesta fatiga democràtica, aquest individualisme, aquesta incertesa, aquesta ràbia també fa que haguem de ser molt responsables per no generar més frustració.

I mirin, i això vol dir que no val a contenir danys, sinó que necessitem, com deia vostè, transformacions profundes, però també dir les coses pel seu nom, assenyalar qui realment és responsable de les situacions que vivim. Perquè la meua pregunta, jo també..., ens fem una pregunta; és a dir, els problemes que té Catalunya, allò que afecta directament els catalans és realment de la gent que arriba a treballar, d'aquest vint-i-cinc per cent que vostè feia referència, no?, aquest vint-i-cinc per cent de la gent que ja tenim, que no ha nascut a Catalunya i que treballa, que paga els seus impostos? O hi ha altra gent que causa aquests problemes? O és, per exemple, de Lawrence D. Fink, que és el CEO de BlackRock, que té pràcticament el tres per cent de l'IBEX 35, i que a més a més té ja pràcticament el vint per cent de Naturgy?

Els problemes que tenen els catalans i catalanes per arribar a final de mes són de... De qui són? De Juan Roig, que quan el Govern abaixa l'IVA en realitat no abaixa els preus, i quan el Govern apuja, en aquest cas, l'IVA, diu que és per culpa del Govern? És a dir, el senyor Juan Roig, baixi l'IVA o pugi l'IVA, sempre guanya més, no? I per tant, de qui és culpa que la gent pagui més per la cistella de la compra?

De qui és culpa la situació que viu la pagesia? Del temporer que va a recollir la fruita a Lleida o del CEO de Monsanto, que es diu Hugh Grant, que té el monopoli

de tot el sistema agrari, no només a escala de la Unió Europea, sinó a escala internacional?

De qui és problema l'accés a l'habitatge? De qui és problema? De la gent dels nostres barris, que no arriba a pagar, en aquest cas, la «vivenda» –una «vivenda» moltes vegades que no està en les condicions que hauria de tenir–, o del CEO de Cerberus Capital, que té tres mil habitatges a Catalunya i que desnona, en aquest cas, per seguir apujant el preu de l'habitatge a Catalunya? De qui és culpa el que estem passant? Jo crec que les coses s'han de dir pel seu nom.

I qui està fent negoci amb la seguretat? Aquells que venen alarmes –com per exemple, no?, en aquest cas, el director executiu de Prosegur, Christian Guth–, que s'estan «forrant» amb el discurs de la seguretat a Catalunya, quan tenim un dels països més segurs de la Unió Europea i del món. Aquesta és la realitat que tenim, i això també va de confrontar, evidentment, amb els discursos de l'odi.

I, per tant, jo crec que és fonamental que també afrontem aquests debats, aquests debats sobre la fatiga, sabent, evidentment, qui són els responsables de les solucions i dels problemes que tenim. I també jo crec..., vostè hi feia referència, no? És a dir, evidentment, hem de triar i el Govern ha de triar. És a dir, o està al costat d'aquestes grans corporacions i d'aquells que estan fent negoci amb les nostres vides o tenim un govern fort, un govern que és capaç de plantar cara i un govern que és posarà límits i és capaç de planificar, des d'un punt de vista..., no?, la transformació ecològica que necessitem, i, sobretot –sobretot– si és un govern que està en les solucions del passat o està en les solucions del futur. En realitat, vostè parla de transformació, i això no es fa amb velles receptes del passat.

Miri, el Govern d'entesa, amb el president Maragall –a qui sincerament, li tinc una profunda estima i crec que va ser, fins al dia d'avui, no ho sé, el millor president que ha tingut aquest país–, una de les coses que va fer va ser posar noves solucions damunt de la taula del país. Una d'elles, per exemple, va ser la llei de barris. Hi ha barris que hem de recuperar una nova llei de barris. I, per tant, crec que això també és fonamental. Perquè, miri, la dreta parla molt de llibertat, una llibertat o una pretesa llibertat. Jo crec que nosaltres, des de l'esquerra, no hem d'abandonar el debat polític sobre la llibertat. Però la llibertat no és anar a prendre canyes –no és anar a prendre canyes–; la llibertat és poder tindre un habitatge on viure; la llibertat és que puguem anar al metge sense haver de pagar una assegurança privada; la llibertat és que tinguem la igualtat d'oportunitats i que sàpigues que podràs agafar el transport públic i no fer tard, i la llibertat és precisament, si pateixes abusos laborals, saber que tindràs algú al teu costat i que tindràs un govern al teu costat.

Diu Lea Ypi, en un llibre que és preciós –no apte per a dogmàtics– que es diu *Libre*, que una societat que presumeix de permetre als seus ciutadans desenvolupar el seu potencial humà, però que no canvia les estructures que impedeixen que tots progressin és opressora. Hi estic perfectament d'acord. És a dir, ja podem reivindicar tota la llibertat, que si no donem instruments perquè la gent tingui igualtat d'oportunitats, estem construint una societat profundament desigual i profundament mancada de llibertats democràtiques. Per tant, crec que aquests dos debats els hem de conjuminar.

I, miri, jo també crec sincerament que hem de fer front també a aquests discursos d'odi sense complexos. Jo crec que hi ha debats que s'han d'obrir; un per a nosaltres és fonamental, i crec que també com a govern català ens interessa fer-lo. Vostè feia referència també aquest matí..., em sembla que feia referència, en aquest cas, també a l'estudi de Comissions Obreres: 125.000 persones que viuen i treballen a Catalunya ho fan sense drets –ho fan sense drets–, perquè segurament... I ho fan en negre, no cotitzen. I, per tant, jo crec que hem d'avançar en la regularització dels ciutadans i ciutadanes a través d'aquesta iniciativa legislativa popular; que també li reclamem que hi donin suport, perquè al final també..., és a dir, jo també crec que hem de ser conscients que hi ha determinats debats que els hem d'entomar.

I un, per exemple, també és el dret a l'empadronament –el dret a l'empadronament. I aquí no podem fomentar la competència entre ajuntaments. S'ha de fer un pacte nacional a nivell de país i s'ha d'aplicar la llei. Perquè això vol dir, segurament, societats i barris més cohesionats, amb igualtat de drets. I això també ho han d'entomar, evidentment, des del Govern. Si volem construir aquesta nació de 8 milions de catalans i catalanes, una Catalunya més forta i més cohesionada. I jo crec que hi ha un debat que tard o d'hora l'haurem d'obrir, perquè, clar, si tenim pràcticament 1 milió de catalans i catalanes que viuen i treballen a Catalunya, paguen els seus impostos, però no voten... I aquest..., segurament, quan això ho entomem és quan acabarem amb aquesta gent i acabarem amb aquests discursos d'odi, que és quan tinguem ciutadans de ple dret en tots els camps i també amb el dret a vot.

Perquè –deia, no?, també–, a vegades, quan es parla de què és Catalunya..., i també sobre aquest concepte de nació com si fos immòbil, com nació petrificada. Deia, l'enyorat Arcadi Oliveres, que Catalunya és un país on tenim per pròpia la sardana, que és una dansa bizantina; mengem panellets i torrons, que són postres àrabs; vestim amb barretina, que és un barret que prové de Turquia i venerem una verge negra, que és la Moreneta. I als que ens agrada el Barça, que ja sé que no és a gust de tothom, però va ser fundat per un suís i tenim com a màxims ídols un argentí i un holandès. I ara diria que, a més a més, tenim un jove català, fill d'una dona catalana nascuda a Guinea Equatorial i d'un home català nascut al Marroc. Això és Catalunya.

Poden dir el que vulguin, però Catalunya sempre ha estat una nació viva. La voluntat de ser nació, però una nació que es construeix cada dia amb drets i llibertats. I l'adhesió a la nació només es construeix a partir dels drets i les llibertats, no d'essències pàtries de fa cinc-cents, mil o no sé quants anys. (*Alguns aplaudiments.*)

I també –i vaig també situant els dos darrers temes– volem saber quin paper juguem al món –també, quin paper juguem al món. Vostè ahir parlava, i jo crec que amb encert, que Catalunya és un país de pau i, evidentment, ens sacseja el que estem veient a Palestina, al Líban, a Iemen, a Ucraïna. També l'hi dic: crec que la gent està molt cansada només de declaracions. Molt frustrada. I s'han de prendre decisions –s'han de prendre decisions. I al final també un govern pot prendre decisions, cadascú en funció de les seves responsabilitats. Però jo, sincerament, no sé per què Catalunya ha de seguir mantenint relacions amb l'Estat d'Israel. I jo tinc la sensació que ahir es va quedar a mig camí. Perquè jo crec que també, a banda de prendre decisions, les coses s'han de dir pel seu nom: a Palestina hi ha un genocidi i Netanyahu és un genocida –a Palestina hi ha un genocidi i Netanyahu és un genocida. I això a mi m'agradaria que el president del meu país també ho pogués dir amb totes les lletres, perquè això també connecta amb el sentiment de milers de catalans i catalanes que no entenen el que està fent la comunitat internacional a Gaza, on estan massacrant milers de ciutadans i ciutadanes. (*Alguns aplaudiments.*)

I vaig acabant. Miri, l'hi deia la nostra presidenta, la Jéssica Albiach, en el debat d'investidura: li hem donat una oportunitat. Catalunya pot obrir una nova etapa. Jo crec que no necessitem governs febles, calen governs sòlids. Davant la situació de desordre global, que vostè hi feia referència, la gent necessita certes i esperances –certeses i esperances.

I nosaltres, ja ho sap, no li hem donat un xec en blanc. Nosaltres tenim un acord d'investidura. Ens devem a l'acord d'investidura i el nostre compromís és amb els ciutadans i ciutadanes de Catalunya, no amb el seu Govern. Una altra cosa és que, evidentment, amb la voluntat d'arribar a acords. I l'hi deia: els pressupostos –i ho sap també la consellera Romero– seran la prova de foc d'aquest acord d'investidura.

I, sobretot, bona gestió, sí –sí–, però també transformació –també transformació. I transformació vol dir reduir la desigualtat i lluitar contra l'emergència climàtica. I, sobretot, posar límits a aquells que volen fer negoci amb la vida dels catalans i catalanes.

Perquè, mirin, nosaltres el que necessitem és una majoria popular –una majoria popular– que entengui que els governs estan al seu costat, que estan evidentment per donar-li certes i per donar-li esperances, i sobretot, evidentment, perquè puguin viure millor. I això vol dir un govern amb un rumb clar, i un rumb clar vol dir habitatge i rodalies.

Moltes gràcies, president.

El president

Per respondre la intervenció del Grup Parlamentari dels Comuns, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Moltes gràcies, senyor Cid, per la seva intervenció. Permeti'm que a l'inici d'aquesta meua intervenció de rèplica li demani que traslladi a la presidenta del seu grup, a la senyora Jéssica Albiach, una ràpida recuperació, els meus millors desitjos en aquest sentit.

Lo primer que he de fer..., la segona cosa que he de fer és agrair, un cop més, l'acord que vam subscriure la formació política que presideixo amb el seu grup polític, amb els Comuns, gràcies al qual hem pogut arrencar aquesta legislatura i podem tenir un govern, no? Ho he fet amb Esquerra Republicana i ho vull fer amb vostès. I tornar a comprometre'm en el compliment estricte de la literalitat del que vam acordar amb vostès, fruit d'unes negociacions, en fi, que van donar un seguit d'acords. Per tant, que quedi clar, un cop més, la reiteració en aquest compromís de compliment dels acords que vam signar.

Ha parlat vostè de diferents temàtiques que li preocupen, sobretot de les dues que més li preocupen, que són l'habitatge i rodalies. En matèria d'habitatge, ahir vam fer una explicació de quina serà la nostra política –crec que és un punt ambiciosa– per resoldre aquesta qüestió.

Nosaltres pensem que el primer que s'ha de fer és construir més habitatge. Per tant, vam proposar la creació d'una reserva de sòl pública, de sòl a Catalunya, oberta als ajuntaments per poder-hi construir habitatge, habitatge de protecció pública, i vam dibuixar alguns instruments també per reduir a la meitat el termini de cent mesos actualment de construcció d'habitatges; alguns instruments que, en fi, no són cap descobriment, s'han posat alguns en pràctica en alguns altres territoris, la llicència bàsica per poder treballar en paral·lel, per no fer les coses seqüencialment, sinó poder-les treballar en paral·lel, no? Vaig plantejar algunes mesures en la banda no de l'oferta, sinó de la demanda, com són ajuts perquè les persones puguin arribar-hi.

Vostè ha plantejat avui –jo també en vaig parlar ahir breument– el que tothom també ha acordat, que és –vostè ha dit «un frau de llei»– un mal ús d'un instrument que és el dels habitatges de temporada, el lloguer de temporada, que respon a unes necessitats de persones que venen sis mesos, set mesos, vuit mesos a fer un estudi o uns estudis acadèmics a Barcelona o a Catalunya, o que venen a fer un treball i necessiten llogar un habitatge per a aquest període de temps, que són una part determinada de ciutadania, però que no són la majoria, i que s'està convertint en la porta de sortida per esquivar les regulacions de la llei d'habitatge en aquells 271, si no m'equivoco, municipis de zones tensionades que hi ha a Catalunya.

I, per tant, en lloc de dir: «Escolti'm, jo vull un lloguer per a tres anys, per a quatre anys, perquè em vull instal·lar aquí, perquè vull fer el meu projecte de vida aquí.» «Doncs, no, no, li faig, diguem-ne, de temporada en temporada i esquivo...» Això s'ha d'acabar. Jo vaig mencionar ahir també que ho podríem tenir resolt avui, això, si hi hagués hagut una votació per part de Junts en aquest sentit al Congrés dels Diputats. Crec que quedarà resolt abans de final d'any. Jo hi estic treballant, colla-

borant —és la meua manera de fer les coses— amb el Govern d'Espanya —ho està fent també la consellera Sílvia Paneque—, per intentar resoldre aquest tema una vegada més; amb altres instruments, si no pot ser amb la votació d'ahir, per resoldre aquest assumpte, que, efectivament, és un problema greu que afecta molts catalans i moltes catalanes. I només cal entrar a les pàgines web dels portals i ho veurem. Reconec que va haver-hi també una iniciativa aquí d'Esquerra Republicana en aquest sentit per fer les coses. Per tant, estem treballant en aquest sentit.

I vostè em diu: «Escolti'm, que s'apliqui la llei.» Compti-hi —compti-hi. Ho desplegarem en la mesura de les nostres possibilitats en l'àmbit de les nostres competències. Farem el que podrem per resoldre aquest tema, per ajudar a resoldre aquest tema i per fer complir la llei amb els instruments sancionadors que correspongui i amb els instruments, també, de verificació de que s'estigui complint la llei, d'inspeccions, que correspongui. Amb això ja hi pot comptar.

Ara, vull posar l'accent sobre les polítiques d'oferta. Per a mi, la solució a futur, la més sòlida, és construcció d'habitatge. Ja he dit abans que no és una qüestió fàcil, que requereix la col·laboració de moltes administracions, que requereix, en particular, que els ajuntaments s'hi sumin, que s'activin, i que també avancem algunes inèrcies a nivell de tramitació administrativa i, en fi, que tinguem un punt més d'agilitat a l'hora de resoldre les qüestions que ens plantegen aquelles persones, empreses, particulars, qui sigui, que vulguin construir habitatges.

M'ha demanat també..., m'ha posat l'exemple de Planoles, que, en fi, hi ha paquets d'habitatge d'altres administracions. Bé, hi treballarem. També —vostè ho coneix—, si un fa una anàlisi, a vegades, d'aquests paquets d'habitatge, hi ha de tot. Hi ha habitatges d'una qualitat, en fi, inadequada per a les condicions de vida que avui exigim, l'habitabilitat que avui exigim, hi ha habitatges que requereixen una inversió. Però és veritat que el que no podem consentir és que aquests habitatges estiguin desocupats i en desús.

M'ha demanat també..., m'ha parlat dels desnonaments. Jo en això li vull ser clar. Jo el que crec que hem de fer és que ningú que tingui un problema d'habitatge real i seriós es quedi sense una solució habitacional, sigui la que sigui. Crec que aquí s'està fent una bona feina des de les administracions, començant per les administracions municipals. Però jo no incompliré la llei —no la incompliré. Això també ho vull deixar clar, perquè no ens portem a enganys. Crec que es poden fer les coses bé complint la llei. I, per tant, no em demanin això —no ho faré.

Puc entendre accents diferents i visions diferents, però a mi el que em demanen els alcaldes amb els que parlo és..., la llei s'ha de complir. I si una persona té un problema d'habitatge, que vingui a l'ajuntament, que vingui a la Generalitat..., en fi, busquem una solució; l'hi donarem, si realment respon a un cas d'aquests.

Perquè aquí també —vostè ho sap—, en fi, hi ha de tot —hi ha de tot. Per tant, jo la llei —això li he de dir, senyor Cid— la compliré. Té el meu compromís de fer-la complir també, com vostè em diu, quan s'utilitza per esquivar una regulació a un preu de lloguer. I, per tant, el règim sancionador que correspongui i els mecanismes d'inspecció que corresponguin per revertir-ho.

M'ha parlat de rodalies. Jo hi estic compromès. Aquí he reconegut una línia d'acció prèvia al meu Govern, a la que donem continuïtat. Fixi's si hi donem continuïtat, que hem mantingut la persona que hi havia al capdavant, que és el comissionat Pere Macias, que no és ni d'Esquerra Republicana ni del PSC ni dels Comuns. Ve d'una tradició política diferent, però sap de trens, que és lo que necessitem per posar la persona que estigui al capdavant de rodalies. I, per tant, té el meu compromís de que això ho farem així.

També vull dir-l'hi amb claredat —sé que vostè ho coneix i sé que la majoria de diputats i diputades ho coneixen— que no resoldrem rodalies en cinc mesos, és literalment impossible. Les persones que coneixen la complexitat de la xarxa de rodalies, que són, en fi, expertes, si vostè parla amb elles, amb aquestes persones, totes

diuen que es necessitarà un període de temps ampli, perquè hi ha hagut una manca d'inversió, una desatenció a la xarxa, tant a la xarxa com en el material rodant, com en els trens, que provoca els incidents que hem vist aquests darrers dies, en particular ahir, que jo també demano excuses i hem demanat...

Què podem fer nosaltres? Primer, accelerar amb terminis realistes les infraestructures que s'han de fer. Tenen la dificultat de que, mentre fas la inversió, la xarxa ha de seguir estant operativa. I és una xarxa molt complexa. I això provoca, en fi, afectacions al servei, no?

Per tant, accelerar al màxim els treballs i, dos, informació i transparència als usuaris, perquè puguin conèixer... I jo també vull posar de manifest amb rodalies..., no per reivindicar-ho, no és una decisió que hagi pres jo, però crec que també hem parlat de rodalies i ningú n'ha parlat: són gratuïtes. (*Veus de fons.*) Sí, però, escolti'm, per a moments determinats..., perquè aquí oblidem les coses molt ràpid. És a dir, fa dos anys estàvem pensant si la inflació es dispararia el catorze o el quinze per cent. Ara estem al 2,4 per cent, si no m'equivoco. I vam dir en aquell moment: «Doncs vinga, anem...» Bé, i això també ha provocat que hi hagués una utilització de la que jo m'alegro molt. Hem generat..., hem posat l'oferta i la gent ha respost amb una demanda alta. Però això també s'ha fet, també vull dir-ho. Perquè quin compromís més important pot haver-hi amb rodalies que dir: «Escolti'm, vostè pot utilitzar...» Això també, diguem-ne... I ara, efectivament, hem de veure quina continuïtat es dona a aquestes polítiques. Però això també m'ha de permetre que ho posi damunt de la taula, no?

M'ha parlat també d'educació, de sanitat i de drets socials. El meu Govern aquí està compromès. Nosaltres ho hem dit: defensem un model de prosperitat compartida i defensem uns serveis públics potents. Ha mencionat tres polítiques. N'hi han més, però bé, la d'educació, la de sanitat i la de drets socials. Hi destinarem recursos, hi destinarem energies. No farem miracles –no farem miracles–, però crec que avancem; almenys, amb aquesta pretensió treballem. Ara, la nostra convicció, crec que compartida amb la majoria de grups d'aquesta cambra, és que aquestes tres polítiques necessiten reformes, si volem que siguin sostenibles en el temps.

I jo aquí també em permeto d'interpellar-lo directament a vostè, com a portaveu dels Comuns, perquè ens ajudin a fer aquestes reformes; que no seran senzilles, perquè tot canvi genera incomoditats, i genera... Però si no reformem aquestes polítiques, per més recursos que hi anem abocant –i tot té un límit en aquesta vida, tot té un límit–, doncs, no les podrem sostenir. Aleshores, aquí hem de tenir una mentalitat, tots, oberta, eh?, i entendre que hem de fer una aproximació de reformes.

Per això, diguem-ne, hem demanat, en primer lloc, als professionals que hi presenten els seus serveis que ens diguin com creuen ells –els que ho fan són els que més ho saben– que s'ha de fer, i, llavors, hem de discutir-ho els grups polítics, no? I jo li asseguro que el Govern que presideixo vetllarà perquè les condicions de treball de tots els professionals i servidors públics siguin les adequades i estiguin ben reconegudes.

Ara, també he de dir una cosa amb tota claredat: han de ser compatibles amb les exigències del servei. Vull dir, ha de venir gent en unes urgències un diumenge a la nit. I si és bo educativament, doncs, treballar matí i tarda, s'ha de treballar matí i tarda, i les condicions de treball, les seves adequades. Ho dic, perquè també a vegades veig plantejaments de dir: «No, les condicions de treball...» Bé, i les exigències del servei? Igual que quan hi ha un accident, hi ha d'anar una ambulància, doncs, hi han serveis que tenen unes exigències que hem de tenir molt presents. I són serveis molt delicats tots aquests. I els professionals que els atenen són professionals, en la seva immensa majoria, de primer nivell i vocacionals. Això també tinguem-ho present. I crec que aquí vostès poden aportar una credibilitat també en ajudar-nos a enfocar les coses d'aquesta manera. Hi insisteixo: en l'àmbit d'educatiu, en àmbit sanitari i en àmbit de drets socials.

Aquests serveis..., les polítiques públiques que donin resposta a aquests serveis necessiten, des del meu punt de vista o des del nostre punt de vista –aquí hi ha un matís que també vull posar damunt de la taula–, la generació de prosperitat a Catalunya. Jo també ho vull dir: hi estem a favor. Vostè ens trobarà sempre a favor d'uns serveis públics potents. M'he expressat clarament entre els dos models. He simplificat, naturalment, però els dos models que estan en discussió: prosperitat compartida, prosperitat excloent. Alguns que volen, diguem-ne, més recursos de l'Estat per abaixar impostos... Això no, nosaltres no estem aquí, eh? Estem a l'altra banda, estem a la banda d'una prosperitat compartida, però prosperitat. I, per tant, jo crec en els mecanismes de l'economia de mercat regulada –regulada. I aquesta és la posició del nostre partit polític; vostès tenen matisos. Per això ho vull dir, perquè també hem arribat a uns acords, però tenim posicions polítiques.

Prosperitat amb mecanismes d'economia de mercat regulada, naturalment. Ja hem vist lo que ha portat, lo que fa feliç als portaveus; que ho respecto, però no ho comparteixo. No hi és, aquí, el senyor Fernández, el senyor... Ells volen una cosa de campí qui pugui. Ja ho hem vist. Això va petar el 2008 amb la Gran Recessió. No va funcionar. I la recepta que es va donar va fracassar encara més, que van ser les polítiques d'austeritat. Jo no estic aquí. Nosaltres no estem aquí. Ara, ha d'haver-hi mecanismes d'economia de mercat, i, per tant, jo, doncs, tampoc no... A mi, diguem-ne, que hi hagi empreses grans que funcionin em sembla bé. El que vull és –i és la meua responsabilitat– una sanitat que funcioni, una educació que funcioni, unes polítiques de drets socials que funcionin; que la prosperitat no es quedi en poques mans, sinó que arribi a tot arreu. La resta... Aquest és el meu focus, i aquí ens trobarem, eh?

Ha parlat de turisme. Jo no... Jo crec que el turisme és una font de generació de prosperitat a Catalunya, però també crec que s'ha de regular. I crec que hem pres mesures, s'han pres mesures a Catalunya en aquest sentit, eh? Una part dels acords que tenim apunten cap aquí. La més, si vol vostè, emblemàtica que ha tingut més ressò en els darrers mesos ha sigut una que ha pres l'alcalde de Barcelona, l'Ajuntament de Barcelona, de dir «prou als pisos turístics». I ha tingut una bona acollida. I jo la defenso i la faig meua.

El Parlament va fer una legislació que permet que cada municipi, en funció de la seva situació, adopti aquella política que cregui més convenient. És a dir, no és lo mateix Barcelona que la Bisbal d'Empordà. Ara, el turisme, font de prosperitat, regulat amb certs límits, no pot ser un campí-qui-pugui. I ja hem recorregut de prendre algunes mesures en la línia de la regulació d'aquest turisme, que haurem de discutir entre els diferents grups. Tinc interès en discutir-les amb el seu grup. Tinc interès a buscar punts de connexió amb el seu grup, però un discurs de regulació.

Jo no defenso que vinguin 20 milions més de turistes a Catalunya. Jo no defenso això. Jo defenso un turisme, que és una part important de l'economia catalana, però com ho és l'automoció, com ho és la indústria química, com ho és la indústria farmacèutica, com ho és, no ho oblidem, el sector primari, com ho és tot el món de la recerca i les noves tecnologies –la consellera Núria Montserrat ens ho recorda constantment. Són sectors molt importants de l'economia catalana. Tots ells conformen... I això potser és una de les riqueses de la nostra economia, que no és monocultiu, sinó que té una diversitat de sectors on és molt competitiva.

Crec que per seguir generant prosperitat, hem de tenir una economia connectada. I jo defenso que estigui connectada també aeroportuàriament. I també defenso que, un cop tinguem el dictamen tècnic que s'està treballant, doncs, seguim i vegem com hem d'enfocar aquesta qüestió. Ja dic que serà sempre i en tot cas, almenys pel que fa referència al Govern de Catalunya, amb els màxims estàndards mediambientals. Això ja ho dic. Ara, jo també l'hi he de dir: no vull perdre aquesta setena po-

sició –no sé si és setena o sisena– que té l'aeroport de Barcelona. Això crec que és un enriquiment per als catalans i per al conjunt de l'economia catalana. Aquí, doncs, haurem de trobar els punts d'acord que siguin possibles que hi coincidim tota la cambra. Jo crec que és un posició, l'hi he de dir, que vaig expressar sempre amb tota claredat i amb tot respecte. Ara, deixem treballar, veurem quin és el resultat d'aquest treball quan el tinguem.

S'ha referit també al finançament. Jo he reiterat el compromís. Efectivament, per poder desplegar polítiques públiques necessitem que hi hagi prosperitat, perquè són recursos per a Catalunya, i que hi hagi un finançament just, en els termes que hem acordat, en aquest cas, amb Esquerra Republicana de Catalunya, que vostès coneixen i que crec que també són de la seva satisfacció al treballar en aquest acord. Jo li agraeixo, en aquest sentit, l'expressió que sempre han fet de suport a un finançament just per a Catalunya, i també en termes de no posar en risc la solidaritat amb la resta de territoris d'Espanya. Crec que això és un plantejament d'esquerres. Tots ho fariem de forma diferent si ho poguéssim fer sols. Ho hem de fer junts i hem trobat una manera de fer-ho plegats, no?

Ha parlat també de la llei de barris. Hi estic completament compromès. Crec que és un instrument positiu. Per cert, ha fet referència vostè al president Maragall, abans alguns portaveus han fet referència al president Montilla; ens comparen. Per mi és un honor que se'm compari amb el president Montilla. Crec que no..., en fi, no només... Alguns ho feien: «I vostè és com el Montilla.» Doncs, escolti'm, si ho fos –que no ho soc–, ja m'agradaria a mi, que començo –ell ja ha fet un trajecte, jo començo. Ja veurem com van les coses. Vull ser humil en això. Però a mi no em fan mal; al contrari, penso: «Caram, tu, com en consideren, tu.» I amb en Maragall no em vull ni comparar. Són dos referents per a mi. Per tant, crec que les seves presidències el pas del temps també les ha anat posant en el seu lloc. Clar que van fer coses que no estaven bé, però també se'n van fer que estaven bé. I, per tant, també li agraeixo la menció que ha fet vostè.

I un dels instruments, possiblement una política de les més emblemàtiques d'aquests governs, va ser la llei de barris. Perquè és concentrar en un barri, que és on hi ha, on es toquen els problemes reals –socials, d'atenció mèdica, sanitària i d'atenció educativa–, és allà on hem de posar els recursos de forma mancomunada amb els ajuntaments en qüestió. Per tant, és una política que recuperem.

Ha fet referència a que hem de fer front als discursos d'odi sense complexos. Hi estic d'acord –hi estic d'acord. És una de les qüestions més rellevants que tenim. Tothom que es mira aquesta qüestió amb un mínim d'objectivitat i amb valors mínimament humanistes, amb l'accent que vostè vulgui, sap que necessitem..., que és convenient que vingui gent. Ho necessitem, però, a més a més, des d'un punt de vista dels valors, els hem d'acollir. Jo he intentat també desgranar els arguments que defenso en aquesta qüestió i crec que aquí ens trobarem. I penso que com més pedagogia i com més explicació puguem fer en aquesta qüestió, doncs ho té...

Ha fet una descripció de la pluralitat de Catalunya, de les identitats –si volem dir-ne així– de Catalunya com la suma d'aportacions molt diverses –de Turquia, de Bizanci, d'altres parts d'Espanya. És així –és així, és així. Catalunya i moltes altres parts del territori. Som una suma, un producte d'aglomeració. I això, hi insisteixo, no només no ha debilitat la nostra identitat, sinó que l'ha enriquida, eh?

I en matèria de la situació bèl·lica que viu el món, m'ha demanat agosarament. Tot –tot. Crec que vaig ser explícit ahir. Ara, tocant de peus a terra, una cosa és Netanyahu i una altra cosa és Israel. Una cosa és Putin i una altra cosa és... (*David Cid Colomer fa gestos de desaprovació.*) No, no..., i una altra cosa és Rússia. (*Veus de fons.*) No. No, no, no. I crec que el Govern d'Espanya, del que vostès i nosaltres formem part, ha estat al capdavant de decisions, en aquest sentit, de reconeixement d'Israel i de decisions valentes, que no són senzilles.

Jo defenso que Catalunya tingui una acció exterior en el marc del nostre Estatut. M'he compromès i ho compliré, en aquest cas amb Esquerra Republicana, a consolidar les delegacions que tenim a l'exterior i a veure com es mantenen. I això ho faré. No hi ha delegació de la Generalitat a Israel. Hi ha un acord d'obrir-ne una, pres per la consellera Victòria Alsina, no implementat. Ara s'entén que no és el moment d'implementar-la. Jo no revertiré aquests acords. Faré les coses com s'hagin de fer.

I, si volem tenir una acció exterior seriosa, no podem anar a cop d'actualitat ni a cop de conjuntura. Hem de pensar en interessos a llarg termini i fer-ho amb un punt de seny. I això és compatible amb dir les coses clares, com crec que les vaig dir ahir, i amb defensar un món regit per regles i no on imperi la llei del més fort, que és un món que Déu nos en guardi. No anirà enlloc, com alguns defensen. I esperem que les coses, els propers mesos, vagin en la direcció correcta.

M'ha dit que hi ha una oportunitat. Jo hi estic d'acord. Ho ha dit també el portaveu d'Esquerra..., el president d'Esquerra –perdó–, el senyor Josep Maria Jové. Hi ha una oportunitat. I m'ha dit que, bé, que s'ha de fer bona gestió i revolució del bon govern, però s'ha de fer una gestió per transformar.

És veritat, però jo també vull aprofitar la seva intervenció per reivindicar la gestió. He sentit aquests dies: «Miri, vostè és un gestor.» I ho deuen dir amb un to despectiu. Escolti'm, tu, sí, és que la política és gestionar: rodalies, l'habitatge, la justícia, els drets socials. I ja si em diuen algun dia que soc un bon gestor, fins i tot no m'ho creuré. És l'aspiració que tinc, diguem-ne. El meu... Vostè diu: «Com voldria ser recordat?» Doncs com un bon gestor. Passar, com diuen, de gestor, amb un to, em sembla, un punt despectiu –no em fa mal, al contrari, m'enorgulleix i és lo que he de fer–, a que em diguessin: «Han gestionat mínimament bé i han deixat el país una mica millor de com el van trobar.» En aquesta direcció estem treballant.

Gràcies, senyor Cid.

El president

A continuació, per a la rèplica, té la paraula el senyor David Cid Colomer. També m'adhereixo a la reflexió que feia el president de la Generalitat amb relació al desig de millora de la presidenta del Grup Parlamentari dels Comuns, Jéssica Albiach.

David Cid Colomer

Gràcies, president. Vostè parlava, no?, que defensa una economia de mercat regulada, deia. Convindrà amb mi –o potser no; en tot cas, crec que pot ser un punt de trobada– que la situació de l'habitatge al nostre país regulada regulada no ho està. Segurament tenim matisos, però, en tot cas, diguéssim que la situació del mercat de l'habitatge no forma part d'una economia de mercat regulada. Jo crec que forma part d'un camp-qui-pugui i, evidentment, en aquest cas, bàsicament d'una economia absolutament desregulada del que és avui la política neoliberal pura, que és que es pot fer negoci amb qualsevol cosa i es pot fer negoci també amb els drets i les llibertats dels ciutadans i ciutadanes.

I vostè feia referència... Crec que deia: Jo crec, no?, en l'oferta. Miri, nosaltres, o sigui, vam Acordar, conjuntament amb vostè, que s'havien de construir cinquanta mil habitatges en quatre anys. És una feina ingent. Vostè deia que és difícil. Nosaltres som conscients que és molt difícil. Hem gestionat també i sabem la dificultat que té. Per tant... I, de fet, sabem també la feina que ha fet la Generalitat els darrers deu anys, no? Jo tampoc soc molt de posar el retrovisor, però l'Incasòl en deu anys ha acabat 570 habitatges. Tenim camp per córrer i n'hem fixat quinze mil, en aquest cas, de l'acord d'investidura des de l'Incasòl. I, evidentment, hem d'explorar totes les vies per construir habitatge, però no només.

O sigui, evidentment, l'oferta, això és fonamental; evidentment, també la rehabilitació. Vostè feia referència a la llei de barris. Ens hem marcat..., i avui parlava, concretament, també de Pineda, és a dir, de... Tenim un parc públic, en aquest cas,

d'habitatge molt antic, amb moltes deficiències. Ens ha passat a Badalona. Ens ha passat també, evidentment a Pineda. Ens ha passat a moltes ciutats. Jo vaig tindre també la ocasió de visitar el barri del Besòs. Encara que els hi sembli increïble, hi ha pisos de vuit-cents i nou-cents euros apuntalats, perquè es poden enfonsar. I, per tant, l'objectiu que ens hem marcat de 150.000 habitatges rehabilitats a Catalunya crec que també és clau, i crec que l'instrument de la llei de barris..., i evidentment una llei de barris adaptada al segle XXI, amb intervenció sobre l'eficiència energètica i sobre, evidentment, el consum energètic, crec que és clau.

Però també cal posar límits al mercat privat; és a dir, la part de regulació, no? Amb membres del seu govern, ho compartíem aquests dies. S'ha de fer tot a la vegada i el més ràpid possible. És a dir, només amb l'oferta no ho resoldrem, perquè el mercat devora l'oferta. Sí que crec que és positiu que hem avançat; és a dir, l'acord parla –i evidentment també ho han fet vostès aquests dies– d'habitatge públic de lloguer; és a dir –permeti'm l'expressió col·loquial–, no la tornem a cagar. És a dir, no tornem a vendre'ns, en aquest cas, l'habitatge públic de Catalunya o a malvendre l'habitatge públic de Catalunya. Crec que necessitem avançar cap a aquest pràcticament deu per cent d'habitatge públic de lloguer si volem incidir, evidentment, en els preus de l'oferta. Per tant, evidentment, oferta sí, però cal posar límits a aquells que estan fent negoci amb el dret a l'habitatge. Jo vull un govern que situï aquests elements.

I en el tema del lloguer de temporada, que vostè també hi feia referència, jo crec que tenim recorregut. Jo, evidentment, no demano que el Govern se salti la llei. Que el Govern faci complir la llei; és el que ha de fer. I tenim camp per córrer, evidentment, en aquest sentit. I jo, sincerament, crec que, evidentment..., la meua opinió és que s'està fent frau de llei, perquè no és creïble que el seixanta-tres per cent de l'oferta a Barcelona sigui per a gent que ve sis mesos a passar una temporadeta a Barcelona, a estudiar o a treballar. És que els números no quadren –no quadren, els números. I, per tant, crec que evidentment necessitem un govern que hi doni resposta; que faci campanyes a nivell institucional, que evidentment aprovi el règim sancionador i que, evidentment, després inspeccioni i sancioni si algú se salta la llei.

I pel que ha fet referència vostè dels desnonaments, jo no li demano que se salti la llei; jo demano que el Govern acompanyi. De fet, en l'acord també tenim... O sigui, nosaltres li diem: «No pot ser que l'únic acompanyament que rebi, en aquest cas, un ciutadà o ciutadana que pot perdre la seva casa sigui al final del camí, quan arriba el desnonament. I arriba, en aquest cas, moltes vegades dels Mossos d'Esquadra.» Jo crec que aquí hi han experiències i estan a l'acord..., és a dir, la Generalitat té capacitat de mediar, evidentment, entre el públic i el privat, entre el propietari i, evidentment, l'inquilí, per veure si es pot trobar una solució, es pot trobar un lloguer social i podem evitar situacions que, des d'un punt de vista..., després, acaben generant molt impacte també en el pressupost de la Generalitat. Perquè després, si vol, li pot preguntar també, en aquest cas, a l'alcalde de Barcelona, el volum de recursos que es destinen a pagar, evidentment, solucions habitacionals que no són les ideals, des d'un punt de vista econòmic, ni per a l'Administració ni, sobretot, per a les famílies. I, per tant, crec que aquest és l'element.

I jo insisteixo en el que deia: no pot fallar i no podem fallar si no volem acabar pel pedregar amb l'accés a l'habitatge. Jo crec que, sincerament, es juga la legislatura i ens la juguem en el Govern de l'Estat; almenys és la nostra percepció i és, evidentment, la nostra sensació.

I sobre el tema de..., parlava també del turisme. Miri, jo celebri que avui em digui que no vol 20 milions de turistes més. I jo li he sentit dir... Jo deia: «No soc molt de posar hemeroteques, però si busco el tall el trobo». No me'n va dir 20 més. me'n va dir més, però..., en aquest faristol. Però, en tot cas, jo crec que hem de triar –hem de triar. És a dir, jo, evidentment..., nosaltres..., o sigui, crec que Catalunya,

és a dir, necessita el sector turístic; és un sector que contribueix a la nostra economia. Crec que hem d'incidir també, evidentment, en les condicions laborals, moltes vegades, d'aquest sector, els hem d'acompanyar; però també hem de decidir. És a dir, un país de turistes o un país de trens? I això va de les prioritats i també va de model productiu, perquè el que llastra més, en la meua opinió, la productivitat del país i l'economia del nostre país, quan es parla de prosperitat compartida i de generar economia, segurament és les deficiències que tenim en infraestructures, però en les infraestructures que fan servir cada dia milers i milers de catalans per anar a treballar. I això és el que genera un impacte més gran en la nostra manca de competitivitat.

I moltes vegades..., s'equivoca moltes vegades, per exemple, també la dreta, quan vol intentar jugar a situacions de paradís fiscal. És a dir, moltes vegades les empreses trien Catalunya o triaran Catalunya per si tenen bones infraestructures que la permeten connectar. I evidentment, per nosaltres, jo li dic no només rodalies, és que segurament on ens juguem també els quartos des del punt de vista de competitivitat a nivell català és amb el Corredor Mediterrani –és amb el Corredor Mediterrani. I, per exemple, amb la connectivitat del port de Barcelona, que per nosaltres, evidentment, en el transport de mercaderies és clau connectar-lo amb el ferrocarril, perquè evidentment siguem capaços de ser una porta d'entrada, en aquest cas, tant d'exportacions com d'importacions de l'economia catalana. I el port és clau. Per a nosaltres, ja l'hi dic, el port és clau abans que l'aeroport, també l'hi dic. Corredor Mediterrani, rodalies i el port.

Nosaltres, òbviament, volem prosperitat compartida. Però, òbviament –també l'hi deia–, volem prosperitat climàtica. I, miri, jo també l'hi dic: jo crec que això té límits. Perquè, clar, a la gent li demanem: «Recicla», el porta a porta; després, «consumeix menys aigua»; després li demanem: «Ves a treballar amb rodalies, encara que triguís més». Ara, els turistes que vinguin i emetin tot el CO₂ que vulguin. Això en algun moment ens petarà –ens petarà.

O fins i tot quan l'hi estem demanant al país. Nosaltres necessitem un pacte de país per fer un salt en energies renovables. Estem fatal. Tenim només el quinze per cent de l'energia que necessita Catalunya. L'energia, que és un element estratègic de sobirania energètica per al nostre país, quan hem d'arribar teòricament el 2030 al cinquanta per cent d'energia renovable. Necessitem un pacte amb el territori, perquè evidentment haurem d'ocupar una bona part del nostre territori per instal·lar energies renovables. I vostès li demanaran..., per una banda, li demanem al territori: «Necessitem posar, evidentment, parcs fotovoltaics. Necessitem, evidentment, posar parcs eòlics. Però mentrestant seguirem emetent més CO₂ perquè, no?, posarem més tub a l'aeroport.» Jo crec que això hi haurà un moment que no funcionarà, perquè li demanem esforços als ciutadans al dia a dia, però per altra banda...

Jo soc poc de..., cançons segur que no, perquè jo també li he de dir que jo i la música no, però de recomanar coses, perquè també a vegades em sembla bé. Miri, hi ha un llibre, que no és d'algú nostre, jo crec que el deu conèixer bé, que es diu *Genocidio climático*, que és del David Lizoain, no? –la consellera d'Economia el coneix bé–, que jo crec que –no sé si l'ha llegit o no, però li recomano–..., i explica una dada, que la vaig haver de llegir tres vegades, sobre aquests nou-rics o aquests *pijos* que corren. Un viatge d'onze minuts en un vol en avió espacial –onze minuts, eh?, ho vaig haver de llegir diverses vegades– és l'equivalent al que emetran de CO₂ 1.000 milions de persones al llarg de la seva vida –1.000 milions de persones al llarg de la seva vida. Per tant, això segurament és l'expressió d'un model que no té sentit i que, evidentment, la prosperitat compartida i la prosperitat climàtica han d'anar de la mà.

I sobre –vaig acabant, president– serveis públics. Miri, jo..., no seré jo qui li negui la gestió. La gestió, evidentment, si jo vull anar al metge de capçalera en quaranta-vuit hores, això és gestió. Però al país també vol dir tindre esperances, també;

gestió i esperança. I en sanitat, perquè m'entengui bé, el que no pot ser és que tinguem un treballador de l'ICS que té unes condicions laborals, per exemple a l'hospital Trueta, i al seu costat, un treballador de l'IAS, de l'Institut d'Assistència Sanitària, que és una empresa cent per cent pública de la Generalitat, que treballa costat a costat amb el mateix treballador, que té unes condicions laborals i salarials diferents. I això és el que passa en el nostre model sanitari. Jo sempre he entès que l'esquerra és a igual feina, igual salari. I això no és el que passa, no amb la sanitat concertada, que ja ho podríem discutir, això passa a la sanitat pública –a la sanitat pública–, en una empresa que és cent per cent, en aquest cas, propietat de la Generalitat.

I acabo amb el que li deia. Vaig acabant –perdó. Si em deixa trenta segons més...

Sobre el que situava de Palestina. Miri, nosaltres defensem el dret internacional, però el que no pot fer... Jo ho sento, eh?, i jo hi estic d'acord. És a dir, si Putin és un dictador i, evidentment, ha vulnerat el dret internacional envaint Ucraïna i intentant canviar les fronteres amb l'ús militar i per la força, i hem aplicat sancions a Rússia, cosa que jo estic d'acord, el que no pot ser és que, en aquest cas, amb l'Estat d'Israel..., amb el Govern, que no amb la seva població, amb el Govern de Netanyahu. Jo he sigut claríssim: el Govern d'Israel està fent un genocidi a Palestina i Netanyahu és un genocida. I no apliquem cap –cap– mesura –cap. Jo el que demano és coherència. És a dir, si parem els peus a Putin...

El president

Sí que ha d'anar acabant, senyor diputat.

David Cid Colomer

...cosa que estic d'acord, a Netanyahu li hem de parar els peus.

Moltes gràcies, president.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies, senyor Cid. Bé, en matèria d'habitatge, reiterar el compromís amb el que vostè em demanava de fer complir la llei i, efectivament, dir-li que també en aquest capítol ha d'haver-hi lideratge de polítiques públiques.

Hi han tres, per a mi, conceptes fonamentals, no?, que, una mica –ho deia vostè–, serien el resum del que crec que hem de fer amb aquest model de prosperitat compartida, que són lideratge públic –també en matèria d'habitatge, lideratge públic–, reformes –actitud reformista–, i actitud de col·laboració i de suma en l'àmbit europeu –més Europa. Són les tres coses, molt resumidament, de l'informe Draghi: lideratge públic, reformes –actitud reformista–, i més Europa. En aquest cas també diríem, aquí a Catalunya, més cohesió. Això és l'enfocament que hem de fer, en particular en l'àmbit d'habitatge, que efectivament hem de regular el mercat, no?

On es veu això d'una forma molt especial, des del meu punt de vista –i no n'hem parlat massa en aquest debat i jo tampoc no vaig referir-m'hi segurament suficientment a la meua intervenció d'ahir, però aprofito aquest fil que vostè em llença per estirar-ho–, és, per exemple, en la regulació de les noves tecnologies. Qui està al comandament d'això? Empreses privades. Avui hem vist una notícia, aquest matí, jo no he pogut analitzar-la a fons ni conèixer-ho, però hem vist que hi ha una autoritat americana que diu: «S'ha de dividir Google.» No pot ser, aquí hi ha una collusió. S'ha de regular aquests sectors. No es poden deixar a les mans només de l'empresa privada. Ha d'haver-hi una regulació pública, per descomptat.

Això, jo ho tinc molt interioritzat i penso que, per a aquells que encara ho dubtin, el repàs del que ha passat des de la Gran Recessió fins ara i els anys previs n'és una mostra: règims de generació de prosperitat, d'economia de mercat, però sobretot un

lideratge i una regulació pública. I l'àmbit on podem fer-nos forts i regular públicament amb una certa capacitat de massa crítica és Europa. I per això és tan important tenir projectes compartits, participar-hi, ser-hi, per poder dir: «Un moment.»

Jo ho vaig veure això molt directament –faig una única referència molt breu a això– a l'època de la pandèmia amb les vacunes. Nosaltres vam poder comprar. I vam poder, perquè anàvem tots els europeus junts, no un de tot sol –no un de tot sol. I vaig veure també el drama dels que no tenien el paraigua europeu: Andorra, per exemple –Andorra, per exemple. Doncs hi vam ajudar i vam... La solidaritat dels partits de progrés vam ajudar; naturalment que vam ajudar, com no hem d'ajudar, no? Però aquest és... Per mi aquesta és la clau, no?

Vostè ha dit abans: «Aquesta ha de ser la legislatura de l'habitatge.» Jo soc molt «reaci» a posar aquests títols així, però l'habitatge ha de ser un punt clau d'aquesta... I ho ha vinculat amb rodalies i no ho ha fet explícit, però tenen relació les dues coses. Perquè s'han de fer habitatges a llocs accessibles i, per tant, una bona política de rodalies, una millora de rodalies, permetrà fer una política d'habitatge amb sòls que estiguin bé. Per tant, tenen relació i són, podríem dir, fins i tot la cara i la creu de la mateixa moneda. Si resollem bé les rodalies, si hi ha un bon servei de rodalies, doncs la gent no tindrà inconvenient a adquirir un habitatge a trenta minuts, a quaranta minuts del lloc de treball, sigui Barcelona, sigui...

I si posem un mallat bo entre totes les àrees metropolitanes de Catalunya, que no només n'hi ha una que és Barcelona, sinó que s'està treballant en la de Tarragona i potser també en l'entorn de Girona –pel que vaig conversar amb l'alcalde Salellas, hi ha una voluntat de fer-ho–, doncs això anirà bé. Per tant, són dues coses que tenen la mateixa..., són la cara i la creu, no?

I ha parlat també del port i del Corredor Mediterrani. Completament d'acord. Al port ja s'està treballant en els accessos ferroviaris, i el Corredor Mediterrani, en fi, el que estem fent és implementar-lo. Són coses que tenen el seu recorregut.

En el turisme, jo ja ho he dit. Crec que és un factor de prosperitat, però que ha de ser regulat. Hi ha un consens ampli en aquest sentit i el sector ha de fer una part de feina i el Govern i les administracions n'hem de fer una altra. Hi hem de posar una regulació, un topall, i hem d'estudiar també com contribueix la part, diguem-ne, compartida d'aquesta prosperitat. Com fem que aquest sector, un sector de generació de prosperitat, comparteixi aquests guanys que té amb el conjunt de la societat. Hi han mecanismes que els anirem enraonant.

M'ha parlat d'energies renovables. S'ha de fer un pacte amb el territori, efectivament, per recuperar el temps perdut i per posar-nos al dia en aquesta qüestió. I m'ha mencionat el llibre de David Lizoain, *Genocidi climàtic*. És una persona que conec personalment. De fet, forma part del Govern. Està a la conselleria d'Alícia Romero. És una persona que aprecio, que té, efectivament, sempre un esperit de visió de futur i que..., no he llegit el llibre, el tinc –em sembla que fins i tot dedicat per ell–, però sí que he tingut ocasió de conversar amb ell d'aquesta i d'altres qüestions.

Jo n'hi recomanaré un altre, de llibre, que tampoc no he llegit, però que tinc pendent de llegir, que me'l va recomanar una persona que és un punt de connexió entre vostès i nosaltres, que és el meu admirat professor Manel Castells: *The End of Reality: How four Billionaires are Selling out our Future –La fi de la realitat: com quatre bilionaris s'estan venent el nostre futur–*, Jonathan Taplin. Demolidor. He llegit les primeres vint-i-cinc pàgines –demolidor. Va contra aquesta historieta dels viatges espacials i del control de la intel·ligència artificial i d'intentar que les empreses siguin robots i no hi hagi treballadors. Tot això.

I és bastant esfereïdor, eh? –és bastant esfereïdor. Els viatges espacials, tot lo que és aquest tipus de qüestions, des del sector públic, no en mans d'empreses privades. En això estem d'acord.

Gràcies.

El president

Suspenem la sessió, que reprendrem a les quatre de la tarda.

Se suspèn la sessió.

La sessió se suspèn a un quart de tres de la tarda i tres minuts i es reprèn a les quatre de la tarda. Presideix el president del Parlament, acompanyat de la vicepresidenta primera, la secretària primera, el secretari segon, la secretària tercera i la secretària quarta. Assisteixen la Mesa el secretari general i el lletrat Ferran Domínguez García.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El president

Es reprèn la sessió.

Tot seguit intervindrà el Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra. Aquest grup parlamentari ens ha demanat poder partir la primera intervenció amb dues diputades: per una banda, la senyora Laia Estrada Cañón, i, per altra banda, la senyora Laure Vega.

Jo els marcaré un temps de trenta minuts i els plantejo que s'autogestionin. Per tant, vostès mateixes... Tenen el compte enrere. Per tant, en arribar als quinze minuts, no..., si els sembla, no els faré cap advertiment. Vostès mateixes s'autogestionen. D'acord? (*Pausa.*)

Doncs té la paraula, en primera instància, la senyora Laia Estrada Cañón.

Laia Estrada Cañón

Gràcies, president. President Illa, com vostè va fer, nosaltres començarem aquesta intervenció parlant de Palestina. Portem un any de genocidi del poble palestí, que s'afegeix als setanta-sis anys de colonització israeliana, les quatre invasions del Líban. I tot això és possible per una complicitat vergonyosa per part de la comunitat internacional, especialment pel paper dels Estats Units i de la Unió Europea.

Vostè també va esmentar l'horrorosa xifra de 200.000 morts que quantificava *The Lancet*, perquè no només comptabilitza les morts per les bombes, sinó també les morts per la fam, per la set, per les malalties. La majoria d'aquestes morts són de dones, criatures i ancians. I, president, no n'hi ha prou amb mostrar el seu rebuig, no n'hi ha prou amb mostrar la seva disconformitat. Ni tan sols n'hi ha prou amb dir que es reconeix l'Estat palestí si es continua col·laborant, si es continua armant i protegint aquells que neguen l'existència d'aquest poble. No n'hi ha prou amb això. I, per tant, l'instem a tancar d'una vegada l'oficina d'Acció a Tel-Aviv. Això seria coherència; lo altre és cinisme.

Dit això, volem recordar també que fa tot just una setmana rememoràvem l'U d'Octubre, aquella data en què, com deia el nostre company David Fernández, volent ser república vam aprendre a ser poble. I ho diem perquè l'U d'Octubre va ser possible perquè el Govern va posar les urnes, per descomptat, però també va ser possible gràcies a la determinació i la valentia de tot un poble que es va anar organitzant, que va anar adquirint consciència en els dies i setmanes previs a aquesta fita amb tota una sèrie d'accions col·lectives que potser han passat molt més desapercebudes.

Parlem de la concentració de desenes de persones a les portes d'una impremta escorcollada a Constantí, dels clavells d'un centenar de veïns i veïnes a les portes d'*El Vallenc*. Parlem també de milers i milers de veïns abocant el seu suport al Govern davant dels escorcolls a les diferents conselleries, en especial la d'Economia, i també buscant el seu suport a la nostra seu, que mai no estarem prou agraïdes.

Després va venir el boicot dels estibadors de Tarragona i de Barcelona negant-se a proporcionar serveis als vaixells que allotjaven la Policia Nacional i la Guàrdia Civil que havien portat aquí a atonyinar-nos, i la brutal demostració de suport al referèndum protagonitzada pels bombers al Museu d'Història de Catalunya. Després van venir les manifestacions estudiantils, els dies previs a l'1 d'octubre, fins a arri-

bar a l'ocupació de les escoles i dels col·legis electorals omplint-los d'activitats per garantir que estiguessin oberts.

I allò va ser el que ens va permetre adquirir una consciència col·lectiva i marcar una fita històrica, afrontant l'U d'Octubre amb enginy, amb valentia i amb determinació, perquè qui no té por no obeeix ordres. I per alguns era la fi del recorregut. Per naltros l'1 d'octubre i el 3 d'octubre –la vaga general reconvertida en aturada de país amb tota la intencionalitat del món, però d'això en parlarem un altre dia–..., havien de ser per naltros l'inici que fes possible la construcció d'una república que respongués als anhels d'independència i de més justícia social per al nostre poble.

Uns anhels que, malgrat els resultats de les darreres eleccions autonòmiques, nosaltres sabem que es mantenen vius i que a mesura que s'agregui la crisi social i ecològica que patim prendran més força. Nosaltres no reivindiquem l'U d'Octubre amb nostàlgia ni tampoc amb frustració. Nosaltres reivindiquem l'U d'Octubre amb responsabilitat, perquè sabem que nosaltres també hem contribuït a malbaratar-lo, però sobretot amb l'orgull de qui sap que aquest poble és conscient del que va ser capaç i que, per tant, hi tornarem i aprenent dels errors vencerem.

Però hi ha una altra efemèride que ha passat molt més desapercbuda, la del norantè aniversari dels fets d'octubre del 34, quan els obrers de molts pobles i ciutats van prendre el poder proclamant la República catalana i socialista com a resposta a l'entrada de l'extrema dreta al Govern de la República. Molts d'aquests obrers i obres s'hi van deixar la vida. Salvant les distàncies, fa noranta anys va succeir el mateix que visquérem el 2017: un poble al carrer, decidit a donar-ho tot, que va ser enganyat per uns líders polítics que només aspiraven a fer un cop de força per negociar més i millor amb Madrid. I Madrid no va voler negociar. I Madrid, com sempre, no va voler negociar i va fer un cop d'estat portant a la presó els dirigents polítics que el poble havia triat en sufragi.

Ara bé, fa noranta anys el PSOE també va ser reprimat. Fa set anys el PSOE i el PSC van ser còmplices necessaris. L'octubre del 2017 i del 1934 mostren moments en què el projecte d'alliberament nacional del nostre poble ha anat de bracet de les seves reivindicacions socials. I només quan ha succeït això el nostre país ha pogut avançar i superar aquesta història que cada trenta o quaranta anys es repeteix perquè no som capaces de posar fi a aquest estat centralista i aristocràtic que ens oprimeix des de fa tres segles.

I si avui, en el marc d'aquest debat de política general, reivindiquem aquest binomi, república catalana i revolució social –no revolució del bon govern, de la normalitat institucional o del respecte; república catalana i revolució social–, ho reivindiquem perquè pensem que és més vigent que mai. No hi ha independència sense sumar-hi totes les classes populars i treballadores, que això és el contrari de convertir-nos en una minoria nacional, com pretén fer el feixisme que s'amaga darrere de l'estelada. I tampoc no té res a veure amb defensar els interessos d'una minoria privilegiada de rics i facilitar-los el seu afany insaciable d'acumulació permetent-los pagar menys impostos o privatitzar-ho tot perquè facin encara més negoci, com massa sovint proposa Junts per Catalunya.

Companys i companyes de Junts per Catalunya, recordin que vam fer gros l'independentisme quan el març del 2016 vam anar aprovant o intentant impulsar tota mena de lleis progressistes en matèria social, en matèria ambiental i en matèria feminista. D'aquella manera vam fer gros l'independentisme. I no hi ha transformació social possible, tampoc ecologista, sense ruptura amb l'Estat.

Companys dels comuns, companyes dels comuns, ni derogació efectiva de la llei mordassa, ni tancament dels CIEs, ni qüestionament de la monarquia, ni molt menys qüestionament dels interessos de l'IBEX 35. Els hi diem això perquè no hi ha transformació possible sense ruptura amb l'Estat espanyol. El Govern espanyol, de fet, i la seva sucursal catalana ho evidencien amb el seu model de país, incapaç d'assu-

mir els grans consensos que té aquest país al voltant de qüestions com la renda bàsica universal o com la prohibició de desnonar famílies vulnerables.

Un model de país incapaç d'assumir les polítiques que realment calen ara per fer front a la realitat actual. En termes nacionals, ens trobem en un moment en el que la nostra llengua i la nostra existència com a poble estan en el punt de mira de la ultradreta –això és innegable arreu dels Països Catalans– i les nostres institucions mai no havien estat tan buides de sobirania.

Si parlem de la situació climàtica, de mitjana, el planeta s'escalfa..., s'escalfarà tres graus aquest segle. Sabem que els nostres ecosistemes s'escalfen més ràpidament que la mitjana mundial. I, malgrat que és evident que la Mediterrània som una de les regions més vulnerables, estem en consums rècords de carbó, gas i petroli.

I si parlem de la vida de la gent..., si parlem de la vida de la gent, enguany la radiografia publicada per les entitats catalanes d'acció social era demolidora. El vint-i-cinc per cent de la població catalana, un de cada quatre catalans, uns 2 milions de catalans, són pobres. Catalunya, afirmen, és avui una societat més desigual que mai. Avui ni tan sols tenir una feina assalariada t'assegura lliurar-te'n, de la pobresa.

El dotze per cent de treballadors i treballadores catalanes són pobres. I no estem parlant només d'aquelles persones més invisibilitzades, *de los nadies, los hijos de los nadies, los ningunos, los ninguneados*, que deia Galeano; estem parlant d'una situació de pobresa que afecta pràcticament la meitat de la població catalana, perquè ara mateix un 46,5 per cent de les llars tenen dificultats per arribar a final de mes –no diguem ja començar-lo.

I una darrera dada: fa tot just dues setmanes el comitè català d'UNICEF alertava que la pobresa infantil corre perill de cronificar-se a Catalunya. El nombre de menors en risc de pobresa es dispara fins als 442.300, el 32,5 per cent. A Catalunya, un de cada tres menors viu en risc de pobresa o d'exclusió social. Un de cada tres menors no té accés a una alimentació de qualitat o pateix restriccions en l'alimentació perquè a casa seva no poden pagar el cost de la carn, del peix, de la fruita o de l'oli. Un de cada tres menors viu en una llar que no pot mantenir una temperatura adient. Un de cada tres menors passa una calor asfixiant a l'estiu i passa fred a l'hivern. Un de cada tres menors pateix exclusió residencial, viu amb l'amenaça d'un desnonament, viu anxovat o en un infrahabitatge. Evidentment, un de cada tres menors no se'n va de vacances, no fa activitats de lleure. I alguns, més de 122.000 nens i nenes de Catalunya, ni tan sols porten ulleres perquè les seves famílies no se les poden pagar.

Aquesta és la realitat que tenim. I com pensa resoldre-la? Com pensa revertir, president Illa, l'empobriment de la població? Com pensa fer front a l'emergència climàtica? Com retornarà la categoria de drets a allò que s'ha convertit en privilegis? I segur que dirà que aquesta és la seva intenció i que per aconseguir-ho la principal eina serà el finançament singular, que farà que, per fi, arribi l'anhelada pluja de milions i acabi amb les dècades de sequera financera i d'incompliment en inversions. Però ho dubtem.

Ho dubtem molt, perquè, com hem dit en diferents ocasions, ja ens agradaria, eh?, gaudir de sobirania fiscal i financera, però és que el marc de l'Estat espanyol no permet que això sigui possible. De fet, vostès aigualeixen aquesta proposta cada vegada que van per Espanya explicant-la.

Però és que, a part d'això, al marge que poguéss arribar aquesta pluja de milions –que no arribarà–, les seves propostes són les receptes «sociovergens» que ens han portat a l'actual situació. Quan defensen transformar els serveis públics per protegir-los, diuen, i defensen la necessitat d'enfortir la col·laboració publicoprivada, en realitat del que estem parlant és de facilitar més privatització i de facilitar més parasitisme dels interessos privats per sobre de serveis essencials com són la sanitat,

l'educació, les residències o el conjunt de serveis socials. Perquè en això consisteix la col·laboració publicoprivada: esforç públic per al benefici privat.

Naltros proposem treure poder al sector privat, precisament. Proposem aportar més recursos a tot allò que gestionem de forma directa i a ampliar tot allò que gestionem de forma directa, perquè és la manera d'acabar amb la segregació escolar o és la manera d'acabar amb el classisme a la sanitat –perquè sí, haver de pagar perquè t'atenguin abans a la sanitat és classisme.

Clar, quan diu, a més a més, que aposta per la transició ambiental o ecològica..., també sabem que el que vostès en realitat pretenen és salvar-li els mobles a l'oligopoli energètic, que no és que de cop hagi adquirit una consciència mediambiental, sinó que per raons purament materials veuen que s'acaben els combustibles fòssils i, per tant, els hi calen les renovables, l'hidrogen verd, però mantenint la seva política d'espoli i *desarrollista*, per descomptat. Naltros proposem un model basat en la producció de les renovables; un model que sigui participatiu, que aposti pel decreixement del consum. En definitiva, sobirania energètica, això és la sobirania energètica.

De la mateixa manera, no entenem de quina transició ecològica estan parlant quan defensen ampliar l'aeroport perquè arribin més vols i, per tant, que es produeixin més emissions, quan en realitat haurien d'anar en la direcció contrària, com estan fent a d'altres països.

O de quina transició ambiental parlen, president Illa, quan estan defensant el Quart Cinturó, tot i que sigui per fascicles, quan han pactat amb l'Estat a més a més 710 milions per a carreteres i asfalts, que vol dir afermar el model caduc d'aposta exclusiva pel vehicle privat amb més emissions, quan del que es tractaria –és el que estem proposant– és de cosir tot el territori amb el ferrocarril, amb línies públiques d'autobús, per garantir que les classes treballadores puguin arribar a l'hora als seus compromisos de feina, d'estudi o del que sigui. Perquè ja no és només que tinguem retards infinits en la xarxa de ferrocarril, és que ja directament se'ns trenquen els trens o se'ns incendien. No sé quantes de vostès viatgen amb els rodalies o amb els regionals, però és que això és una realitat constant i permanent.

Per tant, la seva proposta, president Illa, per naltros és la de sempre. Consisteix en facilitar el negoci privat a costa dels serveis públics. Consisteix en apostar per més totxo, per més ciment, per més avions, sense oblidar-nos de les ruletes del Hard Rock. I, com dèiem, receptes «sociovergens» de sempre, les mateixes que ens han dut a la situació actual.

I diu que vostè vol governar per a tothom, i això –l'hi han dit abans, naltros ho compartim– no és possible, no és viable. O governa per a aquells que any rere any acumulen beneficis obscenament astronòmics o governa per al poble. O governa per a les mútues i les escoles privades o per a les pacients, les famílies i l'alumnat. O governa per a la patronal o per a les treballadores. O governa per a les grans distribuïdores i l'agroindústria o per a la petita i mitjana pagesia. O governa per a les grans elèctriques o governa per al territori. O governa per als fons voltors i la banca o per a la gent que malda per tenir dret a sostre.

No és casual, president, que vostè aposti per construir cinquanta mil habitatges en sis anys –que ja pot estar bé– en comptes de, des de ja mateix, utilitzar els més de 400.000 pisos buits que acumulen els grans tenidors i posar-los a disposició d'un parc públic via expropiació, per descomptat.

Naltros sabem al costat de qui està el PSC i de qui està el PSOE. Les seves polítiques rendeixen «pleitesia» a les grans empreses i a les grans fortunes, a part de a la monarquia, per descomptat. I quan vostè parla de prosperitat compartida del que està parlant és de compartir les molles i que ens oblidem del pa sencer.

No ens sorprèn. Sabem que vostès evitaran..., vostès estan aquí per evitar qualsevol transformació social profunda que permeti a la majoria viure bé. Vostès estan del costat, hi insisteixo, dels grans poders fàctics d'aquest Estat, i això... Per tant,

aquesta transformació social profunda a favor de la majoria només la podem aconseguir impulsant el nostre procés d'alliberament nacional.

Perquè l'essència de l'Estat espanyol i del règim del 78 és precisament que tot canviï perquè tot, absolutament tot, segueixi igual: que els amos siguin els de sempre –els d'aquí i els de fora–; que continuïn amassant les seves fortunes amb l'esforç de qui sosté el món, que és la gent de baix, en el nostre cas, la gent treballadora dels Països Catalans.

I bé, nosaltres sabem que això arribarà un dia que canviarà. I aprofitem avui, 9 d'octubre, Diada del País Valencià, per recuperar precisament Estellés quan deia que hi haurà un dia que no podem més i llavors ho podem tot.

I a continuació la meua companya Laure Vega continua, perquè tenim bastant més a dir.

Laura Fernández Vega

Bé, bona tarda. Seguint el fil de la meua companya Laia Estrada, voldria dir que una de les coses que hauríem d'aprendre en aquest centenari d'Estellés és que lo més important, especialment en la política, és ser poble. Perquè avui seguim amb el debat de política general, però queda clar que la política general no és la que es dona en el Parlament en particular.

M'hauran de permetre dir-ho: la política general no pot ser la que es dona, al final, entre massa diputats que s'assemblen massa poc al poble i massa entre ells; que vesteixen la mateixa roba, que estiuegen en els mateixos vaixells i que sembla que quan volen parlar d'alta cultura lo que els hi ve al cap és el Liceu. (*Remor de veus.*) S'assemblen massa poc al poble i massa entre ells. I això és un problema, perquè, si no, tindríem avui una bateria de propostes per aturar el preu de l'oli. (*Persisteix la remor de veus.*) Els hi agrairia que mantinguessin el silenci, que se suposa que és respecte, sobretot a les treballadores que arribem aquí i que no vestim exactament igual. Gràcies.

Per això, en un debat de política general hem de pensar en quina situació es troba el poble. I nosaltres pensem que Catalunya està cansada, està esgotada, està exhausta. Però és que és normal que estigui exhausta; no ha sigut gratuït per als catalans arribar fins aquí. Com ha arribat Catalunya a aquest lloc? Com ha arribat a acceptar un govern tan gris com el que es planteja? Com ha arribat el PSC dient que a lo que aspira és a fer una bona gestió a la Generalitat?

Doncs mirin, hi ha arribat a través de la repressió; amb que persones com el president d'una entitat cultural com Òmnium estiguessin a la presó; hi ha arribat a través de la llei mordassa, on s'ha cosit a moltes aquelles persones que, a diferència d'aquestes institucions, estaven defensant drets com l'habitatge.

S'hi ha arribat a través d'un 155, que alguns volien aplicar més temps, que ens ha buidat de sobirania. I s'hi ha arribat amb un tribunal constitucional que ha capat cada horitzó d'esperança política tombant una llei rere l'altra, com la regulació dels lloguers catalans, com la llei de pobresa energètica, i, com avui, que ha declarat inconstitucional l'article de la llei catalana d'habitatge que obliga a oferir lloguer abans de demandar. Així s'arriba a esgotar un poble.

Catalunya, per tant, no ha escollit amb il·lusió, ha cedit resignadament. De la mateixa manera que moltíssimes persones cada dia ja no pensem en on viurem amb il·lusió, sinó que ens conformem amb el pis que podem pagar. Catalunya –això és important– *momentàniament* s'ha conformat.

I vostè, senyor Illa, crec que ha fet servir aquest cansament i aquesta fatiga, ha fet servir aquest avorriment de les forces catalanes precisament per intentar amansar aquesta Catalunya. Ha vingut aquí una mica a avorrir Catalunya, quan ens diu que vol ser un gestor, perquè sembla a vegades que li agradaria ser Pujol, que li agradaria tenir una idea de gran transformació però després no la veiem. Vostè, senyor Illa, que en realitat és l'hereu de Pasqual Maragall, malgrat que moltes vegades no

ho sembli, quan li pregunten pel seu polític de referència català, crec que, per a sorpresa de molts socialistes, ens cita Cambó.

I no content amb haver introduït el PSC a Units per Avançar, com li recordava Laia Estrada, ha posat Ramon Espadaler com a conseller de Justícia i Qualitat Democràtica. (*Remor de veus.*) Sí, sí, el mateix Ramon Espadaler que està en contra de coses que a mi em semblen bastant justes i democràtiques, com el matrimoni homosexual o el dret de les dones a l'avortament.

Perquè de l'avortament en si no s'hi pot estar en contra, perquè sap Déu –i segur que moltes companyes seves de partit que hi han lluitat l'hi poden explicar– que les dones avortarem tota la vida. La qüestió és si és un dret o és un privilegi; si es pot realitzar per la sanitat pública o es fa en unes condicions insalubres, unes, i unes altres, a Londres. I entre la diferència entre dret i privilegi és on entra la política.

Vostè, senyor Illa, va dir ahir que volia ser un govern de tothom. De fet, és la marca de la casa. Vol ser el de la prosperitat compartida, i això d'entrada sona bastant bé, però en aquest país, on s'ha permès que ens entrin fins a la cuina els fons voltors com BlackRock i ja no només tenen les nostres cases, sinó que també tenen les elèctriques com Naturgy o Iberdrola, i també tenen els bancs com BBVA i el Santander, resulta que no podem fer una política de concertació en la que els interessos dels fons voltors són els del poble català. Perquè BlackRock, xino-xano i a poc a poc, ja té la propietat de vint de les trenta-cinc empreses de l'IBEX 35.

Per tant, aquesta qüestió del Govern per a tothom i de la prosperitat compartida no ens acaba de quedar clara. Perquè quan pensem en Asval, la patronal immobiliària on participen precisament aquest tipus de fons voltors i que va estar comandada pel seu company de partit Joan Clos i posteriorment per la secretària d'estat Isabel Pardo de la Vera..., què farem quan li posin problemes amb la regulació del preu de l'habitatge? De quin costat caurà aquest Govern?

O quan la CEO d'Apartur, Marian Muro, ex-directora general de Turisme, denunciï de nou que regular els pisos turístics és el mateix que expropiar, què farem? Es plantarà vostè i dirà que les cases són per viure-hi? O farem que aquí no ha passat res, construirem cinquanta mil pisos –que, per cert, va ser una proposta del president Montilla– i llavors veurem quants d'aquests pisos tornen a passar a mans privades i a l'especulació més brutal? Perquè tothom diu que vol acabar amb els pisos turístics, però ahir mateix, en el govern de Jaume Collboni, a l'alcaldia de Barcelona, es declaraven dotze pisos turístics més en un sol bloc de la Barceloneta. Això vol dir que on abans hi havia una comunitat de veïns ara hi ha un hotel encobert.

Llavors, els interessos econòmics del rendisme –el que representen Clos, Pardo de la Vera i Collboni– són a costa d'esprémer fins a l'última hora de treball el poble català. I aquí cal prendre partit. La transversalitat entre grans tenidors, fons voltors i poble català és tan falsa com la mà invisible del mercat en aquelles coses essencials en les que no podem decidir.

Senyor Illa, vostè deia ahir també que havíem après de l'anterior cicle d'austeritat i que no funcionava, però uns minuts després tornava a citar l'informe Draghi. Draghi, que és el del Banc Central Europeu, que obligava els estats a endeutar-se; el dels temps de la troica; el de la suspensió de la democràcia en pro de rescatar els bancs que ens prenien les cases. El mateix Draghi..., el tecnòcrata que a Itàlia va fer una passada i gol a l'extrema dreta de Meloni.

Perquè quan fingim que aquí tots tenim els mateixos interessos, el que passa és que arriba l'extrema dreta i apunta i dispara contra el que està més avall. Y de aquells barros, estos lodos. Perquè el que ens estan plantejant és rescatar el capital europeu d'empreses transnacionals, no pas catalanes, perquè per a Europa nosaltres som el Paella d'Or d'Europa, i amb aquests diners..., regalar-los-hi perquè puguin ser competitives i puguin seguir mantenint els seus beneficis.

El resultat no és tan diferent al que vam tenir durant l'austeritat, només canvia on trobem la boleta. Quina és la contrapartida per al poble de Catalunya de seguir

injectant milions en l'empresa privada? Nosaltres tenim una proposta que és molt clara: si s'inverteixen diners públics, diners de tots, en l'economia privada, aquesta ha de tenir sempre, per contrapartida, la propietat pública; si no, només estem fent el de sempre.

Perquè això de la col·laboració publicoprivada acaba sent, si no, bàsicament transferir diners de les mans de tots a les mans d'uns pocs. És una cosa així, imaginem-ho, com si agaféssim les terres de cultiu que fossin públiques i les cedíssim, compréssim maquinàries i llavors agaféssim i traguéssim tots els impostos a l'aigua, paguéssim uns jornalers, es produís la fruita que volem i llavors la paguéssim a preu d'or. Això em sembla una «tonteria», no?

Posem-ne un altre exemple: AstraZeneca, una inversió pública del noranta-set per cent en les vacunes de la covid, només un tres per cent d'inversió privada. Posteriorment, aquestes vacunes es venen a uns estats i els estats les paguen a preu d'or. Per què? Doncs perquè resulta que en un moment de covid no podem decidir si comprem o no comprem unes vacunes. Això és un bon negoci, no? Bona cooperació publicoprivada.

Doncs deu comprendre que tinguem bastants dubtes sobre cedir el sòl públic, injectar milions a constructores, donar ajuda sense que es controlin els preus finals i fer habitatges sense que es controli que no poden tornar a passar –com ja va passar a partir de la llei d'alliberament del sòl d'Aznar– de mans públiques a mans privades. Mentre això sigui així, ens sembla que això no és un bon negoci per al poble català i sí que ho és, en canvi, per a les mans privades.

Perquè resulta –i això suposo que s'ho poden imaginar tots– que no podem escollir no viure a cap lloc. Per tant, tota aquesta idea de la mà invisible del mercat, d'augmentar l'oferta i de que no es reguli, acaba sent un petit problema. Perquè no hi ha una mà invisible del mercat, lo que hi ha és la mà de l'Estat, que, sense que ens n'adonem gaire, va transferint els diners de tothom a unes petites mans. Això no és una resposta al problema de l'habitatge que tenim.

Perquè la veritat és que a nosaltres ens agradaria que deixéssim de pagar la festa als grans multimilionaris. I, parlant d'aquestes festes, un càlcul molt ràpid: la Copa Amèrica. Un segon. (*Pausa.*) Un segon, perquè he fet un càlcul molt ràpid i els convidat a que segueixin amb mi: la festa de la Copa Amèrica de demà, els quaranta minuts de xou, ens han costat 2,5 milions d'euros, com publicava ahir el diari *Crític*. Això vol dir que la seva gran inversió en habitatge publicoprivat són tretze hores i mitja de la festa de la Copa Amèrica.

Jo sé que a vostè no li agrada que s'apugi el to, i a mi em sembla correcte, però a mi no m'agrada gens que ens tractin d'idiotes i no m'agrada gens que es tracti el poble català com si fos idiota. I en aquest país, amb molt bones formes, s'ha enganyat a molta gent. En aquest país no ha vingut a robar-nos el pakistanès de la cantonada que treballa dotze hores com treballaven els nostres pares; en aquest país ens han robat amb «traje», amb corbata; se'ns ha robat a través del tres per cent; se'ns ha robat quan anàvem als bancs i ens venien clàusules per a les hipoteques que després acabaven hipotecant terriblement moltíssimes famílies que després havien de seguir pagant casa seva.

Així que, més que del to, més que de la forma, m'agradaria que parléssim del contingut i m'agradaria que parléssim d'aquestes polítiques que segueixen reproduint exactament el de sempre. Perquè, en última instància, no en segons quins sentits però sí en la política econòmica més clara, ens sembla que vostè sempre cau del costat del gen convergent. I si Mas, per tapar les retallades, s'omplia la boca amb el govern dels millors, ens sembla que de moment el seu Govern és el dels pedaços.

Perquè jo entenc que la gent s'alegri de que el lloguer baixi un cinc per cent quan ens estem deixant més de la meitat del sou en pagar-lo, perquè tots respirem una mica millor quan es treu l'IVA una estoneta, perquè estem pagant vuit euros per una ampolla d'oli. I tots estem també una mica més tranquils de que SEAT no tanqui

perquè hi ha una inversió en Cupra. I ens alegrem de sentir-lo parlar de millor treball i de més qualitat perquè en aquest país s'està morint un treballador cada quatre dies a Catalunya. Però és que les seves propostes ens semblen pa dur per avui i frustració per demà. I amb aquesta frustració, si de veritat tenim una preocupació seriosa per l'extrema dreta, hauríem de començar a donar-li un cop d'ull.

Perquè vostè ens diu que moltes coses no es poden fer; no es pot fer un referèndum perquè..., i llavors no es pot donar cap solució a la qüestió nacional que no sigui tornar a la casella de sortida, una proposta que sembla una pura nostàlgia del 2000.

Ens diu que no podem fer res perquè el dret a tenir casa passi per davant de l'especulació dels fons voltors, i la seva ministra apella a la solidaritat dels grans tenidors en comptes de frenar-los els peus, que és lo que és la política i que és la feina que ha de fer.

Vostè ens diu que no podem fer res per controlar els preus contra la inflació. Vam abaixar l'IVA per no tocar els beneficis de les grans multinacionals, i ara, quan els preus tornen a pujar, segueixen sense cap proposta, quan nosaltres en vam presentar en l'anterior legislatura una que creiem que seria perfecta tant per a la petita pagesia com per als consumidors finals.

Vostè ens diu que no podem fer res per, realment, aturar aquest genocidi. Miri, a mi també em preocupa, com deia vostè ahir, i m'agradaria que més que alçar la veu lo que precisament fessin és que no fossin còmplices en cap sentit, i que, per tant, no hi hagi ni un sol negoci que es construeixi sobre la vida de 200.000 persones.

Vostè ens diu que no podem fer res perquè ens hagin pres la immersió a l'escola pública, i, a més, de les classes que resten, la meitat no es fan ni en català. Home, doncs a mi m'agradaria que aquest Parlament estigués a l'alçada d'aquells treballadors que van lluitar perquè els seus fills aprenguessin en català, perquè els que no són treballadors es poden pagar qualsevol classe.

Ens diu que no es pot no ampliar l'aeroport, no es pot no fer el Hard Rock, no es pot no cedir el nostre mar als rics perquè hi facin les seves carreres. I jo la veritat és que el poble català..., demano, i m'agradaria, que fos alguna cosa més que un *Bienvenido, Mister Marshall* constant.

Perquè va venir ahir amb molt bona intenció d'unir i servir els catalans –abans ens deien que això es feia amb il·lusió. Ens ve ple de propostes però molt buides de contingut, sobreactuades però sense acabar de fer res, volent escollir sobre mil petites coses però per evitar decidir sobre allò que és fonamental, amb la pàtina d'aquesta tercera gran transformació que ho hauria de canviar tot però que en última instància res no canvia.

I hi han moltes mesures molt complexes i molt sofisticades, però s'evita fer allò més simple. Perquè el que es necessita a Catalunya no són moltes coses i complicades, són poques i simples, perquè la veritat sempre és simple. El que necessita Catalunya és allò que va dir Ciceró: «El millor govern és sempre el que té molt poques lleis.» Nosaltres no necessitem trobar un encaix territorial, nosaltres necessitem un referèndum per decidir el nostre futur. No necessitem col·laboracions publicoprivades, sinó serveis públics gratuïts i de qualitat. Catalunya no necessita postrar-se per buscar la inversió del capital estranger en cadenes de valor perifèriques, necessita una economia productiva, forta i sobirana.

Catalunya no necessita entregar milionades a constructores per fer més habitatges que puguin acabar a les mans dels que ja els compten a centenars, sinó simplement entendre que hi ha coses amb les que no es pot fer negoci. I l'habitatge no pot ser un negoci, i, per tant, cal limitar el preu de lloguer i el de compra.

Catalunya no necessita ampliar l'aeroport. Catalunya no necessita ampliar l'aeroport perquè, a més, moltíssims catalans ni tan sols poden marxar de vacances. Catalunya lo que necessita és una economia que no giri al voltant del turisme, perquè, si no, nosaltres mateixos acabem sent *souvenirs*.

Catalunya no necessita beques i subvencions, sempre condicionals i carregades de burocràcia; el que necessita és que un investigador o un artista puguin ser-ho hagin nascut a Pedralbes o a la Prospe, a Matadepera o a Tortosa.

Catalunya no necessita que la seva pagesia malvisqui adaptant-se a directrius europees perquè puguem pagar el preu d'aquesta fruita, sinó que cobrin dignament pel seu treball i que es controlin els preus finals.

No necessitem ser una colònia per l'Aviation Week, per The District, per la Louis Vuitton America's Cup i per l'última cosa en anglès que se li acudeixi a algú de portar a Barcelona. Nosaltres lo que necessitem és produir aquí el que cal, condicions laborals de qualitat i treballar menys hores, que per això estaria bé la vida.

No necessitem baixes laborals flexibles per anar a treballar quan tenim càncer, per favor; lo que necessitem és protegir els drets dels treballadors i una sanitat pública forta.

I Catalunya no necessita l'ingrés mínim vital, la renda garantida ciutadana i els trenta pedaços d'ajudes carregades de burocràcia, a més, que lo que fan és passar vergonya a aquelles persones que han d'anar als treballadors socials a demanar-les. Catalunya necessita una renda bàsica universal com la que ens estan negant.

És tota un allau de propostes que l'únic que fan al final és immobilitzar-los; propostes trivials, perquè no aborden els problemes fonamentals. I vostè, senyor Illa, em semblaria que sols vol canviar-ho tot sobre el paper perquè res no canviï a la vida. La seva gran transformació a hores d'ara encara no m'ha quedat clara. M'agradaria saber quina és la diferència sobre la política econòmica i productiva que hi ha hagut en els últims anys a Catalunya, perquè, com ja va passar, si no, quan hi hagi una sequera, el que acabarà passant és que no tancarem els camps de golf i ens diran a la gent que posem galledes a la dutxa.

Nosaltres lo que voldríem és que anéssim més enllà, que es toquessin les concercacions publicoprivades de l'aigua i de l'energia, i que una transformació realment verda tingui a veure amb la propietat pública de tot això. Perquè això és la democràcia econòmica, que també necessitem; la democràcia no pot tenir a veure només amb aquests seients.

En un moment en que la vida cada dia costa una miqueta més, en que la gent està intentant conquerir un petit espai d'aire, lo que no podem fer són propostes que no arribin a ser suficients. La democràcia –la democràcia– no està pensada per ajudar el més pobre; la democràcia existeix perquè pensem que l'ésser humà és bell i que es mereix una vida plena, preciosa, amb temps lliure on poder cuidar la seva família i poder anar endavant. Com més tímids som amb la democràcia, més en risc està.

Nosaltres pensem que quan creix la fatiga, que quan creix la falta de la política –que, per cert, els partits polítics són el primer problema que assenyalen els catalans una vegada rere una altra a les enquestes–, no hi ha possibilitat de que la salvem. La democràcia la salvarem quan realment hi hagi llibertat. I la llibertat, si som una mica republicans o si som socialistes o si som cristians –a mi m'és igual la fe que vulgui cadascú–, està basada en les condicions materials d'existència.

Vostè deia ahir: rigor, imaginació i fantasia. Rigor és que... Com ha dit Laia Estrada, en aquest país hi ha moltíssima canalla pobre, però no només; hi ha moltíssimes persones que pateixen per si se'ls hi trenca la rentadora. Jo imagino que aquells que al principi feien soroll, quan deia que molts d'aquí s'assemblen massa, no pateixen per si se'ls hi trenca la rentadora, però moltíssima gent fora d'aquest Parlament sí que pateix. Això és rigor.

Imaginació és una renda bàsica universal. Una mesura que serveixi per a tots els catalans; una mesura que asseguri plenament la llibertat, que acabi amb la pobresa; però no només, que ens permeti ser lliures. I una de les coses que té és que augmenta la participació política, segons un informe que va sortir fa poc. Potser llavors també aconseguiríem frenar l'extrema dreta.

Fantasia és seguir apostant per l'ingrés mínim vital, que no arriba a totes les persones que el necessiten. Fantasia és seguir pensant que lo que necessitem és fiscalitzar si la gent és suficientment pobre com per cobrar o no cobrar una ajuda.

Així que, per últim –i acabo–, una cosa que crec que seria interessant per quan haguem de discutir política en aquest Parlament: s'explica que, en els primers viatges a l'espai, Estats Units va destinar milions i milions a dissenyar un bolígraf en què la tinta seguís funcionant en gravetat zero, perquè, clar, pujava i llavors no escrivien. M'agradaria que sabés que si hi haguéssim anat la CUP lo que haguéssim fet és endur-nos un llapis.

Necessitem polítiques clares, simples i que vagin a les arrels del problema.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre al Grup Parlamentari de la CUP - Defensem la Terra, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Moltes gràcies, senyora Estrada i senyora Vega, Laure Vega, per les seves intervencions. Crec que vaig ser prou explícit i prou clar ahir respecte a la situació bèl·lica que hi ha en aquests moments al món, en una advocació, en una defensa d'unes relacions internacionals regides per regles..., no per la llei del més fort, una defensa de les institucions multilaterals, amb un recolzament explícit a António Guterres i amb una qualificació de la devastació..., que condemna a la devastació que estem vivint o que hem vist aquest darrer any a Palestina, que estem veient ara al Líban, i també una condemna als atacs terroristes de Hamàs el 7 d'octubre de l'any passat.

El meu partit polític crec que compta a les seves files amb persones que han estat de les més clares i explícites condemnant el Govern Netanyahu. Em refereixo al comissionat europeu per a les relacions exteriors, Josep Borrell. Busqui vostè declaracions més contundents que hi hagin hagut en l'àmbit occidental respecte a Netanyahu. Busqui-les. I crec també que el Govern d'Espanya ha estat prou clar i prou explícit pel que fa referència a això.

Dit això, tenim el pes que tenim i tenim la força que tenim, i només des d'Europa tots junts podrem fer bascular les coses. I en això s'està.

No tancarem l'oficina d'Acció a Tel-Aviv, perquè –ja ho he dit aquest matí– s'ha de distingir entre un govern Netanyahu, el Govern d'Israel i el poble d'Israel. I si volem tenir –i nosaltres ho volem– una acció exterior seriosa hem de saber-la jugar a llarg termini, i no, en funció de com van les coses, anar movent l'obertura o el tancament d'oficines. És una acció comercial que està naturalment sota mínims per la situació que viu el país, per seguretat dels seus treballadors, i seguirà així i anirem adaptant la seva tasca a la situació en que es trobi aquest país. Però si volem realment –i nosaltres ho volem– tenir una acció exterior en el marc institucional que ens correspon, doncs, fem-la amb una certa consistència.

Vostè ha mencionat dos aniversaris, jo respecto el seu punt de vista: el 17 i el 34. Jo prefereixo més centrar-me en el 2024 i mirar endavant, però respecto el seu punt de vista, respecto tot lo que vostè ha dit, només faltaria, i entenc el que ha comentat.

M'ha parlat de..., m'ha interrogat sobre com canviarem les coses, no?: «Vostès, què faran per canviar les coses?», i ha posat en dubte que ho puguem fer, no? Aquí tenim una diferència important amb el seu grup, de manera de veure-ho i de manera de fer, i jo crec que no passa res perquè ens ho diguem en públic en aquest debat i les vegades que convingui. Jo crec en el gradualisme, en les transformacions graduals, des de les institucions; a poc a poc i anar avançant. Vostès advoquen pel rupturisme, per la revolució, per la disrupció, per aquests mètodes. Jo tinc dues objeccions al seu plantejament: una en negatiu i una en positiu.

En negatiu, no veig que facin això on governen, que és a Berga i a Girona. Per cert, a Girona amb Junts per Catalunya; jo no hi tinc res en contra, però ho dic

perquè parlen constantment del meu gen convergent, i, en fi... Jo hi tinc..., el meu partit té pactes de govern amb Junts, però vostès també, a Girona, i jo no m'escandalitzo; al contrari, han fet una opció i la trobo bé. Però no veig rupturisme a Girona ni a Berga. I he parlat amb els dos alcaldes i hi he anat. Veig una acció d'esquerres, amb algunes coses que comparteixo, amb algunes que no comparteixo; però no veig tot aquest esperit revolucionari que s'apliqui. I a Berga porten vuit anys, eh?, governant, i hauríem d'haver vist ja... En fi, en vuit anys... Jo li podria preguntar a vostè què ha canviat a Berga en vuit anys. Podria preguntar-l'hi, eh? I sap què passa? Que una cosa és predicar i una altra és fer. I jo això ho entenc i m'hi solidaritzo. Aquesta és l'observació en negatiu.

N'hi faig una en positiu. Vostè té present com es vivia a Santa Coloma de Gramenet el 1970 o el 1980? Vostè té present les condicions de vida que hi havia a Cornellà el 1980? Vostè sap –avui hem parlat d'habitatge– que el 1980 a Barcelona hi havia barraquisme? Doncs, sap com ho hem canviat, això? Amb governs del meu partit polític, transformant gradualment. I avui, doncs, en fi, s'ha reduït moltíssim el barraquisme.

Ens recordava aquest matí el diputat Cid la pel·lícula *El 47* –magnífica pel·lícula, per a aquells que no l'hagin vista; emocionant per a alguns, efectivament. Això ha canviat amb polítiques gradualistes de transformació de la realitat. I avui, doncs, Santa Coloma de Gramenet –la consellera Parlon l'hi pot explicar– està molt millor que com estava, amb governs que han anat fent a poc a poc. I, de mica en mica, després de quaranta anys s'ha donat la volta a la situació.

Bé, jo crec que aquí hi puc aportar uns resultats positius, que segurament queden molt per sota del que vostè desitjaria i també del que jo desitjaria. Perquè vostè em pot dir: «Sí, però hi ha emergència climàtica», «Sí, però hi ha pobresa a Catalunya»... Sí, i jo ho he dit, això, i és veritat que hi és, però estem molt millor, des del meu punt de vista almenys, que fa quaranta anys. Doncs s'ha fet amb polítiques de transformació.

A mi m'agradaria que vostè em digués, el que vostès plantegen, on s'ha fet; que jo hi pugui anar, pugui estudiar-ho i pugui veure els resultats que hi han. Bé sigui en un municipi de Catalunya, bé sigui en algun indret d'Europa o del món. Que jo pugui dir: «Hi aniré.» «Això, miri, les nostres polítiques..., vostè pot anar en aquest país i veurà que han donat uns fruits...» Jo no ho conec –no ho conec.

Veig plantejaments molt ben intencionats per part de vostès. Coincideixo en moltes de les coses que plantegen. Discrepo en el mètode –discrepo en el mètode. I també vull ser molt clar: li costarà convèncer-me, perquè necessitaré una evidència empírica. Em serviria... Hi tindria objeccions, però em serviria, per exemple: «Miri, en aquest municipi nosaltres ho hem fet i guaiti com ho hem transformat.» No ho veig. O: «Aquest país, miri, vostè...» No ho veig. Lo de la propietat pública dels mitjans de producció no ha acabat de funcionar –no ha acabat de funcionar.

Jo estic disposat, en matèria d'economia..., el més enllà que estic acostumat a anar, i no és un joc de paraules, és fins on va arribar un economista hongarès que es diu Karl Polanyi. No és modern: 1944, *The Great Transformation*, després de la Segona Guerra Mundial. Fa una crítica molt contundent al capitalisme i advoca per lo que jo defenso adaptat als dies d'avui –i no soc economista ni em vull posar on no em toca, però, home, alguna cosa he llegit–, que és una economia de mercat *regulada*, com ha fet el Govern de Pedro Sánchez regulant les elèctriques quan efectivament s'aprofitaven d'una situació de mercat favorable a elles i apujaven les tarifes injustificadament.

O com hem fet amb els beneficis de la banca. (*Remor de veus.*) Sí, sí. I vostè pot dir que parlem –i hi parlem– amb representants d'empreses grans i de l'IBEX, i de mitjanes i de petites, però quan ho hem hagut de fer ho hem fet. I no han quedat massa contents, però hem fet el que havíem de fer, el que enteníem que havíem de fer.

Economia de mercat regulada, Karl Polanyi, *The Great Transformation*, 1944. Segueix, des del meu punt de vista, sent bastant vigent, aquest llibre. I parla en el títol de transformació, que és el que jo, diguem-ne, proposo fer aquí a Catalunya. La tercera gran transformació, perquè també vull reconèixer que hi ha hagut formacions polítiques diferents a la meua que han treballat per transformar Catalunya, que ho han fet, que han fet la seva aportació, amb el que jo discrepo en algunes coses, però que han fet avançar el país des del seu punt de vista.

Mario Draghi no és el meu referent, però també vostè, senyora Laure Vega, ha parlat d'ell, dient... Bé, ha fet un informe que està bé i és un senyor que amb tres o quatre paraules –«*whatever it takes*»– va salvar l'euro –va salvar l'euro. I va «inflacionar» unes polítiques econòmiques d'austeritat. En aquells moments vostès, aquí a Catalunya, van permetre governs d'un signe polític molt determinat, i m'acusen a mi (*el president de la Generalitat riu*) de tenir preferència... En fi, però jo no vaig facilitar un govern en aquella època, vostès sí. En fi, van fer altres consideracions, hi tenien el seu dret.

Aquest senyor també va fer això –també va fer això. I ha fet un informe que està bé. Sap per què està bé? Perquè si tots coincidim en que els fons europeus Next Generation, 360.000 milions d'euros –360 bilions americans d'euros–, en sis anys han anat molt bé..., ell proposa 800 bilions americans d'euros durant quatre anys cada any. I jo això..., escolti'm, si féssim la meitat d'això, escolti'm, transformem Europa.

I jo això he de dir que està bé, perquè és lideratge públic, és sector públic liderant i activant mecanismes d'economia de mercat perquè puguem fabricar aquí cotxes, a la SEAT, per exemple; perquè puguem tenir aquí indústria química, perquè tinguem aquí indústria farmacèutica, perquè tinguem aquí sectors productius primaris que funcionin i no haguem d'estar pendents de regulacions d'altres parts del món, sigui Àsia, siguin els Estats Units. Per això jo defenso aquest informe. I sí, sí, el defenso.

I ara vostè em diu: «Vostè, en qui es mira?» Jo no... Respecto Cambó, he llegit..., però el meu mirall no és Cambó. Miri, i perquè sortim de dubtes, quatre referents: Tarradellas en lo institucional, Maragall en lo estratègic, Montilla en lo operatiu i en lo intel·lectual Raimon Obiols. Aquest és el meu pòquer polític. Ja l'hi dic tot.

Tarradellas en lo institucional, perquè va respectar i defensar les institucions d'autogovern en moments molt difícils. Ara és fàcil defensar..., en aquells moments ningú s'ho creia, el tractaven de boig.

Maragall, perquè té visió estratègica. En va tenir, molta.

Montilla, perquè és... Clar, la gent feia molta gresca amb en Montilla, sí, però va fer coses... Mirin, mirin què es va fer en aquells tripartits, mirin què es va fer. Passegin pels barris vulnerables de Catalunya i veuran que les coses que es van fer venen d'aquell moment, de la llei de barris que ha mencionat aquest matí el senyor Cid.

I Raimon Obiols en lo intel·lectual, perquè ha estat sempre en posicions d'esquerra i de la unitat de l'esquerra, que és l'única recepta possible –i aquí estem d'acord, crec– per vèncer els autoritarismes d'extrema dreta que fan discursos d'odi sobre la immigració. Ho hem sentit aquest matí. Li he de confessar que costava mossegar-se la llengua, en alguns moments, sentint algunes expressions, però la cortesia parlamentària jo no la penso trencar ni amb aquests que fan discursos d'odi. Bé, doncs, com es combat això? Anant a mirar la diferència? No, fent polítiques, coalicions d'esquerra que posin per damunt, ressaltin el perill que tenim enfrontant-nos a aquest tipus de discursos.

Jo crec que la Copa Amèrica ha sigut positiva per a Barcelona i per a Catalunya. Accepto que hi hagi gent que digui que no. Jo crec que ha sigut positiva. Crec que no ha perjudicat en re i ha beneficiat en molt. Ara, a mi m'agrada la vela? No, em costa seguir-ho. Però crec que ha estat positiva i no tinc cap inconvenient en que això funcioni. I ens convé, crec, que vingui aquí gent, bé, que Barcelona sigui un aparador...

Jo crec que no ha perjudicat. Però, en tot cas, miri, vaig tenir ocasió, en un dels actes de la Copa Amèrica, de parlar amb la presidenta de l'Associació de Veïns de la

Barceloneta, que no és treballadora ni CEO de cap IBEX ni de cap empresa. I em va dir: «Això a mi m'ha anat bé per al meu barri.» M'ho va dir. No ho he llegit, m'ho va dir a mi. Em va dir: «M'ha anat bé per al meu barri.» Bé, doncs molt ben fet. D'això es tracta, de que això serveixi, entre altres coses, per millorar les infraestructures d'un barri obrer. La Barceloneta no és un barri..., és un barri obrer, de treballadors, i ella, que és de l'associació de veïns, escollida pels seus veïns, a mi em va dir això. I jo vaig pensar: «Doncs mira, molt bé, m'agrada que això sigui així, no?»

I, en fi, sobre la visió que vostès tenen de si la democràcia... Jo penso, i l'hi dic sincerament, que accepto tots els plantejaments. Respectem també el que van votar els catalans el 12 de maig, com jo respecto i he respectat altres votacions. Jo el que he dit respecte a aquest assumpte, acceptant plantejaments diferents, és que crec que en els moments que estem vivint, que són moments molt complicats en el món, molt –estem veient lo de Palestina, lo d'Ucraïna–, penso que ha d'haver-hi un mínim de cohesió a la nostra societat si volem aprofitar... Perquè és veritat que hi ha moltes coses que hem de millorar i que hem de revertir, però..., seguim tenint una bona sanitat sí o no, en aquest moment, a Catalunya? És veritat o no que tenim les millors teràpies disponibles al món amb els millors professionals per poder-les aplicar? És veritat que anem tard, és veritat que hi han cues..., però és veritat o no que aquí una persona, qualsevol persona, es troba amb un problema sanitari greu i hi va i se l'atén, i no ha d'anar ni amb cap targeta de crèdit a la boca ni ha d'anar amb cap estatus... S'atén a tothom igual. És veritat o no, això?

Doncs per mantenir aquest tipus de polítiques –una educació pública o poder...– necessitem tenir un mínim de cohesió social. I jo, tingui-ho per segur, no faré res que la posi en risc.

El president

A continuació, per a la rèplica, té la paraula la senyora Laia Estrada Cañón, del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra.

Laia Estrada Cañón

Gràcies, president. Hi insisteixo, president Illa, no n'hi ha prou amb declaracions quan parlem del genocidi palestí. Calen fets, fets concrets, no només declaracions. Cal trencar ja relacions polítiques i comercials amb un estat genocida. Cal trencar ja relacions polítiques i comercials amb algú que està cometent crims contra la humanitat, i ho estem veient cada dia. Per tant, no en tenim prou. No en tenim prou, amb el que estan fent. I, hi insisteixo, és cínic. És cínic que vostès estiguin dient que estan fent tot el que està a les seves mans, perquè no és cert. I tornem a instar-lo..., des d'aquí, des de Catalunya, com a mínim tanquin l'oficina d'Acció a Tel-Aviv. Això seran fets concrets, com deia Montilla, fets i no paraules.

En segon lloc, deia vostè que és més partidari del regularisme, no?, ha dit, que de les revolucions, i em deia que nosaltres, allà on governem, no apliquem aquesta política revolucionària. Miri, evidentment, els municipis vostè sap que tenen unes limitacions prou notables a l'hora de poder fer una intervenció en la política quotidiana. I em posava com a exemples Girona, on estem governant amb Junts per Catalunya, sí, i a Tarragona també vam compartir govern amb Junts per Catalunya per fer-los fora a vostès. Em comparava també què és el que estem fent a Berga, que hi portem vuit anys.

Miri, allà on hem estat governant –a Berga, a Girona i a molts pobles arreu del país–el primer que hem fet és posar-nos a disposició de la gent i rendir comptes permanentment. El segon que hem fet ha estat fer una política escrupolosa de fiscalització de tot allò que no podíem internalitzar i apostar per internalitzar tot allò que era possible internalitzar i gestionar de forma directa. I sé què em dirà: «Doncs a Berga tenen la residència que l'han externalitzat», sí, després d'esgotar-nos per demanar a la Generalitat que se'n fes càrrec perquè des de l'ajuntament no se'n podien fer càrrec, després que el 2016 el conseller Comín decidís quedar-se amb l'hospital i gestio-

nar-ho des de la Generalitat, una decisió molt correcta, però, en canvi, la residència..., deixar-la a banda.

Per tant, sí, tenim contradiccions, i les assumim tenint en compte quines són les limitacions que tenim: limitacions econòmiques, limitacions legals, limitacions d'intervenció. Però li puc assegurar que a tot arreu on hem governat i on estem governant hi ha una cosa que tenim en comú, que és que les polítiques d'habitatge són valentes –són valentes– i que hem desplegat al màxim totes les eines que hem tingut per posar l'habitatge a disposició de la gent, fent qüestions a vegades molt de mínims, però com a mínim això ens ho han de reconèixer a tot arreu.

Em deia també que li posi exemples de les propostes que nosaltres estem plantejant. Sí, ja sé que vostè està pensant que li posaré els exemples de Veneçuela o de Cuba. Sí, li puc parlar de Veneçuela, on han fet projectes d'alfabetització, on han fet projectes per garantir també el dret a l'habitatge, on han posat a disposició de la sobirania nacional els recursos petrolers i on podem comparar com viuen en comparació amb la resta de Llatinoamèrica. O podem parlar de Cuba, on són un exemple (*remor de veus*)..., són un exemple... (*Persisteix la remor de veus.*) Colla de feixistes, deixin parlar. Són un exemple de solidaritat...

El president

Si us plau, respectin la persona que està parlant.

Laia Estrada Cañón

Són un exemple de solidaritat quan hi han hagut catàstrofes naturals enviant els seus metges i metgesses. Això és Cuba.

Però li puc parlar, per exemple, del Canadà, que no són comunistes, no són pas comunistes. I allà la sanitat és cent per cent pública. Està prohibida la sanitat privada. Allà l'avortament –li puc posar també un exemple d'una proposició de llei que hem registrat recentment– està despenalitzat, no hi ha terminis, no hi ha objecció de consciència.

Li puc posar també exemples dels Països Baixos. Les propostes en habitatge que ara li estem posant sobre la taula amb la proposta de resolució parteixen d'una legislació dels Països Baixos que parteix de la premissa que l'habitatge ha de tenir un ús exclusivament residencial. I tampoc són comunistes, els Països Baixos.

I, en definitiva, sí, hi ha experiències –hi ha experiències. Algunes han sortit millor, d'altres no tant. El que tenim claríssim és que el seu model, el model capitalista, ha fracassat en tots els termes. Ha fracassat en termes ambientals: ens està portant al col·lapse com a civilització. Ha fracassat en termes socials: tenim la gran majoria de la població patint gana i patint fam. Ha fracassat en tots els termes. I fins i tot econòmics, perquè quan hi han hagut crisis s'ha hagut de recórrer a les ajudes públiques per tal de pagar la festa al sector privat. Això ho vam veure el 2008 i ho hem tornat a veure arran de la covid. Els fons Next Generation no són res més que això, diners públics que van a parar bàsicament al sector privat en col·laboració amb lo públic. Ja hem explicat en què consisteix la col·laboració publicoprivada: esforç públic, recursos públics, per a benefici privat. Ja sabem quina és aquesta broma.

I, miri, em posava com a exemple les polítiques que han fet amb les elèctriques i amb la banca limitant-los els seus beneficis. També han posat excepcions per tal que se'ls hi desgravin totes aquelles inversions que puguin colar per la via de la transformació verda. I, per tant, tornem una altra vegada al que dèiem abans: la seva transformació ambiental, la seva transició energètica, consisteix en salvar-li els mobles a l'oligopoli energètic.

Nosaltres insistim en que el seu és el PSC més de dretes i més espanyolista. No només ho diem perquè dins del seu Govern, doncs, hi ha els consellers Sàmpser i Espadaler, o no només perquè va nomenar recentment un altre exdirigent convergent, el senyor Bonvehí, per posar-lo capdavant de l'economia social, justament davant de

l'economia social, sinó que ho diem perquè la seva proposta estrella és la mateixa que la d'Artur Mas: el pacte fiscal –fins i tot Alicia Sánchez-Camacho la defensava.

Artur Mas, aquell que la CUP va forçar a fer un pas al costat perquè en aquell moment era el que necessitàvem per poder sumar més persones al nostre projecte independentista, perquè difícilment podríem agregar més població al projecte independentista amb el rostre de les retallades al capdavant d'aquest projecte..., però li recordo que Artur Mas arriba al Palau de la Generalitat per la seva abstenció, per l'abstenció del seu partit, que tenim la memòria una mica selectiva.

I naltros som plenament conscients de quan ens hem abstingut, de quan hem votat a favor de presidents postconvergens. En som plenament conscients. Ho vam fer amb Carles Puigdemont per tirar endavant el nostre projecte d'alliberament nacional, i ho vam fer amb Quim Torra en un moment en el que la repressió havia colpejat de forma terrible la nostra societat i, concretament, els nostres líders polítics.

En el seu cas, quan li diem que té un tarannà..., que el seu partit té un tarannà convergent –no li diem només naltros, l'hi diu el mateix Artur Mas, l'hi deia recentment, que li reconeixia aquest tarannà convergent– ho diem perquè vostès podrien desplegar la política de renovables seguint els preceptes de la llei de canvi climàtic. Podrien aprofitar per fer avançar les tímides passes que va donar el Govern d'Esquerra Republicana amb l'energètica pública i fer que aquesta fes tasques de producció, de distribució i de comercialització i així poder combatre la pobresa energètica. Però no fan això. El que fan és facilitar que l'oligopoli energètic pugui adquirir terrenys barats lluny dels centres de producció, terrenys agrícoles abandonats. Per tant, això els hi surt molt menys costós i tenen més beneficis. Portes giratòries... Tots estem..., tots estem contents, no?, en definitiva.

Quan parlen, per exemple, de la gestió de l'aigua, podrien pensar en com facilitem una transformació agrària que redueixi el seu consum d'aigua, podrien pensar en com garantim l'aigua de boca... Podrien pensar bàsicament en el bé comú i, en canvi, vostè està pensant a veure com es creen més dessaladores, més estacions de regeneració d'aigua, per tal que el turisme de luxe, aquell que precisament consumeix més aigua, pugui continuar tenint barra lliure. I ja ho hem vist, eh?, hem vist el que ha passat en aquest país: barra lliure per al turisme, restriccions per a la pagesia i per a la població.

Per exemple, quan parlen de mobilitat, podrien pensar en com fem arribar el tren a tot arreu. I no només estem parlant de trens puntuals i trens en condicions; estem parlant fins i tot de modificar la xarxa i que no sigui radial. Podrien pensar en apostar per línies d'autobús públiques... Però vostès bàsicament lo que tenen al cap és ampliar l'aeroport perquè arribin més turistes, i sí, el Corredor Mediterrani per tot el tema del transport de mercaderies, però no estan pensant en primera instància en la població treballadora que dia a dia s'ha de desplaçar concretament aquí a Barcelona perquè cada vegada se l'expulsa més de la ciutat, perquè ningú pot pagar els astrònoms preus de l'habitatge.

O quan parlem de serveis públics, com per exemple la sanitat... Ja l'hi he explicat moltes vegades: no podem garantir on van a parar els diners que destinem als concerts, i els tenim caducats. Vostè podria aprofitar, ara que tenim els concerts caducats, i internalitzar tots aquests concerts o altres serveis, com el transport sanitari, i d'aquesta manera garantir que els diners vagin a parar on han d'anar a parar. I, en canvi, manté els «xiringuitos» de la concertació sanitària en la qual tothom està fent negoci. I fins i tot posa..., no només Olga Pané com a consellera de Salut, sinó que posa Manel del Castillo al capdavant d'aquest comitè d'experts, quan és una persona de la qual es diu que la gestió del seu hospital s'ha fet amb diferència de tracte i de tractament entre nens i nenes catalans i catalanes i espanyols i d'altres nens que venen de països rics a fi de poder facturar més.

Miri, en habitatge també l'hi hem dit: vostè podria aprofitar els 400.000 pisos buits que hi ha en mans de grans tenidors, expropiar-los i posar-los al parc públic, però diu que en sis anys construirà cinquanta mil pisos.

En definitiva, hi ha dos models: un en favor de la majoria i un altre que, malgrat que representi certes millores, mai mai mai qüestiona els interessos de qui veritablement mana. I aquest és el seu model, president Illa.

El president

Per respondre, si ho desitja, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Sí, molt breument. Primer, per aclarir que no..., que no es prengui com una desconsideració o com un desaire que governin. Jo estic encantat que vostès governin, eh? Jo... Escolti, com més partits a Catalunya tinguin cultura de govern, millor. Jo estic encantat que governin, i d'alguna manera he constatat amb qui tenen els pactes, que tampoc hi tinc cap inconvenient. Pactin amb qui creguin que han de pactar. No saltres és el que fem, només faltaria. Però també he dit..., en fi, contents de que governin. I entenc que governar és tenir contradiccions, i celebro, a més a més, que ho hagi reconegut. Però si volem canviar les coses hem de governar, hem de fer-ho des del Govern.

Segon, no m'esperava que em posés cap exemple en concret. I he de dir que m'ha sorprès posant-me Canadà com a exemple, un país del G7 que, precisament, diguem-ne, no és un país d'economia socialista però fa polítiques interessants, és veritat, i les seguim. Jo n'hi dic un altre: un altre país que fa polítiques interessants és Austràlia, molt federalistes, en l'àmbit anglosaxó també. I m'ha parlat dels Països Baixos; ho seguirem –ho seguirem. Polítiques concretes, però..., no són països que jo almenys qualificaria de revolucionaris ni rupturistes; més aviat formen part de blocs bastant estables. Aquí jo no tinc cap inconvenient en rebre i estudiar aportacions de polítiques concretes que vostès facin.

Sobre Sud-amèrica no es pensi que jo tinc postures de blanc o negre; no soc, crec, tan ingenu. És un continent maltractat, molt maltractat, i ningú hi pot aixecar la veu –ningú. I tots som responsables de com estan certs països que vostè ha mencionat. Ara, no és l'horitzó –sense voler donar lliçons a ningú, eh?, i molt menys en aquests països– que jo voldria ni per a Catalunya ni per al conjunt d'Espanya.

Un últim apunt final, si vol vostè més teòric, però no em puc estar de fer-lo. Els últims anys han estat testimonis de l'operació d'aconseguir que més gent que mai a la història del món hagi sortit de la pobresa. Això és així, i no ho dic jo. I vostès, que estudien, llegeixen, discuteixen i contrasten, trobaran enormes referents de que mai a la història de la humanitat tanta gent en tan poc temps ha sortit de nivells de pobresa. Mai. I serveixi com a únic exemple la Xina. I miri vostè com ho van fer, amb quins sistemes econòmics van fer-ho. Però mai ha passat això abans, mai mai mai. I no deixa de ser espectacular. Amb totes les contradiccions que vostè vulgui i amb totes les restriccions que vostè vulgui, però ho han fet. Ho dic també perquè sembla que això vagi... I compte. I som 8.000 milions al món, eh? I vostès sé que –sí que crec que en això són ben sincers i ben honestos– pensen en els 8.000 milions. En això són coherents. I no volen..., pensen en això.

Dos coses més, per acabar. A mi em poden definir vostès, i tenen tot el dret de fer-ho, com vulguin, i em poden dir que soc no sé què no sé «quantos»; hi tenen tot el dret i forma part de... Jo, si soc alguna cosa en política, soc socialista, i el meu compromís polític és amb el PSC. Un socialisme clàssic, socialdemòcrata, però aquí he estat i aquí m'he mogut tota la meua vida, i aquí ja acabaré els meus dies d'activitat política. Això, perquè sàpiga vostè lo que jo penso de mi mateix, que sempre és un judici molt més, evidentment, subjectiu, i els ciutadans ja ho valoraran.

I, finalment, només per fer justícia, no?, almenys des del meu punt de vista, de la que va ser la seva tasca professional. Manel del Castillo dirigeix l'hospital pediàtric millor del món. L'hospital pediàtric millor del món el dirigeix Manel del Castillo. I per mi és un honor que encapçali aquest comitè de reforma del sistema sanitari.

Gràcies.

El president

Per fer la contrarèplica, té la paraula la senyora Laia Estrada Cañón, del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Defensem la Terra, per un temps de cinc minuts.

Laia Estrada Cañón

President Illa, li posava com a exemples precisament Canadà o Països Baixos –ja li deia que no són comunistes– perquè se'ls sentís una miqueta més a prop. Ja sabia que si li posava com a exemple Cuba o Veneçuela, especialment, vostè, doncs, no en voldria saber res, bàsicament perquè l'Estat espanyol ha acollit l'opositor de Veneçuela. Curiosament, aquí el cap de l'oposició no hi pot assistir perquè està a l'exili però vostès acullen el cap de l'oposició allà a Veneçuela. Bé, són aquestes contradiccions... Però li posava com a exemple precisament això.

Miri, em deia vostè que mai tanta gent havia pogut sortir de la pobresa. Jo li parlaré de la realitat a l'Estat espanyol. Banco Santander: beneficis, el 2023, d'11.076 milions d'euros, un quinze per cent més en euros que el 2022; Inditex: beneficis de 5.381 milions d'euros, amb un volum d'ingressos de 35.947 milions, creixement del trenta per cent i el 10,4 per cent, respectivament. Telefónica: uns ingressos de 40.652 milions d'euros, un 1,6 per cent més que el 2022. O Mercadona, que va augmentar un quaranta per cent els seus beneficis nets fins a arribar als 1.009 milions d'euros el 2023.

Per posar-li algunes xifres. Perquè si això ho comparem, no?, l'hi deia abans, aquests beneficis obscenament astronòmics de les grans corporacions, de les grans empreses, amb el que ha estat l'augment dels salaris, i si, a més a més, ho comparem amb l'augment del cost de la vida, la realitat està clara. I parlem de la nostra realitat, que som un país privilegiat, si parlem amb una visió global. I això reflecteix la realitat actual, que és que la riquesa cada vegada s'acumula més en menys mans.

Dit això, miri, ahir –m'haurà de permetre que recordi algunes de les qüestions que vostè va dir– deia: «Catalunya ha avançat més quan ha compartit esperances amb Espanya i amb Europa.» Deia que cal aprofitar les oportunitats de col·laboració amb el Govern de l'Estat espanyol i deia que la preservació de les institucions és l'únic instrument de transformació de la realitat. Naltros volíem acabar dient-li que no estem gens d'acord amb tot això que va plantejar ahir.

Primer, perquè l'Estat espanyol ha persistit en espoliar i oprimir el nostre poble i ha frustrat, de fet, totes les esperances per la via repressiva, judicial i policial mentre Europa s'ho mirava. El més escandalós va ser el 155, amb el qual vostè no només hi va estar d'acord, sinó que ja el demanava el 2014 en el marc de la consulta del 9-N.

Segon, perquè les oportunitats de col·laboració amb el Govern espanyol no són res més que assumir el paper de província i acatar que ara tinguem un virrei.

I, en tercer lloc, per nosaltres no hi ha major instrument de transformació de la realitat que l'empoderament popular i la desobediència civil i institucional. Però és que no és que ho diguem naltros, és que la història ho demostra. Així es van guanyar drets en aquest país, precisament: del dret a vaga al de l'avortament, el dret a que arribés un transport públic o l'enllumenat a tots els barris. Que això..., deia: «Això és una qüestió que s'ha aconseguit amb transformació.» Això és una qüestió que s'ha aconseguit amb lluita obrera, lluita obrera organitzada, lluita política obrera als carrers, i després les institucions van darrere. La política amb majúscules es cuina als carrers i irromp a les institucions. Així s'han guanyat els drets, els que els hi posava com a exemple. O podríem parlar, per exemple, dels insubmisos: s'acaba amb el servei militar obligatori gràcies al moviment dels insubmisos.

I vostè fa aquesta mena d'afirmacions perquè el PSOE i vostès, com a bona sucursal catalana, estan llançant un missatge molt clar als poders fàctics, que és que Catalunya ha tornat a la normalitat. I és evident, no hi ha normalitat política possible

mentre continua la repressió, cap al president Puigdemont i cap al diputat Lluís Puig, sí, però també contra els CDRs, contra l'Adri, contra el moviment feminista o contra el mateix Pablo Hasél, per posar-ne uns pocs exemples.

Per naltros la seva normalitat consisteix en que siguem sent espanyols, que estiguem cada cop més desposseïdes i amb menys drets, i que no protestem, perquè si protestem ja sabem què ens passa. Ho vam veure en les festes de Gràcia, quan, davant d'atacs d'un grup de feixistes, els mossos d'esquadra es van dedicar a reprimir la gent que plantava cara a la ultradreta. Ho vam veure a les protestes contra The District, aquella bacanal de l'especulació immobiliària, on incomprensiblement els mossos d'esquadra van carregar a la sortida del metro. I si no hagués estat perquè la gent es va mantenir ferma, allà s'hauria produït una autèntica desgràcia. Hem entrat preguntes; esperem que ens les contestin, perquè allò va ser realment molt molt molt irresponsable. Ho vam veure amb les companyes d'Arran detingudes de forma injustificada, retingudes i obligades a passar la nit al calabós per pur ànim de càstig. Ho hem vist recentment amb la Copa Amèrica, amb desplegaments policials absurds i ridículs. I ho veiem a diari amb el moviment en defensa de l'habitatge: veiem com es colpeja, com s'identifica, com es deté precisament a qui posa el cos per garantir el dret a sostre, que és el que haurien d'estar fent les institucions.

I acabo. També li hem sentit dir molts cops que la seva voluntat és la de servir i unir, unir i servir, com deia la meua companya Laure Vega. I és cert, vostè ve a unir-nos i lligar-nos a Espanya per tots els mitjans possibles negant-nos el nostre dret a l'autodeterminació. I vostè ve a servir, però no a les classes populars, no, sinó als poderosos, als grans empresaris, a la banca i als fons d'inversió. I vostè pretén aplicar les mateixes receptes «sociovergens» que ens han portat a la situació actual, ho sabem, però no compta amb que en cap cas hem marxat cap a casa, que seguim organitzades, que seguim aquí i que no ens pensem moure.

El president

A continuació, en nom del Grup Mixt, té la paraula la senyora Sílvia Orriols Serra.

Sílvia Orriols Serra

El primer punt del debat de política general de qualsevol país civilitzat i occidental és o hauria de ser el de garantir la democràcia. La democràcia no s'acaba a les urnes, com pensen alguns; comença a les urnes. I continua en aquesta cambra, on els representants tenim el dret i el deure de defensar i aplicar el programa electoral pel que hem set votats. Ja sé que això de complir amb el programa electoral no s'estila gaire avui en dia, i potser els sorprèn que hi hagi diputats amb vocació de canviar la tendència, però això no són raons suficients per coartar-nos llibertats ni sotmetre'ns a cap censura.

Aliança Catalana no ha ensarronat pas ningú en aquest altaveu, i diem el mateix que dèiem en campanya electoral. A nosaltres ens han votat perquè diem això, perquè pensem això, perquè volem executar això. Qui és cap de vostès per excloure, interrompre o coartar unes idees o un discurs prèviament avalats a les urnes? Fa anys i panys que el debat sincer, honest, sense interrupcions, no existeix en aquesta sala. Aquí, a cop de reglament i a l'uníson de la correcció política, s'escapcen amb avideses idees i lliure pensament. I, si no, que l'hi preguntin al senyor Rull: ja té el Reglament al cim de la taula per si m'ha d'interrompre? Jo de vostè tindria a mà l'article, que en acabat tot són tràfecs i presses.

Encara recordo aquell primer discurs vostre. Hi manifestàveu la voluntat que aquí s'hi pogués parlar de tot i afirmàveu categòricament que serien defensats i garantits els drets de tots i cadascun dels diputats. Un discurs per emmarcar, però més fals que un duro «sevillano», senyor Rull. Sempre han tingut un as sota la màniga: l'odi, aquell comodí que els permet vetar, interrompre, denunciar i fins i tot sancionar opositors polítics, i, sense desmentir-se, continuar semblant demòcrates. Mentre la resta de mortals cacem bolets amb el cistell i la pallaresa, vostès cacen odi

amb el Reglament als dits i, ves per on, sempre el troben en la mateixa raconada, com els moixernons, tu.

A on són els meus drets? A on són els drets dels meus votants? A on és el debat cada cop que se'm priva de dir-hi la meua, cada cop que es silencia la representant legítima de vora 120.000 catalans? I, ja que hi som, aquest odi tan elàstic, insubstantial i subjectiu, com el detecten? Quins criteris científics apliquen? O es guien per mers sondejós i interessos electorals?

Soc novella en aquesta cambra i en l'art de fer política, però he de dir que em fascina i m'encurioseix a parts iguals aquesta seva manera d'interpretar el Reglament. Al Parlament de Catalunya no es pot acusar qui fa ostentació de la misogínia islàmica de fer ostentació de la misogínia islàmica, però es pot assenyalar una diputada i dir-li que la de la misogínia islàmica li dona mil voltes, no sabem si voltes de mocador al cap, d'hores cotitzades o d'oratória. Tant és, la qüestió és que només se m'interromp a mi. Per què? Tinc la patent d'això que anomenen «odi» i que els va tan bé per silenciar i anular opositors polítics?

Hem demanat per escrit que ens justifiquin el criteri que se segueix a l'hora d'interrompre o no un diputat, i aquesta Mesa ha set incapaç de respondre'ns. Bé, sí que ens ha respost, però la seva resposta fa vergonya aliena. Es limiten a dir que estudiaran models d'altres parlaments per veure com ho fan i tal, però no motiven ni amb un sol argument l'atac a la llibertat d'expressió que he patit de manera reiterada a mans del president d'aquesta cambra des de l'inici de la legislatura. El primer punt del debat de política general no ha de ser el compromís de posar fi a aquest deix totalitari? Ja sabem que és llaminer, això de tallar el micròfon a qui pensa diferent, però no és just ni és democràtic.

Demanem que es respecti la diversitat ideològica que emana de les urnes i que no s'interrompi cap dels parlaments que es facin dins d'aquesta cambra. A mi tampoc m'agrada, també m'empipen alguns dels discursos que es fan aquí dins, però soc la primera de defensar el dret de tots vostès a pronunciar-los. Espero la mateixa actitud democràtica.

A l'ensem que dins d'aquest Parlament s'arracona a qui pensa diferent i té el valor de manifestar-ho, a fora intenten homogeneïtzar la societat imposant el pensament únic. Es fa a través d'uns mitjans públics controlats i manipulats pel Govern de torn i a través de mitjans privats que reben fortes i sucoses subvencions del mateix Govern. Saben allò tan graciós de que a Espanya hi ha separació de poders? Doncs a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals també, tu, la mateixa estranya separació de poders. És vergonyós.

És vergonyós que amb els diners del conjunt de contribuents es dediquin a promoure les idees de només uns quants i a vetar i criminalitzar les idees dels altres, que sembla que són bons per pagar al cap del mes però que, en canvi, no són bons per opinar. És indecent que els informatius d'una televisió pública anomenin «resistents» els terroristes islàmics que atempten contra Israel o contribueixin a la difamació contínua de grups parlamentaris sense concedir-los mai treva ni dret de rèplica. És èticament reprovable comprar el quart poder amb els diners del poble.

I sembla que vostès, igual que els governs que els han precedit, no estan disposats a esmenar aquesta anomalia. Tant que diu que vigilarà Ripoll, senyor Illa, doncs guaiti, pot prendre exemple i retirar les subvencions a la premsa, com hem fet nosaltres. Ja li garanteixo que no tindrà titulars amables com ara, però estalviarà uns bons diners a la ciutadania. Una ciutadania que veu amb incredulitat i impotència com empitjoren els serveis públics, sense que disminueixin, emperò, les taxes i els impostos.

A les aules d'aquest país, collapsades d'alumnes estrangers que no tenen coneixements bàsics de cap matèria, que no parlen i amb prou feines entenen el català, els nostres fills batallen contra el fracàs escolar que es nodreix de les dèries proimmigracionistes dels qui governen.

L'assetjament escolar es dispara a Catalunya fins al punt de competir de tu a tu amb les Canàries, Ceuta i Melilla –quin rànquing, eh? Els professors són vexats i agredits. Hi ha pares catalans obligats a dur els fills a dues escoles diferents, perquè, és clar, s'ha de reservar plaça per als que arriben amb visat de turista i s'empadronen fraudulentament a mig curs. Fins i tot hi ha escoles que anul·len viatges a l'estranger perquè, com que hi ha alumnes sense papers, no podrien anar-hi.

L'informe PISA fa curt a l'hora de descriure el drama que es viu a les aules d'aquest país. Unes aules sense creus a les parets i sense pessebre per Nadal perquè no sé què de l'escola laica, però plenes a vessar de vels islàmics, perquè la visió pederàstica, fonamentalista i misògina d'alguns pares i comunitats té el suport i el vistiplau d'aquest Govern. Un govern que es fa dir progressista però que malda per manllevar-nos els valors judeocristians i fer-nos recular a l'edat mitjana.

Vostès són conscients de la realitat a la que ens condemnen? Pares que no es poden permetre pagar per escolaritzar els seus fills acaben pagant amb els seus impostos els llibres, les classes d'àrab, les excursions i la concertada dels immigrants acabats d'arribar. Vostès diuen que és per no fer guetos. Hi ha cap aula d'aquest país que ara mateix no sigui un gueto?

Han aconseguit que els catalans ens sentim forasters a casa. Comencem a semblar els masovers en comptes dels propietaris. Mirin les universitats: té els drets lingüístics més garantits qualsevol estudiant d'Erasmus que el jovent d'aquest país. Estem invertint recursos en formar investigadors i científics de prestigi que, en acabat, som incapaços de retenir amb bones ofertes professionals. La crua realitat, saben quina és? Exportem talent i importem tercer món.

En l'àmbit de la sanitat, hospitals comarcals desballestats, sense especialistes, amb metges que no tenen el MIR i que quan els hi dius que et fa mal el maluc et demanen què és això d'un maluc. Els nostres avis i els nostres infants, vulnerables i malalts, han d'explicar en castellà allò que els afligeix? De debò? S'imaginem un italià anant a la sanitat italiana i que li salti el metge i li digui: «No, no, parli'm en alemany»? És que és surrealista. A on són els drets dels catalans?

L'externalització de serveis que estan fent i que previsiblement volen continuar fent, en comptes d'optar per la millora dels equipaments i personal dels centres, fa que el servei final que rep l'usuari sigui menys personalitzat i, consegüentment, menys efectiu. Cal prioritzar la contractació de metges i personal sanitari formats a Catalunya i millorar les seves condicions laborals. No pot ser que un polític cobri més que un cirurgià.

Dels professionals formats aquí en podem garantir els coneixements i les pràctiques; dels que ens arriben de fora, no. Si volem el millor servei, hem de tenir els millors professionals. Cal aturar immediatament aquesta fuga de talent que ens condemna a l'ostracisme. La sanitat pública és un dels pilars del nostre país, i és possible gràcies a la contribució que fem tots plegats treballant. Regalar la sanitat pública a qui no forma part del circuit, a qui no contribueix, a qui ve a aprofitar-se del sistema, és un error. Tots els qui encapçalem o hem encapçalat ajuntaments sabem fins a quin punt arriba el frau.

Arribats a ara, cal triar entre conservar i impulsar la societat del benestar o ser una ONG. I sembla que vostès ja han triat per tots nosaltres sense consultar-nos. Amb els nostres recursos paguen les operacions, els tractaments, els remeis i els parts a immigrants ilegals que no només no contribueixen econòmicament als serveis públics, sinó que es dediquen a qüestionar l'ètica, els valors i les lleis occidentals.

A comarques ja hem trobat targetes sanitàries des de les quals s'han receptat indistintament medicaments per a embarassades i medicaments per a l'Alzheimer. En són conscients, d'aquest tràfic de targetes? El persegueixen? No, no només no el persegueixen, sinó que es plantegen donar atenció sanitària a tothom sense haver de menester ni volant d'empadronament ni targeta sanitària. Barra lliure, i nosaltres,

cornuts i pagar el beure. El sobrecost que té aquest ús indegut de la sanitat pública esperem que no pretenguin cobrir-lo escanyant-nos més als catalans ni venent dades mèdiques personals.

Ve la tardor i veiem mutar els paisatges. I n'hi ha un, el paisatge humà, que muta de manera frenètica, i no pas precisament per causes naturals ni fortuïtes. Els governs dels darrers anys han fet mans i mànigues per desnacionalitzar Catalunya. Un trenta-set per cent dels habitants no han nascut aquí. Som el país europeu que amuntega més immigració, i sense eines d'estat que ens permetin assimilar-la.

Però per vostès encara no n'hi ha prou. En volen més: vinga a demanar regularitzacions, vinga a contractar il·legals amb no sé quins programes especials de la Generalitat. Papers per a tothom, que així ens podran votar, eh? Donin el dret de vot a aquestes contracomunitats antioccidentals, misògines i fonamentalistes i ja veuran a qui i què voten. En acabat, tot seran planys i corredisses.

La immigració massiva i invasiva que rebem contínuament amenaça la pervivència de la nostra identitat, la cohesió social, l'aplicació de les lleis civils, el manteniment dels serveis públics, la seguretat als carrers. Recorden aquella llegenda urbana de «venen a pagar-nos les pensions»? Doncs no, venien a refundar el Marroc, Colòmbia o Senegal damunt casa nostra i pagant nosaltres. Drets Socials i Inclusió, es diu el departament; modifiquin-ne el nom per «deures socials i integració» i potser encara ens en sortirem.

Fa segles que les dones d'aquest país s'escarrassen a aconseguir la igualtat, i el que hem abastat amb dècades d'esforços i de sacrificis ara ens ho volen arrabassar a correuita aixoplugats sota la multiculturalitat. Els cabells de les nenes i de les dones, de cop i volta, són pecat, i els canells i turmells femenins provoquen sexualment els homes, tu. I aquí no es proposa capar el pervertit que se sent provocat. No, es proposa tapar-les a elles; tapin-les, que provoquen.

I tots vostès ho veuen i no diuen res. Perquè, és clar, és que si ho dic m'acusaran de pertànyer a l'extrema dreta i em diran islamòfoba i m'asseuran en aquella raconada i m'estacaran amb un cordó sanitari, oi?

Quan es veuen amenaçades les llibertats i els drets fonamentals, la islamofòbia és un deure. Quan ja no resten llibertats ni drets fonamentals, la islamofòbia esdevé delictes. Pregunti-ho a les iranianes.

Sort que nosaltres tenim un departament d'Igualtat i Feminisme, tu. Suposo que ja han pres les primeres mesures per prohibir el vel islàmic a les aules públiques, com han fet a França o a Andorra. Suposo que ja treballen per prendre mesures legals contra els pares que no permeten a les seves filles fer dansa o natació. Suposo que batallaran per expulsar del país tot progenitor que pacti matrimonis forçats. O hi passaran de puntetes com fins ara i faran servir la conselleria només per sancionar opositors polítics que no poden controlar? La darrera legislatura, i per ser francs, això va semblar el departament de desigualtat i islamismes. Esperem que vostès no copiïn el model de la senyora Verge. Els models fallits convé no perpetuar-los.

Ahir va dir que volia que Catalunya tornés a liderar econòmicament a Espanya. Quina Espanya, Senyor Illa? Aquella que el 2017 va coaccionar empreses «afinca-des» a Catalunya perquè traslladessin les seves seus fiscals fora?

Els empresaris catalans venen els seus actius a fons d'inversió estrangers perquè només troben traves i impediments a l'hora de gestionar les seves empreses. Molts sectors estratègics cauen en mans de fons saudites i qatarians. La productivitat de les empreses catalanes s'estanca un 0,0 mentre a Alemanya augmenta un 5,7 per cent. Com pensen revertir-ho? Com pensen garantir i protegir els llocs de treball?

I el sector primari? Només un quaranta per cent del que consumim es produeix a Catalunya, i molts cops el consumidor és incapaç de discernir si aquell producte és autòcton o d'importació. Cal ser molt més explícit en els etiquetatsges pel que fa a l'origen i promoure inspeccions sanitàries estrictes que retirin del mercat tots aquells productes que no compleixen amb els requisits sanitaris ni normatius que s'exigei-

xen als productors catalans. Erradiquem d'una vegada per totes aquesta competència deslleial que inunda els mercats i perjudica els nostres ramaders i pagesos.

Bona part del seu discurs el va centrar en l'habitatge, cinquanta mil habitatges de protecció. Si no canvien les bases d'adjudicació, seran guetos ingovernables. I encara que augmentin la dotació de mossos..., quatre-cents efectius no en seran prous per controlar les contracomunitats que arrelen i proliferen arreu de Catalunya. Uns mossos infradotats de mitjans i d'equipaments que es veuen limitats i coartats per protocols tan estrictes i fiscalitzacions tan abusives que no tenen marge de maniobra.

Ahir va dir que no es podia vincular inseguretat i immigració. Digui-ho a qualsevol policia o funcionari de presons, Senyor Illa, aviam quants segons pot aguantar el riure. Negar l'evidència no farà desaparèixer el problema. Vostès poden pentinar els carrers cercant ganivets, matxets, destrals o catanes, però, si no deporten aquells que les fan servir, demà, sant tornem-hi. Ho saben vostès i ho sabem nosaltres.

La permissivitat amb la delinqüència i el paternalisme polític i judicial vers els qui ens roben, violen i agredeixen ens ha abocat a una situació límit. No calen més efectius, sobren delinqüents. Però en comptes d'expulsar-los l'Administració els converteix en una càrrega per als contribuents catalans i en una amenaça constant per a la ciutadania. N'hi ha que no tenim escorta ni vivim a la zona alta; farien bé de recordar-ho cada cop que validen amb el seu vot aquestes polítiques immigracionistes suïcides.

Ahir no va dir res d'esports. Nosaltres sí que tenim aquí una proposta. Batallin de nou per aconseguir les seleccions catalanes, perquè puguin competir a nivell internacional; perquè els nostres atletes, jugadors i esportistes no es vegin en la penosa necessitat d'ofrenar victòries a Espanya. Exigim la modificació de la llei de l'esport, que sanciona els catalans que es neguen a jugar amb la selecció veïna amb multes de fins a trenta mil euros i suspensió de llicències federatives. Treballem perquè la nostra bandera, el nostre himne i el nostre potencial humà puguin conquerir podis.

Referint-se a la llengua, ahir va dir una cosa així com «amb entusiasme i amb amor ciutadà, el català ho superarà tot». No, senyor Illa. El català fa dècades que reclusa, que perilla. El català no ha de ser una llengua amable; ha de ser un requisit indispensable, imprescindible per viure i desenvolupar-se a Catalunya. No cal entusiasme ni amor, cal necessitat. I aquesta necessitat es crea quan a l'Administració tenen una única llengua, no quan fa prospectes en àrab, xinès i suahili. Són els immigrants els que s'han d'adaptar al país on van a raure, no a la inversa.

És hora que la Generalitat fomenti la creació de continguts d'entreteniment a les xarxes per captar el jovent. És hora que es dediquin els recursos a potenciar i a subvencionar creacions artístiques en la nostra llengua. Ja n'hi ha prou de coproduir pel·lícules en altres idiomes; els altres idiomes ja tenen estats que els defensen i protegeixen. Oferim avantatges fiscals a les empreses perquè les seves comunicacions internes i externes siguin en l'idioma del país, premiem la lleialtat al català i a Catalunya. Exigim competències bàsiques de català a tots i cadascun dels funcionaris que exerceixen damunt el nostre territori.

Em permetré acabar la intervenció parlant, igual que vós, del concert econòmic solidari. Un finançament singular que depèn del vistiplau dels espanyols, d'un estat que fa segles que saqueja Catalunya i que castiga els catalans només per ser qui són. Venero la vostra ingenuïtat i innocència, senyor Illa. Quatre-cents anys de setge, greuges i promeses incomplertes no han set prou per persuadir-vos de cercar una entesa. Voleu fer encaixar dues peces tant sí com no i les gireu i gireu. Però sap què passa? Que són dos trenca-closques diferents. No és una qüestió de paciència ni de traça. Catalunya mai no encaixarà dins d'Espanya. Té cos i ànima pròpia i un potencial i una riquesa que cap comunitat autònoma podria ni somniar.

Som una nació i ens pertoca un estat. No necessitem reformar el finançament ni singularitzar cap model econòmic. Necessitem que deixin de robar-nos, que deixin

de sotmetre'ns, que deixin d'intentar assimilar-nos. Necessitem un govern que encapçali l'alliberament, no un govern que perpetui l'abús. Vós no heu vingut a revisar Catalunya; heu vingut a rematar-la, i no ho consentirem. La Catalunya lliure, rica, plena, segura, occidental i eterna és possible. Bé, amb aquest Govern és evident que no, però amb Aliança Catalana sí.

Som aquí per recordar-li al món que això no és una terra de pas ni una gestoria; és una nació, la nació dels catalans. Aquí no hi ha Espanyes plurinacionals, senyor Illa, hi ha nacions subjugades. Aquí no hi ha prosperitat compartida ni solidaritat entre comunitats, aquí hi ha lladres.

El 12 de setembre de 1714, hores després de perdre la guerra, saben què van fer els catalans, segons les cròniques? Treballar com mai. Contra la cultura del jaure i el subsidi, contra la cultura de l'anul·lació que practiquen els qui ens sotmeten, la cultura de l'esforç i de la supervivència. Hem sobreviscut i sobreviurem. Que ningú no en dubti.

No som aquí per deixar als nostres fills un pis de protecció oficial d'aquests que vol construir; som aquí per deixar-los en herència la pàtria sencera, sense hipoteques ni servituds. L'únic finançament just per a Catalunya és l'estat català; la resta, engrunes.

Visca Catalunya lliure!

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Gràcies. Senyora Orriols, jo a vostè li he de dir nou coses.

La primera, el món –em sap greu decebre-la– no comença amb vostè. Aquí ja portem bastants anys funcionant, al Parlament de Catalunya. No vingui amb postures adamistes. El món no comença amb vostè. S'han fet debats, hi ha hagut llibertats, hi ha llibertats, i no ens ha de venir a donar cap lliçó de democràcia.

Dos. Ha parlat de victimisme, d'una postura victimista. (*Veus de fons.*) No m'interrompi, jo no l'he interrompuda mai, a vostè. Avui ningú l'ha interrompuda, a vostè. Ningú, no he sentit ningú que la interrompés. I li dic més: per mi pot parlar el doble, perquè veurem que no té res a dir a ningú. (*Aplaudiments.*)

Quatre. Aquí al Parlament de Catalunya, sap què s'hi ve a fer? A treballar. Ho dic perquè parla molt de jaure i s'ho deu aplicar a vostè mateixa: cap dels seus diputats ha vingut a les compareixences de cap dels setze consellers del Govern. (*Aplaudiments.*)

Cinquè. Estic a favor dels mitjans públics de comunicació –a favor. Perquè en democràcia –a vostè això li deu resultar bastant nou– són essencials els mitjans de comunicació, els públics i els privats. I, sí, són incòmodes per al Govern, però fan una funció essencial: es diu el quart poder. I, per tant, ha d'haver-hi a Catalunya mitjans públics de comunicació; que hem de millorar entre tots i que –veig que tampoc no en té constància– depenen del Parlament de Catalunya. Vostè té dos diputats de 135. El pes que li correspon a la decisió dels mitjans públics de comunicació és el que li han donat els ciutadans de Catalunya, no el que decideixo jo.

Sisè. Diu que volem fer recular Catalunya a l'edat mitjana. Miri, jo miro endavant, sap? Som a l'any 2024 i miro endavant. Però és que en el seu cas no caldria que la fes recular a l'edat mitjana, no ha sortit mai, vostè, de l'edat mitjana. No cal que dissimuli. (*Aplaudiments.*) En el millor dels casos, ha arribat a la tercera dècada del segle passat, als anys trenta. Ho dic pels tuits que ha fet celebrant la victòria del Partit Liberal d'Àustria, filonazi. Ho dic..., el Partit Liberal d'Àustria. Ho dic pels tuits que ha fet i la reunió que ha tingut amb el diputat Siegbert Droese d'Alternativa per Alemanya, un partit d'*extrema dreta* que amenaça la convivència a Alemanya. I ho dic pel tuit equivocat que ha fet dient que Israel marca el camí. No, es confon; Netanyahu, en tot cas, marca el camí i no marca cap camí, marca

el camí que no hem de seguir, com hem dit tots aquest matí i durant aquest debat. *(Aplaudiments.)*

En matèria econòmica, com era d'esperar, ni idea: què vol, tornar a l'autarquia? Aïllar Catalunya? Desvincular Catalunya de la resta d'Espanya i de la resta d'Europa? Aquest és el seu model econòmic? Vinga, home!

Vuitè. L'hi torno a dir: s'equivoca vinculant seguretat i immigració. Sap per què ho fa? Perquè la seva incapacitat per resoldre els problemes de seguretat comporta una necessitat de buscar culpables, i els troba en els immigrants. Doncs nosaltres, el nostre Govern resoldrà els problemes de seguretat sense necessitat de culpabilitzar ningú. Hi ha immigrants que cometen delictes com hi ha nacionals que cometen delictes, i tots han de passar pel mateix raser.

I novena cosa. Vostè és partidària de deixar morir les persones que venen en un vaixell a buscar una millor vida a Europa i que naufraguen? Vostè és partidària de negar l'atenció sanitària a persones que viuen entre nosaltres i que no han pogut regularitzar la seva situació? Vostè és partidària de negar un mitjà de vida a nois petits que venen d'aquests països buscant una vida millor? Miri, això no és que no passi cap raser de programa polític, és que no passa ni el llinar mínim d'algú que es vulgui tenir per una persona decent.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments perllongats.)

El president

A continuació, per fer la rèplica, té la paraula la senyora Sílvia Orriols Serra, del Grup Mixt.

Sílvia Orriols Serra

Bé, en primer lloc, jo no m'he reunit amb cap diputat alemany. Va vostè equivocat. No sé on ha vist la foto ni ha vist la meva piulada felicitant no sé qui per les eleccions, diu. Totalment fals. Ja veig que intenta seguir-me a Twitter, però potser s'ha equivocat de compte.

Diu que jo soc partidària de deixar morir la gent a la mar. Jo no soc partidària de deixar morir gent a la mar. Jo soc partidària d'aturar l'efecte crida que empeny la gent a llençar-se a la mar. Soc partidària de que quan es recull algú a la mar per salvar-li la vida se'l retorni al port d'on ha sortit, no que se l'entri il·legalment a Europa i a costa dels contribuents catalans. D'això soc partidària.

Diu que els MENAs..., que no vull que els menors tinguin aquí..., ni tinguin atencions. És que aquests MENAs tenen pares, senyor Illa. Eh que vostè té fills i es responsabilitza dels seus? Doncs jo agrairia que tothom al món que té fills es responsabilitzés dels seus. A veure si cada fill que neix a determinats indrets de l'Àfrica ara haurà d'anar a costa dels contribuents catalans, també. Si aquests menors tenen pares, que siguin retornats als seus pares, als seus governs o als seus monarques, que n'hi ha que són ben rics, més que la majoria de contribuents catalans.

Algunes de les coses que he recollit entre ahir i avui que ha dit vostè. Ahir va citar Pau Casals. «*I'm a Catalan*», deia. Però alhora us encarregàveu de desvirtuar el mot, de manllevar-li tot significat. Per a vostè, el requisit per ser català és posar els peus damunt Catalunya. Al món hi ha milions i milions de catalans en potència. Perquè, guaita, només han d'agafar un avió o una pastera i posar els peus damunt Catalunya. Automàticament, el senyor Illa els hi arreglarà els papers i el senyor dels Comuns els hi prepararan la butlleta per anar a votar. Va així, oi?

Ha dit una frase absolutament perniciosa en una de les seves intervencions anteriors. Ha dit: «A un cantó hi trobem la dreta i la dreta radical, i a l'altre, la democràcia.» Però vós què us penseu, que no hi ha demòcrates de dretes? Que no hi ha dictadors i totalitaris d'esquerres? Aquesta associació maquiavèlica de conceptes, aquesta criminalització de les ideologies contràries, vostè creu que contribueixen a la pluralitat política? No se'n dona vergonya?

I ja només faltava el senyor d'Esquerra i la senyora de la CUP banalitzant el feixisme i faltant al respecte a tots els qui al llarg de la història n'han set víctimes. Diuen que les institucions són de tots, sí, de tots els que pensen com vostès, perquè a qui dissenteix, cordó sanitari i talls de micròfon.

Ha fet referència a la immigració catalana d'altres països. Em pot dir un sol cas en què els catalans hagin format comunitats tan nombroses i tancades, fins al punt de posar en risc la identitat d'un país d'acollida? Em pot dir un sol cas en què els catalans hagin exigit menú propi als menjadors escolars o hagin modificat la llei de benestar animal a conveniència? Em pot dir un sol cas en què els catalans hagin qüestionat les lleis civils o la separació entre Església i Estat a l'estranger? Si el troba, li pago un dinar a Ripoll, senyor Illa.

S'ha parlat molt de la llengua catalana. Ja que tots o gairebé tots s'han compromès a batallar per la supervivència de la nostra llengua, un consell: per què no comencem per enraonar-la correctament, sense desdoblements absurds i ridículs, que si catalans i catalanes, que si veïns i veïnes, que si ciutadans i ciutadanes. No veuen que això fa pena i vulnera les normes de la nostra llengua?

Les llengües no discriminen per raó de gènere, senyor Illa. Són les persones les que discriminen. No facin pagar a la llengua catalana ni les seves inseguretats ni les seves obsessions ideològiques. No saben com es fan de feixugues aquestes intervencions, semblen nens petits aquí competint per aviam qui és més feminista.

També s'ha dit que l'independentisme ha perdut força. Tinc una bona notícia, tu: l'independentisme ha crescut en alguns municipis i comarques, concretament en aquells municipis i comarques on ha reeixit el projecte d'Aliança Catalana. Hem tornat a engrescar el poble que vostès van desencisar i la previsió és que això vagi a l'alça.

Finalment, no em puc estar de referir-me a això que anomenen conflicte al Pròxim Orient. I aprofito l'avinentsa per condemnar, ja que cap de vostès ho ha fet, l'agressió que ahir va patir la senyora Pilar Rahola per part de quatre defensors del pensament únic. Els totalitaris utilitzen les amenaces, l'assetjament i les agressions per combatre els opositors. Ja té raó, ja, el senyor Illa quan diu que està en auge l'autoritarisme.

Avui, i com a màxim representant de la Generalitat, vós heu demanat que se signi la pau, però us heu descuidat de demanar que s'alliberin tots i cadascun dels ostatges que encara hi ha retinguts. Penós. Esmeni-ho, si us plau.

Els dono la raó, això sí, en que és una lluita desigual, certament, perquè mentre Israel ataca objectius militars, els terroristes islàmics violen, torturen i assassinen civils a l'atzar. Desigual, perquè mentre Israel destina els recursos a protegir els seus ciutadans, Hamàs destina els recursos i les ajudes humanitàries a intentar esborrar el poble jueu.

Ahir va anunciar que destinaria recursos dels catalans a ajudar Palestina. Suposo i espero que fiscalitzaran, que revisaran i verificaran fins a l'últim euro d'aquests diners, que garantiran que no es fan servir ni per excavar túnels ni per comprar míssils, perquè seria imperdonable.

Sempre al costat de la civilització i contra la barbàrie. Visca Israel i visca Catalunya!

El president

Vol intervenir, el president? (*Pausa.*) Té la paraula.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Primer. Distingeixo entre demòcrates a un costat i totalitaristes o autoritaris en un altre costat, i la col·loco a vostè en el costat dels totalitaristes i dels autoritaris. Així de clar. I els tuits que ha fet Aliança Catalana, que crec que és el seu partit, els tinc aquí reproduïts, hi insisteixo, donant suport al Partit Liberal d'Àustria, un partit filonazi, i amb una fotografia de representants del seu partit amb el diputat de l'ex-

trema dreta alemanya, d'Alternativa per Alemanya, Siegbert Droese. Totalitaris en un costat, demòcrates en un altre costat.

Segon. Si hagués d'escollir una sola lectura perquè vostè la fes, seria la de la Declaració dels drets humans. No és massa llarga. Li convé repassar-la i tenir-la ben present. La Declaració dels drets humans, un exercici d'humanisme que tothom subscriu al món. Veurà allà..., trobarà coses que li interessaran.

Tercer. No m'ensenyarà vostè a mi a parlar català ni ens dirà vostè com s'ha de parlar català, això ho deixarem a l'Acadèmia Catalana de la Llengua. Cadascú parla com entén que l'ha de parlar.

Quart. La meua posició respecte al que està passant a Israel és compatible, efectivament, amb condemnar un acte d'agressió a la senyora Pilar Rahola. No cal tirar pintura a ningú per condemnar o per discrepar de les idees, en aquest cas, de la senyora Rahola i per condemnar el que està passant a Israel. Com també el meu Govern ha condemnat insults que persones menors del seu entorn familiar han rebut en un mitjà de comunicació públic.

Però sap quina és la diferència? Que jo condemno les agressions a tots els menors i tracto tots els menors, hagin nascut aquí o hagin nascut a fora, amb el mateix raser.

Moltes gràcies.

El president

La senyora Orriols pot fer una contrarèplica. (*Pausa.*) Renuncia a fer-la.

Tot seguit, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el senyor Ferran Pedret i Santos.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, president. Conselleres, consellers, diputats, diputades, president Illa... Efectivament, amb la civilització i contra la barbàrie –amb la civilització i contra la barbàrie–; contra la barbàrie dels atacs terroristes de Hamàs i el gihad islàmic del 7 d'octubre de fa un any, i contra la barbàrie de respondre a aquests atacs arranant la Franja de Gaza convertint-la en un solar, sense cap consideració per les vides civils que es seguen en el procés. Perquè dir que Israel ha atacat només objectius militars és allunyar-se tantíssim de la realitat, que costa pensar que compartim un espai comú amb les persones que són capaces d'afirmar això. Tots tindrem, durant molt de temps, clavades en el pensament les imatges dels menors, els infants de la Franja de Gaza o de Beirut, que estan absolutament traumatitzats i ho estaran generacions i generacions.

Els conflictes armats, i especialment els conflictes armats que s'adrecen específicament, que converteixen en objectiu la població civil, deixen unes ferides que duren per dècades, per generacions. Aquests infants tremolosos, amb els ulls perduts, que són incapaços d'entendre per què la mort els assetja i els persegueix, per què els hi falten tants dels seus germans, tants dels seus familiars... Costarà molt –costarà molt– de recuperar la pau, que és l'objectiu que el Govern ens ha dit que es proposa i que, sens dubte, el nostre grup parlamentari acompanyarà ara i sempre, perquè, com deia el filòsof i escriptor Albert Camus, la pau és l'única lluita que val la pena lliurar, l'única batalla que val la pena lliurar.

Perquè quan parlem del que està passant a l'Orient Mitjà, de la barbàrie que s'ha desfermat sobre la població civil de l'Orient Mitjà, tots sabem que tard o d'hora això acabarà al voltant d'una taula d'una conferència de pau. El que hauríem de procurar tots i totes és esforçar-nos en reduir el temps que passi entre el moment actual i el moment en què siguin capaces les parts d'asseure's al voltant d'una taula d'una conferència de pau per assolir una pau justa i duradora a la regió. Perquè, efectivament, no hi ha pau en les condicions actuals. S'ha fet esment de la necessitat de l'alliberament dels ostatges. Sens dubte. No hi haurà pau possible sense això. Tampoc hi haurà pau possible si no es posa fi a l'ocupació dels territoris palestins, si no es posa fi a la colonització, si no es restauren els drets de la població palestina. Això són les condicions necessàries per a la pau.

I, mirin, si parlem de pau i de guerra, hi ha una qüestió que és fonamental, que és que cal adherir-se als principis del dret internacional, en primer terme, i als principis del dret internacional humanitari. Fins i tot la guerra té algunes regles –fins i tot la guerra té algunes regles. Les accions que un país emprengui han d'estar guiades per alguns principis, entre ells els de la necessitat militar d'atacar un determinat objectiu, el de la proporcionalitat dels mitjans emprats per atacar aquell objectiu. Per tant, d'això se'n deriva la limitació de l'acció hostil. No qualsevol arma, no qualsevol mètode –per exemple, no el fòsfor blanc– és assumible per atacar determinats objectius.

La distinció entre combatents i no combatents és absolutament fonamental, i el respecte i la protecció de la població civil, que deriva de les convencions de Ginebra i específicament d'algun dels seus annexos sobre la protecció a la infància –sobre la protecció a la infància. Res d'això s'ha respectat a la Franja de Gaza ni s'està respectant a Cisjordània ni s'està respectant al Líban. I, sens dubte, tampoc això va ser respectat pels grups armats que van cometre els execrables atemptats del 7 d'octubre. Però caldrà tornar a la taula, a una conferència de pau, per negociar una pau justa i duradora que, sens dubte, haurà de ser amb igualtat de drets i llibertat per a la població civil palestina.

Dit això, que en el fons ens interpella..., ens interpella sobre qui som i, sobretot, sobre qui volem ser. Però, dit això, i encara en el marc de qui som i qui volem ser, en un debat d'orientació política general a Catalunya, crec que hem tingut, honestament els hi dic, un debat interessant, fins i tot en aquells punts en els que des del nostre grup parlamentari hem constatat discrepàncies més radicals, fins i tot en això crec que hem tingut un debat interessant. I no és tan habitual. Per tant, ho destaco i agraeixo l'esforç dels portaveus i les portaveus dels grups parlamentaris, dels seus presidents i presidentes que han intervingut, perquè el debat ha estat interessant. El que passa és que, com ens havia passat tant en el debat d'investidura com en el debat sobre l'estructura i organització del Govern, home, hi ha hagut algunes fallàcies de l'home de palla que, potser perquè estic especialment sensibilitzat en ser el president del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, he detectat especialment adreçades al nostre grup parlamentari i al Govern.

Segueixo fascinat per la voluntat del conjunt de grups parlamentaris d'empènyer-nos cap a un costat o un altre de l'espectre politicoideològic, dels dos eixos que tradicionalment han dominat la política catalana. Per a uns som un Govern que fa seguidisme del procés i, per tant, un govern independentista. Per a altres som el Govern més espanyolista de la història de Catalunya. El PP ens ha tornat a qualificar d'extrema esquerra. Jo, en fi, gairebé demanaria als diputats i diputades de la CUP si li poden aclarir alguns conceptes, perquè em sembla que cal estar molt lluny, molt lluny en l'horitzó cap a la dreta per veure'ns a nosaltres en l'extrema esquerra.

Ho vaig dir en el debat d'investidura. Ho torno a dir ara. Jo que em reclamo de la tradició del socialisme democràtic i que integro, formo part d'un partit que és socialdemòcrata, que està, com vaig dir, en el *mainstream* socialdemòcrata, doncs em fascina que se'ns digui que estem a l'extrema esquerra; com em fascina –i ho dic amb tot el respecte i entenent la voluntat que hi ha al darrere– que se'ns digui que la nostra és una aposta pel capitalisme. No, en absolut. La nostra tradició política neix d'una crítica radical al capitalisme. I el que hem fet al llarg de tota la nostra tradició política és assenyalar on estan les contradiccions principals d'una societat capitalista i provar de superar la lògica interna del capitalisme. Per fer-ho amb traç molt gruixut: la lògica interna del capitalisme busca la maximització del benefici en el mínim temps possible sense cap consideració per les externalitats socials o ambientals. Òbviament, amb això nosaltres no podem estar d'acord de cap de les maneres. De fet, la nostra orientació política és tota una altra.

Nosaltres..., ho vam dir també en el debat d'investidura –s'ha insistit per part del president en aquest debat i jo ho torno a formular en aquests termes–: nosaltres as-

pirem a construir una societat en la que cadascun dels nostres conciutadans i conciutadanes gaudeixi d'una igual llibertat –d'una igual llibertat– per desenvolupar el seu projecte de vida amb autonomia i amb dignitat. I, efectivament, això vol dir –i en això puc coincidir amb el que deien alguns dels intervinents en el debat– parlar de les condicions materials que fan possible el desenvolupament d'aquest projecte de vida, l'exercici d'aquesta llibertat. Perquè, efectivament, una societat que reconegués simplement una igualtat formal als seus conciutadans i conciutadanes i no lluités contra les estructures que fan impossible el progrés de les majories socials –per tant, en el fons beneficien el comú de la societat–, doncs seria una societat intrínsecament injusta.

I nosaltres tenim –gairebé gosaria dir-ho– un mandat constitucional d'actuar per remoure els obstacles en la plena igualtat dels ciutadans i les ciutadanes. Això està a l'article 9.2 de la Constitució, que sempre citem el 14 per a la igualtat, però és el 9.2 el que mandata als poders públics remoure els obstacles per a la plena igualtat dels ciutadans i les ciutadanes. I una política socialdemòcrata o, si volen, el conjunt de les polítiques públiques socialdemòcrates han d'anar orientades a remoure aquests obstacles que hi ha en la plena igualtat entre els ciutadans i les ciutadanes, I, com havia dit també en el debat d'investidura i ho repeteixo ara, no només a combatre els efectes de les desigualtats, sinó a combatre'n també i provar d'erradicar les causes, que és una tasca més difícil, més lenta, però segurament la que sigui més eficient en termes de l'esforç públic per revertir determinades situacions de desigualtat.

Per cert, tornant al Partit Popular. El Partit Popular ha fet aquí una llista sobre les desigualtats que encara existeixen a Catalunya. Efectivament, és gravíssim que tinguem un trenta per cent dels infants a Catalunya en risc de pobresa, i ha fet un catàleg de les dificultats que afronta la societat catalana en termes d'igualtat social en diversos camps. Però, bé, atribuir això a polítiques d'esquerres, per molt que hagin governat les esquerres en determinats períodes, tant a Catalunya com al conjunt d'Espanya, com en diversos llocs d'Europa, és molt agosarat. Jo crec que no resisteix una anàlisi seriosa de l'evolució de les polítiques econòmiques al món i a Europa.

Si aquestes desigualtats existeixen i creixen, és en bona part per l'ofensiva neoliberal que des de meitat dels anys setanta fins ara ha procurat desmantellar tots els progressos que la socialdemocràcia, juntament amb la democràcia cristiana, va..., i, sens dubte, per la pressió dels moviments obrers i la pressió del carrer, van anar construint en la segona postguerra mundial. És aquesta ofensiva la que ha anat desmantellant les eines i xarxes que permetien anar conquerint espais d'igualtat.

I el que toca és, amb els nous consensos que crec que s'albiren, com assenyala va el president, especialment després de la pandèmia, especialment en el context de la guerra d'Ucraïna, aprofitar aquesta finestra d'oportunitat en què hi ha un consens bastant ampli en la necessitat que els poders públics intervinguin, planifiquin, regulin, acompanyin també, incentivin per orientar les polítiques públiques cap a aquesta idea que crec que molts aquí –no tots, òbviament– podem compartir, que les polítiques públiques han de servir per fornir tots els ciutadans i les ciutadanes d'una igual llibertat.

Com els deia, amb una fórmula que usava en el debat d'investidura el president Illa, nosaltres volem fornir de feina, habitatge i seguretat a tots i cadascun dels catalans i les catalanes, vinguin d'on vinguin, visquin on visquin, i a tots els barris –a tots els barris. Perquè nosaltres el que volem és un país socialment cohesionat i un país territorialment cohesionat. El món rural no és el rerepaís. El món rural és el país. Els barris populars de les nostres zones metropolitanes no són les perifèries, són el país. I hem de voler polítiques públiques que arribin al país sencer i reforçar els serveis públics, millorar els serveis públics al país sencer. Perquè, efectivament, la desigualtat és un dels factors que més corrou les societats democràtiques.

El factor més corrosiu i que permet l'avenç de determinades idees extremistes és la constatació de la desigualtat social malgrat l'existència d'un marc de llibertats

que no arriba a ser ple si no permet el progrés i el desenvolupament de tothom que integra aquesta societat. I això té traducció, perquè a vegades jo també tinc una certa tendència a que parlem en general; ja ho aterrem després també amb les propostes de resolució i ho aterrem al llarg de la legislatura amb els debats que hem de tenir. Però això vol dir parlar de transport públic, efectivament; vol dir parlar de l'educació pública; vol dir parlar de la sanitat pública; vol dir parlar de les polítiques de garantia de rendes; vol dir parlar..., que això no és un debat exclusivament català, però l'ha obert també el diputat David Cid; bé, està obert en general al país des de fa uns anys. Cal parlar de la participació de les rendes del treball en la distribució de la riquesa nacional. Cal parlar d'això. Perquè, efectivament, durant dècades ha anat minvant aquesta participació de les rendes del treball en la riquesa nacional.

I aquest és un país que ha crescut molt. És un país que econòmicament..., les xifres econòmiques són bones, són positives, i jo crec que això és quelcom a celebrar. Però ara toca que tothom en pugui gaudir, d'aquest progrés, que tothom s'hi pugui sumar. Perquè sovint és en les fases de recuperació econòmica i no en la fase de crisi quan sorgeixen els moviments populistes, extremistes que, presentant-se com a antisistema, com hem vist aquí en el cas de VOX i d'Aliança Catalana, i presentant-se com que ells sí que parlen en nom del català de peu o l'espanyol de peu, són formacions polítiques que són objectivament funcionals als interessos del gran capital. Aquestes sí, diputats i diputades de la CUP, no la socialdemocràcia.

Les formacions d'extrema dreta són les que, presentant-se com a adalids del poble, es converteixen en objectivament funcionals als interessos del gran capital. Deia VOX això de que ells representen les classes populars. A mi em sembla que els barris populars VOX només els trepitja per anar a intentar provocar incendis. El que sí que he vist és que a qui representen és a una banca hongaresa, pel que sembla, pel que tenim notícia. Això sí que és ben bé el que acostuma a passar amb aquestes extremes dretes. I anirem sabent més coses, suposo, d'aquestes qüestions.

Com els deia: sanitat, educació, transport públic, tot el que configura el que clàssicament se'n deia el salari social. Els serveis públics, els equipaments públics, les polítiques públiques són el patrimoni dels qui han nascut sense heretar-ne cap, de patrimoni, són el que se'n deia el «salari social» en altres moments. I nosaltres estem absolutament determinats i determinades a reforçar-lo, a fer les reformes necessàries per a aquesta millora dels serveis públics i a que, amb el pas del temps –perquè, òbviament, doncs fa relativament poc que el Govern està exercint–, puguem constatar com anem millorant en aquests indicadors sobre la igualtat social i sobre les oportunitats que té cadascú, amb independència del barri en el que hagi nascut o de la família en què hagi nascut. Perquè, certament, que la diferència en l'esperança de vida entre el barri amb renda més baixa de Barcelona i el barri amb renda més alta de Barcelona sigui de pràcticament deu anys, doncs, és quelcom que ha de conduir el conjunt de les polítiques públiques a orientar-se a que això no passi. I poso aquest exemple, però segur que es pot fer comparant altres territoris. Això no pot passar. S'ha de, també, avançar per revertir aquestes situacions.

En fi, el combat contra les desigualtats, en el fons, és un combat que afavoreix no només les majories socials del país, sinó que afavoreix el conjunt de la societat. Les societats més felices –i no ho dic amb ingenuïtat: hi ha gent que construeix científicament indicadors sobre això– són les que estan més cohesionades socialment, les que són més igualitàries. Són societats en les que els ciutadans manifesten espontàniament poder confiar en el seu veí, en la seva veïna, i en els poders públics. I això és el que nosaltres volem construir.

I, per tant, ens oposarem radicalment, com s'ha vist –i s'agraeix la resposta del president de la Generalitat de Catalunya a determinats discursos, efectivament, d'odi, d'assenyalament de determinats col·lectius com a culpables dels mals que ens afecten al conjunt de la societat–, ens erigirem en mur de contenció, en força que combatrà els discursos d'odi i l'intent d'assenyalar els nostres veïns o veïnes com

a culpables. Perquè ja sabem com acaba això en la història. I a nosaltres no ens dividiran ni pels nostres accents ni pels nostres aspectes ni pels nostres afectes. No ens dividiran d'aquesta manera. De cap de les maneres ens deixarem dividir així. Perquè tota aquesta qüestió de que la nostra identitat està amenaçada per l'arribada de persones que venen de molts indrets a construir el seu projecte de vida aquí és absolutament fallaç. La nostra identitat s'ha construït al llarg de la història amb l'aportació de milers, milers, milions de persones que han vingut a Catalunya a construir aquí la seva llar, a aportar allò que forma part del seu bagatge, a enriquir el bagatge comú i a enriquir el seu bagatge amb tot allò que hem construït plegats.

És que a nosaltres el que ens preocupa és què volem construir plegats i plegades, amb tota la gent que vingui a Catalunya i amb el conjunt dels pobles d'Espanya i el conjunt dels pobles d'Europa, com a mínim. Aquesta Espanya plural, federal, aquesta Europa amb horitzó federal. I deixin-me somiar: un dia, per què no?, mecanismes de governança global, molt necessaris per a molts temes, com la transició ecològica, com en la regulació del fet migratori, etcètera, que són necessaris, i que tard o d'hora ho acabarem veient, n'estic convençut, perquè el món va en aquesta direcció, no en l'altra.

Són les societats tancades, plegades sobre si mateixes, les que s'esllanguixen i les que acaben tenint autèntics problemes per projectar-se cap al futur. Són les societats obertes, plurals, diverses, segures de si mateixes, que s'afermen en determinats valors i conviccions que es discuteixen públicament i que es fixen democràticament a les lleis, en l'Estatut, a la Constitució, les que són capaces de sobreposar-se al corrent de la història i a seguir construint i projectant-se cap al futur. Nosaltres volem ser d'aquestes: societat oberta, plural, diversa, que es construeix amb altres, amb les aportacions de tothom i que es projecta cap al futur. I, per tant, no tinguem cap por. La societat catalana és molt més forta del que la imaginin aquells que no paren de veure riscos de desaparició o riscos existencials per a la nació. No pateixin, de veritat, eh?, no...

I, sens dubte, ni la nació catalana ni la nació espanyola la representen vostès; sens dubte, no vostès en exclusiva. I, en general, quan determinats representants polítics, diguem-ne, es qualifiquen a si mateixos de patriotes, jo tinc tendència... Abans el senyor Fernández deia: «Jo tinc tendència a malfiar-me dels que són excessivament amables.» Jo tinc una altra tendència, que és a malfiar-me dels que es piquen molt al pit dient que són patriotes. Per mi el patriotisme és una altra cosa: el patriotisme és que la gent tingui una escola pública de qualitat; el patriotisme és que la gent vagi al seu CAP i trobi el metge o el pediatre; patriotisme és que la gent, efectivament, tingui un bon sistema de transport públic, no només les rodalies, sinó que, escolta, línies d'autobús per arribar als polígons industrials, com havia fet, per cert, el Govern Montilla, etcètera. Això és el que és autènticament patriòtic. Donar-se cops al pit i dir que ho ets molt fa que a molta gent li costi molt identificar-se amb segons quines nocions de pàtria o de nació. En fi, aquest és el nostre punt de vista respecte a això.

En fi, s'han dit algunes coses que, contràriament a les rèpliques que he fet fins ara, he de dir que hi estic molt d'acord. D'entrada, deia el senyor Jové en nom d'Esquerra Republicana..., ha dit moltes coses, però em vull quedar amb una que deia: «Ignorar la realitat no la fa desaparèixer.» I l'hi he de dir: hi estem molt d'acord. Nosaltres pensem que els problemes no desapareixen pel fet de no esmentar-los, sinó que el que cal fer és abordar-los. Podem convenir en que, segurament, no totes les formacions polítiques identifiquen igual el problema i, sens dubte, fins i tot si coincideixen en l'anàlisi de quin és el problema, no tots coincideixen en quina és la solució.

Nosaltres, per exemple, no acceptem que l'única solució possible als problemes que hi ha al voltant de la qüestió nacional a Catalunya, però, en general, diguem-ne, a Espanya, a Europa, sigui que cada nació hagi de formar necessàriament el seu propi estat. Nosaltres som federalistes, som catalanistes, però pensem que és perfec-

tament possible articular comunitats polítiques de caire federal en què, diguem-ne, tothom pugui expressar allò que és participar del govern del comú i formar col·lectivament, diguem-ne, coses noves –coses noves que construïm en el temps, no? I, per tant, efectivament, els problemes de fons que han generat el conflicte polític que hem tingut durant la darrera dècada s'han d'abordar i hem de poder-los abordar un darrere l'altre, o, si es vol, en paral·lel, amb tota la seriositat, amb tota la voluntat també d'entendre'ns –i sé que vostès estan en això–, de trobar consensos el més amplis possible, perquè, si no, no ens en sortirem. Perquè una societat dividida per meitats, doncs, no avança, es paralitza. És quelcom que bloqueja la política i la societat d'un país estar dividit per meitats. Cal buscar els espais centrals.

Per tant, vostè deia: «El referèndum...» Bé, «com la revolució democràtica», deia, no? Jo l'hi diré: des del nostre punt de vista, el referèndum o el plebiscit, puntualment, poden tenir un valor en el sentit de saber quina és l'opinió de la ciutadania respecte a una qüestió concreta. Nosaltres som partidaris, en tot cas, de que sigui sobre qüestions concretes, no preguntes en abstracte. Però, en qualsevol cas, no és menys democràtica qualsevol altra forma de formació de la voluntat col·lectiva, i pensem que hi ha fórmules amb les que podem avançar. I nosaltres preferim les que tendeixen a agregar preferències i construir grans consensos, en lloc de, diguem-ne, des del nostre punt de vista, polaritzar la societat.

S'ha dit també per part d'en David Cid –el torno a esmentar–, i s'ha dit també per part del president de la Generalitat, la necessitat d'avançar a la vegada en la generació de prosperitat compartida i d'avançar en la sostenibilitat. I jo li he de dir que crec que són objectius compatibles i que crec que estem d'acord en el fons del que volem dir. Segur que hi deu haver discrepàncies en més d'un aspecte, però, fent parafrasi de Rosa Luxemburg –ja em disculparan, cadascú ha llegit les coses que ha llegit–, diré que qui vol la sostenibilitat i sacrifica la prosperitat manca d'estratègia, i qui vol prosperitat i sacrifica la sostenibilitat manca de profunditat, eh? I, per tant, em sembla que és absolutament indissociable la qüestió social de la qüestió ambiental i que s'ha d'avançar en la transició ecològica de manera socialment justa i sent capaços de seguir generant prosperitat. Jo crec que això..., la prosperitat compartida, òbviament, com dèiem, no? I, això, penso que hi ha polítiques públiques capaces d'encaminar-ho bé, eh?

Després hi ha..., quan deia que el debat ha estat interessant –ho ha estat en diversos aspectes–, el senyor Batet, de Junts, que també ha esmentat moltes qüestions que jo crec que són d'interès, però hi ha hagut una qüestió que plantejava que jo no puc evitar respondre-hi, i ho dic amb el màxim respecte. Ell deia: «Hi ha una estratègia d'arraconar-nos, a Junts.» Jo l'hi he de dir: no és la nostra estratègia. No sé si s'estava referint a altres espais polítics presents al Parlament. No és la nostra estratègia política la d'arraconar-los. Més aviat voldríem que fossin interlocutors per a aquests grans consensos de país que pensem que seria bo que hi participessin. Ara bé, l'hi he de dir: ens dona la sensació que a vegades són vostès mateixos els que s'arraconen; amb determinats discursos; potser, en algunes qüestions, competint amb altres formacions polítiques conservadores i nacionalistes que han sorgit i que han intervingut anteriorment. I, per tant, jo els demano –i els ho dic amb el màxim respecte– que siguem capaços d'explorar tot allò en el que ens puguem posar d'acord àmpliament els grups parlamentaris principals de la cambra, eh?

I això, evidentment, no vol dir... Ho dic pels que també plantejaven allò de les majories alternatives i que això els farà perdre la majoria necessària. No estem parlant d'això. Ho ha dit molt clar el president –i jo no hi puc estar més còmode i el meu grup parlamentari no hi pot estar més còmode–: hem triat els socis d'investidura que hem triat. I vostès ens han plantejat uns acords d'investidura prolixos, exigents, i que estic segur que vigilaran el seu compliment, i ens comprometem en això. Però crec que tant els Comuns, com Esquerra Republicana, com el PSC poden convenir en que hi ha aspectes importants i rellevants per al país en què és bo que aquests

consensos s'ampliïn. Per tant, no és que els exclogui d'això, sinó que hi ha determinades qüestions en les que seria bo incloure-hi més formacions polítiques.

En fi, president, han estat tres debats en els quals hem pogut anar constatant quin és l'orientació política general d'aquest Govern. Davant del patiment de moltes formacions polítiques en aquesta pugna pels diferents espais polítics que hi ha sempre a Catalunya, jo detecto que tothom es disputa l'espai de la socialdemocràcia. Aquí hi estem ben afermats nosaltres, i som nosaltres, amb les nostres polítiques, els que haurem d'acreditar que això és útil per al conjunt de la societat catalana i per a les majories socials del país.

Moltes gràcies.

El president

Per respondre, té la paraula el president de la Generalitat.

El president de la Generalitat (Salvador Illa Roca)

Moltes gràcies, senyor president del Parlament. Senyor Pedret, no surto al faristol per contrastar res amb vostè –formem part del mateix projecte polític–, però sí per agrair el suport del grup parlamentari que vostè presideix i del conjunt de tots els diputats i diputades i de la formació política a la que vostè i jo pertanyem; un suport que agraeixo i que sempre..., estimulant i exigent, no? Però sobretot, també, per agrair l'actitud del Grup Parlamentari Socialistes, una actitud orientada a la cerca d'acords, que parteix de la realitat parlamentària que tenim, essent el grup majoritari, amb quaranta-dos diputats i diputades, no amb la força suficient com per poder tots sols fer les coses. I, per tant, una actitud de cerca d'acords, els que ja hem assolit amb Esquerra Republicana i amb els Comuns, i que s'han de complir per part del Govern, i d'altres que puguin arribar, prioritàriament amb aquestes formacions. I, en tot cas, res que posi en dubte aquests acords que hem assolit ni amb Esquerra ni amb els Comuns.

Cerca d'acords que exigeixen tenir, primer, un plantejament polític clar, definit, per al país, com tenim nosaltres, com té el Grup Socialistes. Segon, la capacitat d'escoltar altres plantejaments polítics alternatius. Tercer, la predisposició a dialogar amb els que pensen diferent, orientada..., predisposició al diàleg orientada a arribar a acords, sempre des d'una actitud de generositat i de mà estesa, que és la que veig jo en el grup, no? I amb l'objectiu de cercar el bé comú o l'interès general –l'expressió que vostè prefereixi. És a dir, allò que és en benefici de la comunitat. I d'avançar, de millorar les coses, amb una actitud ambiciosa, però també realista de que les coses no es fan d'un dia per l'altre, sinó que es fan de mica en mica. Això és el que li volia traslladar a vostè arran de la seva intervenció en nom del Grup Socialistes.

I em permetran ara que simplement acabi la meua intervenció aquesta tarda agraint el debat que hem tingut; l'agraeixo sincerament a tots els portaveus. El debat parlamentari té moments, diguem-ne, en fi, de vegades amb un punt de vehemència, però agraeixo el to constructiu que hi ha hagut. Crec que hem pogut fer un bon contrast d'idees i de plantejaments. I tant de bo demà siguem capaços de trobar en les propostes de resolució que els diferents grups presentaran i que es transaccionaran en aquesta cambra, doncs, un full de ruta que sigui bo per a Catalunya.

Moltíssimes gràcies.

El president

Moltes gràcies, president. Ara, tot seguit, passarem a explicar com procedirem amb relació a aquest debat de política general. Tanmateix, em permetran fer una referència a una norma que es va dotar aquest Parlament de forma unànime el 28 de juliol de l'any 2016, potser és un dels patrimonis més valuosos que té aquesta cambra, que és el codi de conducta dels membres del Parlament. Permetin-me que els llegeixi allò que expressa el seu article 7, relatiu a una actitud exemplar dels membres del Parlament.

L'article 7.2 diu el següent, i em permetran, fins i tot, solemnitzar-ho: «Els diputats del Parlament han de mantenir en tot moment una conducta respectuosa amb els altres diputats i amb els ciutadans, i una actitud escrupolosa i exemplar, d'acord amb el principi d'igualtat, sense discriminació per raó de gènere, orientació sexual, creences, ideologia, origen o condició social, ètnia, llengua o qualsevol altra. Aquest capteniment ha d'implicar sempre la utilització d'un llenguatge adequat i també un sistema de relació fonamentat en la interacció constructiva, cordial i dialogant amb totes les persones i tots els col·lectius sense exclusió.»

Acabat el debat, i per tal de donar compliment a l'article 155 del Reglament, els recordo que la tramitació de les propostes de resolució subsegüents a aquest debat serà la següent.

El termini per presentar les propostes de resolució subsegüents al debat és fins avui dimecres, trenta minuts després de suspendre la sessió, és a dir, a les 18.47 hores. La comunicació als grups parlamentaris de les propostes de resolució admeses a tràmit es farà un cop hagi finalitzat la reunió de mesa que tindrà lloc posteriorment. El termini per presentar les propostes transaccionals serà fins demà dijous a les 13 hores. La comunicació als grups parlamentaris de les propostes transaccionals admeses a tràmit es farà un cop hagi finalitzat la reunió de la Mesa. Calculem que aproximadament serà entre dos quarts de dues i les dues. I la sessió per al debat i votació de les propostes de resolució es reprendrà demà dijous a les cinc de la tarda, a les 17 hores.

Se suspèn, doncs, la sessió.

La sessió se suspèn a un quart de set del vespre i tres minuts.